

М СТЕРИЯТА
НА
ИЗГУБЕНИ
ПРЪСТЕН

Иван Стоянов-Бари

БАРИ КЪСЕЛ
МИСТЕРИЯТА НА
ИЗГУБЕНИЯ ПРЪСТЕН

chitanka.info

Романът „Мистерията на изгубения пръстен“ не е само един вълшебен разказ, а разказ, базиращ се на една истинска случка с преживявания като в приказките!

Златен пръстен, направен преди стотици години във Византия. Направен от изкусен майстор и то с най-голямата любов съществувала досега. С помощта на магията, на така наречените „бледници“, този пръстен преминава през вековете до ден-днешен. Който се докосне до този пръстен или полудява от щастие и любов или попада в Ада.

След прочитането на този роман, кой би твърдял още, че чудеса не се случват, случват се, стига да вярваш, че ще се случат!

1.

Остров Тасос, Византия, 666 г.

Пелопония се събуди с болки в мускулите на краката и ръцете. Огромните ѝ синкавосиви очи се отвориха с мъка. Черната ѝ лъскава коса се бе оплела около стройното ѝ, загоряло от слънцето тяло. Неслучайно бе наричана от войниците в гарнизона „Грациозното коте“. Красивото ѝ лице винаги грееше от радост и на него бе изписана познатата на всички усмивка.

Но не и тази сутрин.

В стаята надникна слънчев, похотлив лъч и обля нежните ѝ длани. От пръстена, който стоеше перфектно на безименния ѝ пръст, се отрази същият този лъч и направи стаята още по-светла. Изкован от чисто злато, с форми, наподобяващи градински лабиринт, пръстенът излъчваше не само светлина, но и безгранична, доскоро девствена любов.

Девојката отметна копринената завеса на сводестото легло, седна и се пренесе за миг в нощта, изкарана на брега на морето.

Една, колкото щастлива, толкова и злокобна нощ.

Бе танцувала толкова много с момъка, когото всички наричаха Титос, че дори и сега, при този спомен, ѝ се завиваше свят и приятни тръпки се разливаха по тялото ѝ.

Пелопония бе дъщеря на гарнизонния началник на войската, генерал Максимус. Тя живееше с баща си от няколко години в новопостроения военен форт, на брега на морето, на остров Тасос.

Вечерта бяха празнували двадесетгодишнината ѝ сред отбрано, макар малобройно общество на острова. Всички по-важни военнопочетници и техните съпруги от областта Кавала бяха поканени на обилния и изпъстрен с много ястия и вино пир. Присъстваха и няколко местни велможи от острова, с техните половинки, няколко техни слуги и малка група музиканти и танцьори.

Титос бе един от танцьорите. Млад красавец, около двадесет и пет годишен, с великолепно изваяно тяло. Младежът обаче бе

извънбрачното дете на Лудия Джакомо, безпощаден морски пират и местна, бедна вдовица на ковач. Никой не знаеше тази тайна, освен майката на Титос. За всички на острова, той бе син на обичания от всички „Майстора“. Така бе наричан баща му, защото бе изкусен ковач на оръжия и фини златни изделия.

По-малко от година, преди раждането на Титос, обаче пиратът, заедно с бандата си от 40 кръвожадни главорези, бе нападнал острова и бе убил Майстора по много жесток начин. Бе отрязал главата му и я бе набучил на кол, като бе поставил на нея една току-що направена от златаря корона, с форми от маслинови, позлатени клонки. След което Джакомо бе изнасилвал жена му, пред мъртвия поглед на набучената глава, но не я бе убил, а я бе оставил, за да отгледа заченатото му дете. Ако беше син, то той имаше планове за него. И така стана. Момчето растеше и Джакомо идваше от време на време на острова. Във вътрешността му, в голяма пещера бе построил и една от пиратските си бази. Докато се появи Изура, любовницата му. След това престана да идва.

Титос израсна с братовчед си и чичо си Йоргус в работилницата, като се учеше на ковашкия занаят. Чичо му също бе изкусен майстор, затова той научи и малкия Титос да върти добре чука още на единадесетгодишна възраст.

Майка му често не бе на себе си, викаше по кучетата и гледаше необичайно все в небето, като повтаряше името на убития си съпруг. Титос израсна, но така и не разбра истината за баща му и Джакомо. Когато бе на себе си, майка му все мислеше да му каже, но не й стигаше смелост. Отлагаше. Искаше момъкът първо да стане мъж.

Викаха му на прякор „Малкия Майстор“. Красотата и добре скроеното му тяло не бяха незабелязани от жените на острова. Много знатни девойки идваха уж да им направи по някоя позлатена дрънкулка, но целта им бе друга. Искаха просто да го видят и да му се полюбуват. За тяхно разочарование, обаче Титос не им обръщаше никакво внимание, защото бленуваше само по Пелопония.

Титос обичаше да танцува в свободното си време, затова и го бяха приели в местната танцова група. По този начин имаше възможност да ходи във форта на представления, които забавляваха богатите и най-вече да вижда Пелопония, жената, за която копнееше и

би дал всичко, само и само да може да я вижда и да се любува на красотата ѝ.

За пръв път младежът можеше да я докосне, когато баща ѝ я бе довел в работилницата. Тогава генералът бе влязъл сам и бе казал с усмивка, но и със строгост:

— Би ли могъл да направиш най-хубавият златен пръстен на света, за моята дъщеря, Пелопония. Ще ти се отплатя добре, Майсторе — и бе добавил: — Искам да има старогръцките мотиви, с лабиринтите. Лабиринтите, които водят към душата.

Титос бе казал тогава, с голямо почитание и притеснение:

— Аз не съм Майстора, генерале. Аз съм синът му. Но благодаря, че ме нарекохте така. Татко ми ще се радва, ако може да чуе, че ме наричат така.

Генералът се обърна към него и го потупа леко по рамото:

— Искам да ѝ го подаря на рождения ѝ ден, другата седмица. От какво ще имаш нужда, Майсторе?

Младежът се изчерви и смутено, но с леко забележима усмивка, каза:

— От нея — погледна генерала в очите и продължи: — За да взема мярката на пръстена, разбира се.

Генералът гръмко се засмя и го удари този път по другото рамо малко по-силно, отколкото би трябвало:

— Шегаджия. Бива си те! Хей сега ще я повикам. Тя е отвън.

Когато Пелопония влезе в работилницата, като че ли влезе слънцето. Титос бе заслепен от любов. Девојката също бе впечатлена от външността на младия ковач. В очите ѝ блесна влечението към младежа. Сърцето ѝ се разтуптя. Генералът долови симпатията на двамата и реши, че трябва да привършва бързо и да се прибират по-скоро във форта. Не биваше да има по-нататъшна връзка с този ковач, макар че и на него му харесваше това момче.

Титос взе мярка от пръста ѝ, треперейки. Калъпът на няколко пъти пада от ръката му. Не знаеше какво става с него. Докосването на нежните ѝ пръсти блокираха всичките му сетива. Чувстваше се, като че ли докосваше божество, а не обикновена девојка.

Оттогава мислеше денонощно за нея. Той обаче знаеше, че любовта им ще е невъзможна, знаеше, че ранга на баща ѝ няма да позволи да има връзка между ковач и дъщерята на най-влиятелния

военачалник тук. Знаеше, но все си мечтаеше, че тя някога ще го заобича толкова силно, че да могат да избягат заедно нанякъде. Някъде, където да бъдат само двамата и никой друг.

Работеше усилено и само върху този пръстен. Златото бе доставено на кюлчета и то лично от адютанта на генерала. С такава любов Титос никога не бе работил. Очакваше по-бързо да се съмне, за да започне с конструирането на лабиринтите. Всеки един от елементите го залепваше така, че не се виждаше нито ръбче, нито пукнатинка. Имаше си тайна.

С охлаждането на метала трябваше да се внимава много, а той бе майстор в това. Никаква течност не бе по-добра от потта, от потта, която се стичаше от челото му в унисон с мислите за нея, девойката на неговите мечти. Другата течност бяха сълзите, сълзите, които се стичаха от очите му при мисълта, че никога няма да може да се осъществи мечтата му да бъдат някога заедно.

Получаваше се съвършеното изящество!

Повърхността на пръстена започваше да прилича на истински жив лабиринт. Погледнеше ли го, имаше чувството, че се намиращ в мистериозна градина, без да можеш да намериш изхода, дори да ходиш безкрайно в нея. Накрая приключи с работата и когато постави пръстена на масата, в стаята се случи нещо невероятно.

Няколкото слънчеви лъчи, попаднали върху златната повърхност, толкова силно рефлектираха, че Титос почти ослепя. Закри очи с ръце, но това не му помогна. Не виждаше почти нищо, само с периферното си зрение чувстваше присъствието на някакво създание, седнало на масата. То бе взело пръстена в ръката си, която бе с дълги, тънки, но изящни пръсти, завършващи като че ли с маникюр, оцветен в бяло.

Титос инстинктивно отскочи настрани и се обърна с гръб, за да запази очите си от сиянието. На сянката, проектирала се на стената, се открояваше силуетът на съществото. Имаше грациозно мускулесто тяло.

„Това може да е само дявола?!“ — помисли си Титос и се обърна, за да го погледне право в очите. Той не се страхуваше от него. Сиянието изчезна така, както и бе се появило. Младият момък се взря в съществото и видя, че то е като че ли от кръв и плът. Не извърна поглед, загледа го втренчено и каза на глас:

— Аз знам кой сте! Вие сте дявола.

Но съществото не бе от истинска плът, само формите бяха такива. Приличаше повече на проекция, сянка. Симетрична глава, с много къса бяла коса, приятна усмивка и очи в светлосиньо. Лицето бе толкова бледо, че можеше да се каже, че бе почти прозрачно, с бял оттенък. То стана и се отправи към младежа, като почти не докосваше земята.

Постави пръстена в нещо като гипсов калъп и само с едно движение на пръста си запали такъв силен огън, който Титос никога не бе виждал. След това съществото духна и от устата му се появи синкаво облаче, което се понесе из лабиринтите на пръстена и заседна там, като по този начин златото се оцвети с леко оранжев оттенък. Магията бе сътворена!

— Този пръстен е ключът към нашия свят, господарю. Когато си в нужда, то потрий го в плат от лен и произнеси думите: „Et immortalitatis gloriam tempore infinitos“, така ще се озовеш при нас, „бледниците“. Връщането ти тук ще е трудно, почти невъзможно. Използвай го само в краен случай — промълви съществото и се изпари в нищото, както и бе дошло.

Пръстенът се завихри от направения въздушен пирует и тупна на земята. Титос го взе, но не го потри в ризата си, която действително бе от лен, защото прие случката за временно замайване на съзнанието му от прекомерното му излагане на топлината от пещта. Думите, които съществото му каза, така и не си ги спомни повече.

Продължи да шлифова вътрешната част на пръстена и когато се готвеше да го постави в закаляващата вана, се появи лично генералът с адютанта си.

— Е готов ли е вече подаръкът за утре, Титос? — загриженост лъхаше от лицето му.

— Ами да. Мисля, че ако бихте изчакали още минутка, то ще го имате, генерале — каза момъкът объркано, спомняйки си за случилите се неща преди няколко часа и продължи замислено да се упреква: — Блести понякога, толкова силно...

— Златото блести винаги, синко! Де това да му е недостатъкът — отвърна му генералът, доволен от чувството.

„Ами ако бе истина всичко това. «Дяволът» в ръцете на Пелопония...? Не..., не..., това бяха само глупави разсъждения, които не се базираха на никаква реалност!“ — но пък Титос си помисли, че

ако разкажеше на генерала истината и случката, то щеше да има смях и подигравки: — „Може би наистина съм ужасно уморен.“

След като завърши процедурата със закаляването, Титос подаде пръстена и смирено каза:

— Това е от мен, генерале. Дано да се радва дъщеря ви.

— Още утре вечер ще ѝ го подаря, млади момко. Ти ще бъдеш с танцьорите при нас, нали, Майсторе? — каза генералът, зарадван от добре изглеждащия пръстен, като потупа, този път приятелски, момчето по рамото.

— Да! Разбира се! — потвърди Титос и понечи да каже още нещо, когато пръстенът се търкулна от ръцете на генерала и слънчев лъч го озари.

Адютантът се наведе да го вземе, но светлината, която блесна така го заслепи, че и тримата ахнаха.

— Какво си сътворил?! Ще надминеш дори баща си, това е ясно! — адютантът взе светещия пръстен и поеха с генерала към форта.

2.

По време на рождения ден Титос и Пелопония бяха танцували в захлас. Бащата на девойката бе забелязал танцуващата двойка и не бе убягнало от зоркото му око силната симпатия между двамата. Това не му харесваше, защото и другите знатни гости го забелязваха и започваха да си шушукат, като сочеха двойката и скрито се подсмиваха.

Тогава Пелопония бе казала на ухото на Титос:

— Виж ги как всички ни гледат завистливо, нали? — и се бе впуснала в още по-динамичен танц. След което бе обгърнала раменете на младежа и ѝ се искаше да извика, с цяло гърло, на света: „Той е мой!“

Баща ѝ бе решил да ѝ каже да се държи по-сдържано с танцьора, но знаеше, че днес е рожденият ѝ ден и че тя няма да бъде доволна от забележката му. Знаеше колко дъщеря му бе своенравна и имаше опасност дори да се получи нещо повече от свада помежду им.

Той бе обещал Пелопония на Курукс, сина на областния велможа. Искаха да обединят семействата си, за да имат по-голямо влияние в областта и на острова. Обаче нито генералът, нито бащата на Курукс знаеха, че младежът бе влюбен също, но не в Пелопония, а в Титос.

Празненството бе в разгара си, когато всички танцуващи се пренесоха от площадката за танци, която се намираще в защитения от висока дървена стена форт, на морския бряг. Разстоянието не бе голямо и винаги можеха бързо да се върнат при нужда.

Вълните галеха изпотените крака на младите танцуващи. Пелопония бе неразделно всеки танц с Титос. Това не бе по нрава на другите младежи, защото и те искаха да привлекат също вниманието на красавицата.

Кориентус, син на третия по ранг офицер във форта, бе способен да провокира и затова отиде близо до танцуващата двойка и блъсна Титос, уж по невнимание, с крак. Кориентус бе подъл и лукав и имаше

силно, мускулесто тяло. Винаги носеше остриета във формата на малки ками, скрити в облеклото му.

Титос не обърна внимание на това и продължи да държи ръката на Пелопония. След секунди, обаче почувства болка в глезена. Погледна надолу и видя да се стича кръв в изобилие. Не искаше да развали божествените минути с девойката на сърцето си, затова влезе дори до колене в морето, заедно с нея, танцувайки.

Когато бяха на достатъчно разстояние от брега, те разбраха, че бе неизбежно да се целунат страстно и да обгърнат телата си в екстаз. Неусетно забравиха, че съществува света и направиха това, което бе в същността на човека. Пелопония се повдигна и го обгърна с крака около кръста му. Горещо впи устни в неговите и се сляха в едно. Страстта им бе така голяма, че девойката дори усети не остра, а приятна болка между краката си. Кръвта ѝ се сля с кръвта на Титос. Бе заченато това, което и двамата искаха така много. Върнаха се на брега, но кръвта не спираше да тече и от двамата.

Кориентус влезе и той в морето, заедно с танцуващата с него партньорка, млада блондинка и каза лицемерно:

— Пелопония, има кръв покрай вас, да не би ковачът да се е ударил с чука. Ха, ха, ха...

Титос не издържа обидата, остави Пелопония и се втурна на бой. Хванаха се за гушите. Морето започна да ги увлича навътре. Титос не бе добър плувец, за разлика от противника си. Кориентус знаеше това и започна да го дави, когато достигнаха дълбокото. След няколко минути Титос бе на дъното и то почти в безсъзнание.

Тогава се случи нещо много странно. В борбата се намеси Курукс. Не можеше да остави така момъка, в който бе влюбен до уши. Влезе в дълбокото и намери бързо Титос, повлече го към брега, положи го на пясъка за миг и нанесе мощен удар с крак в лицето на приближаващия се Кориентус, който падна в безсъзнание. С последвало връзване на ръцете му, с попадналото му наблизко водорасло, го отстрани от борбата.

Всички се насъбраха около тях.

Титос и Кориентус лежах на пясъка, но Курукс неочаквано за всички впи устни в тези на Титос. Започна да го целува и да плаче. Мислеше, че е умрял. Заудря по гърдите на полуудавения толкова силно, че от ударите Титос се закашля и повърна водата, влязла в

дробовете му и дойде на себе си. Отвори очи и видя устните на Курукс долепени до неговите. Погледна младежа в очите и усети там любов, но Титос не си падаше по мъже и просто му каза:

— Благодаря ти, Курукс, ще ти бъда вечно задължен, но... — замълча за момент и кимна с глава: — Ти знаеш...

Обърна се на другата страна и видя Кориентус да лежи на няколко метра до него в безсъзнание. Стана и се запъти към него. Разтърси го с няколко плесници. Кориентус дойде в съзнание, стана и побягна към форта.

Пелопония гледаше цялата сцена отстрани, плачеше и не вярваше на очите си какво се случва в момента. Титос я прегърна и извика на всички:

— Да танцуваме! Да танцуваме!

Върнаха се във форта и продължиха, като че ли нищо не се бе случвало.

Всичко това не убягна от погледа на генерала.

— Хайде на трапезата! — бе обявил Максимус с вътрешно удовлетворение, че случката на брега бе приключила благополучно и добави: — Танцьорите да заповядат и те!

Това бе необичайно за такива празненства, но изглежда генералът искаше да достави истинско удоволствие на дъщеря си. А пък и подаръкът, който щеше да бъде следващата стъпка на бащата, бе направен именно от танцьора Титос.

Много от присъстващите високопоставени личности се спогледаха учудено от последните думи на домакина, но се опитаха да бъдат приветливи към танцьорите, като си поставиха лицемерните маски.

Ястията бяха великолепни и след толкова танцуване, младежите горяха от нетърпение да се започне.

Пелопония бе седнала до Титос и с радостно лице сияеше, а пък заразяващата ѝ усмивка караше присъстващите да се чувстват приятно. Смях и закачки заливаха цялата трапеза. Младежите коментираха какво бе станало на брега, като не всички бяха разбрали точно какво се бе случило. Смееха се много на това как Курукс бил целунал Титос, вместо да му прави изкуствено дишане.

Започнаха пируването, като се лееха вина и се сервираха печени диви прасета и различни видове дивеч.

Празненството бе достигнало връхната си точка, когато генерал Максимус се изправи, разклати нещо, което наподобяваше звънче и оповести, че иска да каже нещо важно.

Всички замълчаха и се обърнаха към домакина.

— Скъпи гости! — започна той и като извади от джоба си малка черна кутийка, продължи с тържествен глас: — Днес моята дъщеря Пелопония навършва двадесет години и бих желал да ѝ подаря този пръстен. Пръстен, направен от сина на всички нас, познатия ни, така наречен „Майстора“. Човекът, който направи нашия остров известен и уважаван от Константинопол и Рим. Човекът, който направи короната на императора ни. За съжаление „Майстора“ вече не е между живите. Знаете как Джакомо взе живота му, както и живота на съпругата ми — генералът се насълзи, но продължи: — Синът на този изключителен наш съостровитянин, обаче не е по-малко талантлив. Името му е Титос и вие го знаете като „Малкия Майстор“. Пред мен е подаръкът, който той направи за Пелопония! — Максимус издигна пръстена на височина, достатъчна да бъде видян от всички и отвори кутийката.

Луната се бе скрила зад облак, докато той говореше. Сега тя бе изгряла ярка и пълна. Пръстенът засия толкова силно, като че ли бе ден и слънцето бе изгряло. Присъстващите се стъписаха за миг от силния блясък и ахнаха в едно. Максимус, не очаквал такова чудо, също се стъписа, но се овладя, обръщайки се към Титос:

— Като че ли ти надмина баща си, Малък Майсторе! Какво си сътворил?

Титос се изправи и свенливо, но доста ясно каза:

— Правен е с много... любов, господарю — запъна се той, но успя да доизрече: — Затова така и засия, си мисля...

Всички настръхнаха след такова откровение, защото знаеха за кого се отнася. Не бе уместно да се казва такова нещо, пък макар и самата истината да беше и то точно на това място.

Максимус замълча. Замисли се. Все пак реши да не разваля рождения ден на дъщеря си.

— Разбирам те, момко. Любов към нашия форт и любовта, която баща ти ни даваше и преди.

— Да... Така е — потвърди Титос и погледна към Пелопония.

Тя засия още повече, стана и каза:

— Благодаря ти татко! Любовта на Титос към нашия форт я чувствам дори и аз лично. Този подарък е най-хубавият, който съм получавала някога.

Тя взе кутийката и постави пръстена на безименния си пръст. Съзнанието на девойката, като че ли се замъгли. Тя вече не бе на себе си. Тогава се случи нещо, което никой не би могъл дори и да предположи. Пелопония се отправи към Титос с грациозни стъпки, забравила къде се намира, забравила дори и присъствието на баща си. Тя впи страстно устни в устните на младежа и в погледа ѝ вече се чувстваше истинската лудост. Лудостта на влюбения. Титос не се отдръпна. Той също отговори на лудостта ѝ с лудост. Обгърна я и целувката щеше да продължи вечно, ако не бе се намесил със сила Кориентус:

— Гадно копеле, мястото ти не е тук. Бедняк! Пелопония е обещана на мен и е моя. Отивай си в работилницата и то веднага!

Титос не издържа на предизвикателството и удари с глава натрапника. Кориентус падна на земята, но стана почти веднага и с преценен до съвършенство скок се намери зад противника си. Той бе трениран младеж и знаеше да се бие добре. Тъкмо мислеше да удари в гръб, когато Титос инстинктивно се обърна и със силен саблен удар в гърлото повали пак Кориентус на земята. Този удар бе смъртоносен. Титос се наведе над падналия в безсъзнание младеж и осъзна, че той е безжизнен.

Тогава се намесиха стражите, хванаха здраво Малкия Майстор и го повлякоха към подземията на форта, където се намираше затворот.

Пелопония наблюдаваше всичко това, като че ли не се случваше пред нея. Погледът ѝ бе врязан лудо в мъртвия Кориентус и се наслаждаваше видимо на смъртта му. Тогава баща ѝ, генерал Максимус, я взе под ръка и каза на ухото на приближения му адютант да обяви, че всичко е свършило и че гостите могат да си ходят.

Заведе я в спалната и я положи на леглото. Пелопония бе неадекватна. Само се смееше ехидно и повтаряше:

— Така му се пада на Кориентус!

Баща ѝ взе шише от лавицата, което бе пълно с билкова отвара за сън и ѝ го подаде. Тя го изпи почти до половината и заспа веднага.

Генералът излезе и се чудеше какво да предприеме. Дъщеря му, като че ли полудя. Синът на приятеля му бе убит, празненството се

провали, гостите си отидоха и утре какви ли не слухове ще бъдат пуснати, та чак до императора ще стигнат. Утре рано ще отиде в затвора, за да говори с Титос. Какво направи това момче, та обърна така живота му с главата надолу.

3.

На сутринта Пелопония, въпреки поетото от нея голямо количество отвара, бе тръгнала за закуска и само отделни картини от нощта се промъкваха в съзнанието ѝ. Погледна пръстена, подарен от баща ѝ и сътворен от любимия Титос. Лудостта я обзе пак със страшна сила, обливаща я с лъчи, идващи от пръстена. Този пръстен бе мистериозен и тя го чувстваше с всеки изминат миг.

— Татко, къде си? — извика девойката, влизаща в трапезарията.

— Генералът не е тук, Пелопония — отвърна прислужничката, която пържеше някакви яйца. — Той замина по работа в затвора. Каза ти да закусваш сама.

„Да..., той е в затвора при Титос. И аз трябва да отида там!“ — спомни си девойката завършека на празненството.

— Не съм гладна. И аз отивам там — обяви Пелопония и хлопна вратата на кухнята.

— Но не можете да отидете там, мило дете! — запротестира гледачката ѝ, която току-що бе влязла в трапезарията. — Баща ви ми нареди да ви задържа тук, докато той дойде.

— Ами опитай! — озъби се Пелопония и взе в ръка остър кухненски нож от масата.

Гувернантката не очакваше такава реакция от девойката. Досега никога и не бе предполагала, че тя може да покаже такава държание.

С нож в ръка, Пелопония излезе от къщата и се запъти към подземие на затвора.

Зданието не се намираше далече от дома на генерала и затова девойката бързо се озова пред вратите му. Там, както винаги, имаше войници, въоръжени до зъби с мечове и щитове. Всички я познаваха и преминаването ѝ през охраната не бе ни най-малко проблемно. Войниците винаги след това си шушукаха: „Грაციозното коте мина!“ и една неизменна мечта се въртеше в главите им: „Да я имат в обятията си!“ — но знаеха, че това е невъзможно.

Пелопония пресече вътрешното площадче на затвора и се стрелна по стълбите надолу към килиите. Коридорът бе тъмен и злокобен. Миришеше на застояло, от което на човек му прилошаваше, но това не направи впечатление на девойката. Пръстенът, като че ли я бе омагьосал. Мина покрай главния наблюдател, който я погледна и кимна с глава:

— Генералът е вътре, но не каза, че ще има посещение. Изчакайте малко, Пелопония, сега ще го уведомя, че сте тук.

— Няма какво да го уведомявате. Въпросът е на живот и смърт за мен! — изкрещя девойката и се насочи към килиите, където провинилите се излежаваха наказанието си.

Постовият се опита да я задържи с ръка, но Пелопония вдигна кухненския нож и заплаши, че ще го използва, ако той не се махне от пътя ѝ. Той се отдръпна на минутата, защото прецени, че положението наистина е сериозно. Сбиване с дъщерята на генерала бе изключено.

Пелопония продължи напред и надолу в подземие. Имаше факли по стените и всичко се виждаше добре. Тя разгледа първата килия, където бе само един пиян дрипльо, който си пееше някаква песен. По-нататък дочу звуци от удари на камшик и викове.

След като подмина и втората килия, изпълнена с воня от развалена храна и овалян в нея напълно гол мъж, Пелопония се намери в помещението за разпити и екзекуция.

Баща ѝ бе там.

Тя видя как трима от първите му офицери налагаха Титос с бичове. Раните по гърба му бяха смесени с обилно количество кръв. Младежът бе смъртно уморен, но преживяното предната нощ с Пелопония му даваше кураж и надежда, че някога ще я има пак, дори да не е на този свят. Знаеше какво го чака. Знаеше, че смъртта бе неизбежна. Бащата на убития Кориентус бе тук, с бич в ръка и искаше възмездие. Само по-скоро да се свършва.

Генералът седеше в ъгъла вече час време и наблюдаваше с наведен поглед как тялото на Титос все повече и повече отслабваше от ударите на камшиците. Имаше раздвоени чувства в него. Бе убеден, че момъкът е добър по душа и че всичко стана в името на любовта към дъщеря му. Но пък не би допуснал той да бъде бъдещето на съществуването, което обичаше с цялата си душа. Затова искаше час по-скоро да се свършва с това насилие.

Пелопония се появи в момента, когато генералът искаше да стане и да прекрати нечовешките страдания на момчето. Тя замръзна на място, като видя как тялото на любимия ѝ бе обляно в кръв. Стана ѝ лошо и повърна. Припадна до решетките.

Баща ѝ бързо отвори вратата на килията и се озова при нея, но не знаеше какво да прави. Разтърси я и видя как тя отваря очи, но видя в очите ѝ омраза и ярост.

— Не го убивайте, татко! Моля те! Той е баща на моето дете, на твоя внук. Искаше само да ме защити и ти го знаеш.

В този миг Титос извика с все сила. Бичът на палачите се бе оплел в косите му и откъсна част от скалпа му. Бащата на убития Кориентус искаше по-скоро да привърши отмъщението, но пък и се наслаждаваше на мъките на момчето.

Генералът не издържа, влезе пак в килията и извади меча си. С един замах отрязва главата на третия по ранг офицер и баща на Кориентус. Другите двама офицери замръзнаха на място. Не посмяха да му се противопоставят. Той хвърли меча си до убития и каза:

— Арестувайте ме! Съдете ме! Аз не съм достоен за този пост.

В този момент се чува силни викове, идващи от коридора. Явно бе станало нещо в гарнизона, защото освен викове, кънтяха и удари от оръжие.

За голяма изненада на офицерите, вместо да видят стражите, то в коридорите нахлуха полупияни пирати, начело с техния предводител, капитан Джакомо. Той бе толкова разярен, че бе забравил да остави отрязаната глава на един от войниците. Носеше я със себе си в едната ръка, а в другата размахваше меч с позлатена дръжка.

Единият от офицерите затвори килията за разпити отвътре и постави резето, след което вдигна меча на генерала, подаде му го и изкрещя:

— Генерале, ще се бием до последната минута с тези главорези.

Генералът се стъписа, взе подадения меч и се опита да прецени ситуацията. Първото, което обаче видя бе, че дъщеря му бе извън килията и че тя бе почти в обсега на Джакомо. Генералът освободи набързо Титос от каишите, като ги срязва и му подаде меча на убития от него офицер, след което изрева:

— Да се бием до последно!

Титос, полужив-полумъртъв, пое меча в ръцете си, изправи се на крака и като че ли се вляха неимоверни сили в него. Отблъсна офицерите толкова силно, че те се озоваха почти залепени за стените. Тогава той понечи да отвори резето на килията, за да излезе навън и да помогне на Пелопония, но Джакомо вече я бе достигнал.

— Още едно движение и нейната глава ще бъде до тая тук! — посочи пиратът вече отрязаната глава, търкаляща се на каменния под. — Хвърлете мечовете! Знам коя е тази девойка. Знам и кой си ти..., Генерале! Да, това е дъщеря ти, нали?

Титос и Генералът се спогледаха.

Пръв бащата постави меча си на пода, след което и любимият на девойката го последва.

— Убийте ги! — извика Джакомо на пиратите си, взе девойката със себе си и я повлече нагоре към изхода.

Пелопония се съпротивляваше, но силата ѝ бе крехка и немощна. Дори се опита да избодне очите на пирата, но той така я удари, че тя изпадна в безсъзнание. Той продължи да я влачи, почти безразлично за него, дали е жива или не. Ръката, за която я влачеше, бе нежна, но имаше нещо, което му пречеше. Забеляза пръстена на един от пръстите ѝ. С тази ръка тя се опита да го рани и тогава блясък се отрази в очите му, но той не обърна внимание.

Джакомо спря. Опита се да извади пръстена със сила. Не успя. Извади остър нож. Отрязва с жестокост част от пръста на девойката и го хвърли на пода, като преди това измъкна пръстена лесно.

Наближавайки изхода, който бе изпръскан с кръвта на убитите стражи, Джакомо все още влачеше девойката с неохота. Но я искаше за пленница и за втора жена, след Изура.

В едната ръка държеше пръстена и чувстваше някакви топли вълни да го обливат. Вълни на лудост.

В този момент се появи слънцето и той се спря. Постави девойката до стената, близо до тежката врата на затвора. Отвори ръката си и пръстенът заблестя. „Такъв пръстен може само Майсторът да сътвори“ — помисли си Джакомо и продължи да разсъждава. „Майсторът го нямаше, защото самият той, Джакомо го бе убил и преди това изнасилил жена му пред очите му. Тогава? Само «Малкият Майстор» би могъл да направи такова изящно украшение. Значи в килията би могъл да бъде и синът му. Истинският му и единствен син

Титос. Този младеж до Генерала може би?! Имаше някаква прилика с майка си, жената, която той изнасили и тя полудя.“

А той, Джакомо, великият пират бе дошъл за него, но не го познаваше, защото не бе го виждал от години. Искаше да го направи сега пират, като него самия и Титос да наследи богатствата му. Затова и нападна форта точно сега. Бе чул, че дъщерята на Генерала ще има празник и че фортът няма да бъде добре охраняван на следващия ден. Затова го нападна и така лесно го превзе, като че ли бе игра. Вратите бяха отворени, дори мостът бе спуснат отгоре на всичко. Повечето от военните спяха, с изключение на стражата в затвора. Превземането бе също необяснимо лесно. След това, Джакомо бе планирал да открие сина си Титос, като го посети в работилницата, във вътрешността на острова и го отвлече. Просто да го отвлече, пък после ще го обучава и ще му каже истината, че той е баща му, а не Майсторът.

Джакомо се стъписа при тези мисли и при това, че бе дал заповед да убият всички в килията. Прибра пръстена в джоба си и побягна назад по коридорите, за да предотврати убийството на сина си. Дали нямаше да е вече късно?

След тези мисли бе оставил веднага Пелопония. Тя бе все още в безсъзнание. После щеше да се грижи за нея. Първо искаше да спаси сина си Титос.

4.

След като Джакомо бе изрекъл думите „Убийте ги!“, пиратите се засуетиха пред вратата-решетка. Опитаха се да я отворят, но тя бе залостена с резе отвътре и това затрудни изпълнението на заповедта му.

Нервите на Генерала пак не издържаха, грабна меча си и отвори вратата на килията. Започна се неравностойна сеч. Първите двама пирати паднаха от ударите на меча на разярения до безумие военначалник. Третият пират, обаче удари Генерала с щит по главата и той се просна в краката на напирания Титос.

Титос също бе обезумял от това, че бяха отвлекли любимата му и с вик, който раздра коридора на затвора, продължи да нанася удари по щитовете на пиратите. Те едва устояваха на нападението на силния момък, като отстъпваха назад към изхода.

В това време Джакомо вече достигна групата, биеща се озверено със сина му и извика с все сила:

— Спрете, това е синът ми Титос, не го убивайте! Хванете го жив!

— Де да можехме, Джакомо. Този младеж е по-луд и от теб — отговори му един от пиратите, който се бе скрил буквално зад щита си.

Титос си запробива път към изхода, като сечеше каквото му попаднеше по пътя. Пиратите едва смогваха да се защитават, но това, че бяха многобройни, се оказа решаващо. Титос бе ударен в краката с дълго копие. Падна на пода и чак тогава няколко пирати се метнаха отгоре му. Овързаха го с въжета и го повлякоха към изхода на затвора.

Там до вратата, подпряна на стената, седеше Пелопония все още в безсъзнание. За миг тя се посъвзе и понечи да стане, но пак падна. Нямаше сила да стори това.

В този момент тя погледна към тълпата, където влачеха някого и го видя. Титос. Овързан здраво с въжета, младежът безнадеждно гледаше как пиратите нагло се смееха и подхвърляха:

— Този е по-голям звяр и от баща си!

Пелопония понечи да извика и да му каже, че всичко е свършено, че за нея животът без него е безсмислен, но от устата ѝ излязоха само няколко тихи звуци, които никой така и не чу.

В края на групата, Джакомо пък подкарваше с меч в ръка баща ѝ, който бе дошъл на себе си от ударите на пиратите. Офицерите в килията за разпити бяха безпощадно избити и оставени там. Затворниците в останалите килии бяха освободени и те се присъединиха към пиратите, като се надяваха на свободата в морето.

Всички, включително Титос, Пелопония и баща ѝ бяха натоварени на лодките и пиратите поеха към кораба на Джакомо. Нямаше нужда повече да търсят Малкия Майстор във вътрешността на острова. Той бе тук.

Лодките достигнаха кораба, който бе закотвен на няколко километра от форта. На него пиратите качиха почти всички освободени затворници и дори част от обслужващия персонал на форта, желаещите да се присъединят към тях. Пленниците, обаче ги затвориха в трюма под ключ и с охрана отпред.

5.

Корабът пое в посока към пещерите на острова, където бе и тайното място за пребиваване и съхраняване на съкровищата.

Джакомо влезе в капитанската си каюта, където го чакаше неговата Изура. Тя се бе излегнала на легло, постлано със скъпи кожи.

— Върна ли се най-последно? Очаквах добра плячка, а като погледнах навън, то ти ми доставяш само гърла за хранене — с неохота се обърна красавицата към него.

Джакомо очакваше подобна реплика, защото знаеше, че младата жена се нуждаеше от скъпоценни неща, а не от допълнителни главорези. Той се просна на леглото до нея и я обгърна, прокарвайки ръка към гърдите ѝ. Възбуди се, но се овладя.

— Изура, любов моя, този път не си познала! — каза ѝ той в ухото и бръкна в джоба си. Извади оттам пръстена, който бе все още облян и полепнал от кръвта на Пелопония.

— Ами видях от прозореца, че си пленил трима, които бяха с чували на главите и мъже в затворнически дрехи, та дори и още други — с все още кисел тон започна да се увива в него Изура.

— А това какво е? — показа ѝ той пръстена.

— Това е кърваво желязо, Джакомо. Какво по дяволите е това? — обърна се тя погнусена на другата страна.

— А сега какво е това, мое скъпо цвете? — Джакомо изтри пръстена от една лисича кожа. Лъч светлина се промъкна през прозореца и обля пръстена.

— Не мога да повярвам! Ти луд ли си? — жената видя как пръстенът освети цялата каюта и засия ослепително, и продължи да пита: — Джакомо, какво е това? За мен ли е? Дай ми го, моля те!

Пиратът също се зачуди на особения му блясък и чувството, което се настани в него. Искеше дори да го запази за себе си, но бе обещал на Изура да я дари с нещо изключително.

— Това е пръстенът, направен от моя син Титос! — каза Джакомо и го постави на средния ѝ пръст.

Изура промени начаса изражението и на очите си, и това на лицето си. Лудостта я завладя с все сила. Това определи и съдбата ѝ, и живота ѝ.

— Ти и син? Титос, твой син? Ха, ха, ха... — изсмя му се чернокосата красавица. — Ти наистина не си с всичкия си, Джако. Чула съм, че Титос е най-исканият мъж в цялата околия. Ако не бе ти, то той би бил моя избор. Не говори глупости повече.

— Добре, ей сега ще ти докажа обратното — каза той, като извика на охраняващия каютата пират да доведе пленения Титос.

— Да-да... Може и да си го пленил, но той не е твой син — засуети се Изура. — Той е син на Майстора и това всички го знаят.

— Добре, сега ще видим.

След минути въведоха пленника. Свалиха мръсния чувал от главата на младежа. Титос смирено погледна към Изура, потривайки запрашените си очи. Цялата му риза бе в кръв и накъсана на парчета от борбата с пиратите. Под нея обаче се показваше великолепно тяло, с ясно изразени коремни мускули.

Жената потрепна от видяното и впи луд поглед в младежа. Забрави за Джако. Забрави за това, какво би могъл да ѝ стори този непредвидим и жесток пират. Тя стана и се отправи към дървената маса, до която бяха застанали Титос и държащите го двама пирати. Лудостта я бе обхванала окончателно.

— Освободете го от оковите! — заповяда тя.

Джакомо гледаше и се чудеше какво да предприеме. Чувстваше, че ситуацията е вече извън неговия контрол, но изчакваше действията на Изура.

Слънчев лъч огря масата и след това попадна върху приближаващата, с почти изцяло отворени уста, жена. Пръстенът блесна пак и Титос го видя и позна.

— Този пръстен е мой! — извика той и понечи да хване ръката на Изура. — Той е за моята любима. Направил съм го с потта и сълзите си. Свалете го веднага!

— Да-да. Тъкмо това мислех да направя. Ха, ха, ха! — изсмя се ехидно красавицата и се приближи още по-напред до момъка. — Това е подарък от моя Джако и е вече мой завинаги. Дори ще трябва да ми викаш „мамо“, ха, ха, ха!

— „Мамо“? — Титос знаеше, че пръстенът има способността да замъглява съзнанието, но в този случай не може да разбере какво целеше чернокосата. — Остава да викам на този пират Джакомо, „татко“? Така ли?

— Да, точно така, Титос! — намеси се пиратът, който все още не знаеше как да обясни защо му е баща. — Ти си мой син!

— Моят баща е „Майстора“ и никой друг. Това, че е бил убит преди да се родя, нищо не означава — каза Титос, с явно гневен глас.

— Много малко хора знаят истината за теб, сине. Чичо ти Йоргус е един от тях, разбира се и майка ти — изправи се Джакомо от леглото и започна да говори с тих глас. — Аз убих баща ти при нападението преди двадесет и пет години, момче и след това те направих, като любих насила майка ти. Харесваше ми тази жена, бях влюбен в нея, но тя ме отхвърли..., завинаги. Остана ми ти, сине.

— Не, не съм ти никакъв син, проклет да си Джакомо! — изрева Титос с глас и понечи да се хвърли срещу пирата. — Ти си чудовище!

Охраната го задържа, като стовариха тежките си щитове върху главата му. Момъкът се просна на пода в безсъзнание.

— Е Изура, би ли го разгледала по-отблизо? — каза с изопната устна и изкривен вляво врат Джакомо, като добави: — Разгледай половата част, скъпа.

— Няма нужда — изсъска красавицата. — Вижда се и отдалеч, че е надарен като теб, а и като че ли ти е одрал и кожата, проклет да си, Джако!

— Знаеш ли още кои са тук, скъпа? Самият генерал и дъщеричката му, която е само двадесетгодишна. Снощи си правила дори бал за годишнината — каза той, гледайки я в очите. — Е, да..., това знаеш, но не знаеш, че синът ми Титос е убил един кандидат за тази дъщеричка и е бил дори герой, като татко си..., ха, ха, ха! Заради това геройство превзехме форта, като на шега. Самият генерал бе в затвора, за да го разпитва и бие. Моят син! Да бие моя син! Ще го убия...! Доведете този изверг и него, и дъщеря му, веднага! — заповедта бе отправена към двамата пирати.

— Оставете сина ми тук, той вече идва в съзнание, ха, ха, ха! Изпечен момък е! Нали, Изура?

Двамата главорези излязоха и поеха към помещението, където държаха пленниците.

След като Титос дойде пак в съзнание, то той се изправи, опря се на дървената маса и смирено попита:

— Джакомо, къде е Пелопония, моята любов? Моля те, не я убивай, тя носи твоя внук.

— О-хо, виж, Изура, ще ставам дядо — саркастично се обърна той повече към него, отколкото към нея. Ей сега ще я доведат, сине.

Изура се загледа втрънено в пръстена. Изразът на лицето ѝ все повече се променяше, откакто го бе сложила.

— Той ни вика! — каза тя, без да уточнява за какво става въпрос. Само луд би изказал такива думи, с такъв втрънен поглед. — Той ще ни посрещне! Чака ни...

— Какви ги говориш, скъпа? Какво ти става? — с обезпокоен глас промълви пиратът. — Този поглед ме плаши. Има една жена на острова, която има същия поглед. Това е майката на Титос. Не ме плаши и ти сега.

Титос си спомни как от време на време майка му се втурваше по кучетата и започваше да вика по тях и тогава погледът ѝ бе същият, като този на Изура. Всички знаеха, че майка му понякога става луда и не знаеше какво говори. Спомни си и как, когато трябваше да залепва лабиринтите на пръстена, че тя също бе дошла да го вика за обяд и как пръски пот се лееха от челото ѝ. Бе много горещо. Попадналите пръски пот на майка му върху пръстена, оказа голямо влияние на качеството. След този случай, той продължи да охлажда обработката с новия метод. Но когато майка му се загледа в пръстена, изказа същите думи и със същия поглед: „Той ни вика!“ Титос не ѝ обърна тогава внимание, защото си я знаеше, но сега той се замисли. Каква ли сила се криеше в този пръстен?! Пръстен, пропит с безнадеждна любов и с огромна, майчина мъка.

Не след дълго влязоха главорезите, бутайки грубо Пелопония и баща ѝ, генерала. Девојката се противеше с всички сили на опипващите я мъже, като се мяташе встрани и махаше с малките си юмручета във въздуха. Генералът бе се примирил със съдбата си и чакаше кога най-сетне ще го убият, за да се отърве от човешките мъки, които го очакваха. Само дете не можеше да защити дъщеря си и това най-много го болеше. Но ако му се отдадеше възможност, то той би я използвал, за да даде живота си за нея.

— А ето ви и вас! — изръмжа Джакомо и с ехидна усмивка продължи: — Как е да си вързан, генерале? Не е като да раздаваш само заповеди във форта?

— Ще си платиш, кучи сине — злокобно го погледна Максимус, опитвайки се неуспешно да се развърже.

— Май е време за някои тайни да се появят на бял свят?

— Какви тайни? — извика Пелопония, погледна пирата с унищожителен поглед и изопна, като струна тялото си.

Титос, вече дошъл на себе си от удара с щита, гледаше и не вярваше какво става тук, в тази миришеца на мухъл пиратска каюта. Прилоша му пак, като видя как един от главорезите стовари юмрук върху любимата му. Пелопония, обаче отметна дългата си коса и с непредвидимо движение я уви около шията на удрящия я пират, след което рязко скочи във въздуха, направи почти пирует и така с косата си го задуши. Застана зад него и с триумфален поглед каза:

— Освободи баща ми или този ще умре!

— Ами да умира — с още по-ехидна усмивка, Джакомо се запъти към сабята си, намираща се на крачка разстояние от него — нямам нужда от такива слабаци като него, но от теб, като че ли имам повече нужда.

— Кажи за тайните, „татко“ — Титос искаше никой да не пострада, заради буйната реакция на любимата му и пое дипломатично инициативата в каютата в свои ръце като добави: — Пелопония, скъпа, остави го, не си заслужава.

Изглежда разбрала, че доникъде няма да доведе всичко това, тя остави пирата и каза:

— Да, Джакомо, тайните?

— Тайните са жестоки и след като ви ги кажа, ще се наложи да избирате между живота и смъртта. Или по-точно между мен и смъртта..., ха, ха, ха!

Джакомо пое сабята в ръцете си и я завъртя изкусно, както никой друг по тези земи не умееше да прави това. Замахна с нея и отрязва косите на Пелопония от шията на охранителя-пират. Уплашен до смърт, главорезът се отдръпна светкавично от девойката и замръзна на място.

— Искам ви в семейството на пиратите, всички ви. Искам сина ми Титос да е главатарят тук и мой заместник. Искам, генерале, ти да

водиш войските ми, а ти Пелопония да отгледаш внука ми тук! Ясно ли ви е сега какво искам от вас? — Джакомо се изпъчи и удари по масата със сабята. Парче дърво отхвъркна и се заби в стената.

Всички загледаха с невярващи очи какво говори главатарят-пират. Първи се опомни Титос:

— Съгласен! Ако върнеш пръстена, който направих за любимата ми.

— О, не, не, само това не! Джако! Нали няма да ми го вземеш? — каза Изура и с умолителен поглед се уви около него, като бе готова дори да го убие.

— Съгласен?! — Пелопония бе извън себе си.

— Да, скъпо дете, така трябва да бъде — неочаквано в решителния момент се намеси и генералът, който изглежда добре бе преценил възможностите на Титос.

В капитанската кабина настъпи тишина, която не продължи повече от минута, защото отвън се почука и глас на пират оповести:

— Капитане, пристигнахме! Да отбивам ли в ръкава или ще пазим мястото тайно от новациите?

— Нямаме никакви тайни повече, Костос — изрече Джакомо, явно опиянен от развилите се в негова полза събития и добави: — Влизай в ръкава! Да излязат всички новаци на палубата!

6.

Костос, пират, който бе и щурманът на кораба се върна на мостика и заповяда на новодошлите, освободени затворници от форта да се строят в редица. Те се затътриха по палубата, като на някои от тях просто не им се вярваше, че ще са пирати.

— Ами да излизаме, генерале! — заповяда пък Джакомо от кабината. — Ще те запозная с много „тайни“ в моята база.

Корабът, управляван изкусно от Костос се отправи към устието на река, вливаща се в морето. Реката бе достатъчно широка, за да поеме пиратския кораб безпрепятствено. Надвесените над нея върби бяха високи и закриваха почти една трета от повърхността ѝ. Затова и не се виждаше ръкавът, който трябваше да бъде една от „тайните“ на входа към базата на пиратското общество на острова.

Минаха покрай две скали с остри върхове и Костос, неочаквано за новациите на кораба, нареди да спрат. Маневрата бе също необичайна, защото бе изключително трудно да се завърти плавателният съд на сто и осемдесет градуса в кипящата вода. Двете скали представляваха ориентири, за да може корабът да влезе в ръкава, който бе почти невидим за плаващ по течението на реката плавателен съд.

— Аха, тук съм минавал и друг път, Джакомо, но никога не съм и предполагал, че може да има такава отбивка — промълви генералът, обръщайки се с престорено любопитство към пирата.

— Това не е всичко — Джакомо се усмихна ехидно, обръщайки се към все още вързания пленник. След това извика на останалите: — Всички да слизат на брега!

Костос даде заповед за пикиране назад, като самият той започна да управлява. Разстоянието до скалите бе толкова минимално, че едно невнимателно движение и корабът можеше да се заклеци завинаги там. Но Костос бе правил тази маневра стотици пъти и за голямо учудване на Максимус, минаха само на сантиметри, без дори да ги докоснат.

„Де да имах такъв щурман в моята флота!“ — помисли си генералът, но начаса се сети, че сега всичко вече е съвсем различно.

Пиратите хвърлиха дървения мост и заслизаха на брега.

— Ами сега? — запита Титос, който също наблюдаваше с удивление маневрите на кораба. — Не виждам накъде бихме могли да продължим.

Наистина брегът бе широк само около няколко метра и след това бе скала, която се извисяваше почти в небесата.

— Тук ще ни убие, Джакомо, проклет да си! — каза си тихо Пелопония, която бе все още замаяна от ударите на пирата. Отрязаният от Джакомо пръст я болеше вече толкова много, че ѝ се искаше да се хвърли в реката. Но като си помислеше, че все още има шанс да бъде с Титос завинаги, то тя се въздържа.

Всички слязоха от кораба и капитанът-пират се провикна към почти незабележим досега обрасъл пират, сгушил се в короната на едно дърво, явно чакащ кораба:

— Издигай „бурето“, Скарвей!

Изведнъж от повърхността на реката започна да се издига нещо, което приличаше на буре, но многократно по-голямо. Изплува като коркова тапа и започна да се приближава към брега. Бе изцяло от дърво и с железни обръчи, точно като буре за вино. Беше дълго около десет метра и два метра широко, и почти толкова високо. Имаше и входна врата. Вода се стичаше отвсякъде. „Бурето“ бе захванато от двата края с въжета, които изглежда играеха ролята на контрольори за подводно плаване. Ръкавът, в който влезе кораба, явно бе подземна река, която идваше изпод скалите.

„Значи тук е леговището ти Джакомо, под тези скали — помисли си генералът и продължи да мисли: — Тук с това буре си се превозвал под водата. Затова и не сме те открили досега, кучи сине. Ще ми е интересно да видя какво има под скалите и какво представлява твоето укритие. Вече тридесет години не можахме да те хванем.“

— След вас, генерале! — Джакомо прекъсна мислите на Максимус.

Скарвей, който бе превозвачът към базата на пиратите, се отправи към вратата на „бурето“ и я отвори с някакъв ключ, който блестеше, като че ли бе от злато и каза:

— Капитане, можете да плувате под скалата! Дриомос ще ви чака оттатък. Много ще се изненада на „лова“ ви. Този е Максимус, нали!?

— Затваряй си плювалника, негодяй и си върши работата. Този Максимус ще е твой началник вече, така че внимавай какво говориш!
— Джакомо изрече тези думи, явно с убедителен тон, защото дори генералът се замисли дали всичко това, пиратът не го цели наистина.

Неочаквано откъм морето се зададе още един кораб и Титос го забеляза пръв:

— Имаме си компания, Джакомо. Идва точно тук!

— Не се безпокой, сине. Това са провизиите ни за седмицата. Корабът е товарен и е бил в Кавала на пазара, всичко е законно, разбира се — ухили се капитанът.

— И не ми викай „сине“! Все още не мога да свикна с всичко това, Джакомо — озъби се Титос към биологичния си баща.

— Ще свикнеш, ще свикнеш, сине — зашлеви го пиратът с плесница и извика на останалите: — Ние сме първи с бурето, после изчакайте „товарката“ с провизиите и чак тогава останалите. Ясно!

В „бурето“ нямаше нито осветление, нито къде да се седне. Лъхаше на застоял въздух, от който на Пелопония й се доповръща, но все още се сдържаше. Титос я бе обгърнал в обятията си и тайно гледаше към пръстена, който все още бе на пръста на Изура. Тя пък излъчваше такова задоволство от това, че все още го притежаваше, въпреки уговорката той да бъде върнат на Пелопония. Влязоха също и по-важните пирати и „лова“ от форта, начело е генерала.

Вратата се затвори с лекота и резето хлопна. Настъпи тъмнина в „бурето“, което започна да се потапя, така и незнайно как.

Достигнало дъното, съоръжението започна да стърже по него, докато изглежда бе влязло в някакъв улей от скалиста повърхност. Стърженето спря и „бурето“ засили ход. Вържетата изпрацяха и то се понесе под скалите с неимоверна скорост.

— Някой път ще ти обясня как става всичко това, „Малки майсторе“ — чу се гласът на Джакомо. — Нали така ти викаха?

„Да! По-добре така, отколкото «сине»!“ — помисли си момъкът и се замисли пак за пръстена. Как би могъл да се добре до него и то още сега в суматохата. Само да се добере до него, ще го потърка в ленената си окървавена риза и ще изрече думите. Как бе това изречение? Бе го

забравил, а така искаше да се избави от този кошмар, наречен Джакомо.

Изура се бе долепила до Пелопония и лудостта я бе обзела окончателно. Поривът ѝ да се докосне до Титос така напираше, че тя едва не се хвърли в обятията му.

Бурето се носеше под водата със скорост, която не бе обичайна за спокойно речно дъно. Явно това бе някакво течение и в комбинация с улея, то бе неудържимо.

От тавана започна да се стича вода, проникваща от цепнатините на дървените дъги.

Титос имаше впечатлението, че вали дъжд и то доста силен, защото ризата му бе вече мокра. Усетил, че в тази суматоха ще има шанс да се добре до пръстена, той каза уж загрижено, но и с цел да определи къде се намира чернокосата красавица:

— Изура, да не намокриш пръстена, защото ще ръждяса.

Тя тогава не се сдържа, промъкна се до него и впи устни в неговите. Той това и чакаше. Отговори с целувка, но потърси ръката на Изура. Опипа пръстена. Внимателно го изхлузи от пръста ѝ, без тя да усети това и го постави в джоба на ризата си. Замилва ръката ѝ и я насочи към хълбока си. Жената полудя от страст, защото пък си мислеше, че той така лесно откликна на желанието ѝ и че мястото, където насочва ръката ѝ, бе мъжкото му място.

След това Титос извади пръстена и го потърка в ризата си. Нищо не стана! Потърка го още няколко пъти, но пак нищо не се случи. Без изречението не ставаше. Напрягна се. Изведнъж, като от нищото дошло, в главата му нахлу цитата и той го промълви, поставяйки пръстена пак в джоба си: „*Et immortalitatis gloriam tempore infinito!*“

Всичко се завъртя в главата му. Титос само си спомни за момент, че бе в „бурето“ с Изура, с Пелопония и другите. Но този момент се разсея набързо, защото всичко потъна в пълен мрак. Нямаше ги нито звуците на падащата вода от тавана, нито устните на Изура, нито усещането за допир на тялото на Пелопония. Чувстваше само собствения си дъх и силно удрящото си сърце. Минаваха минути, минаваха часове. Само тъмнина и нищо друго. Нямаше и понятие какво става с него и къде се намира. Накрая заспа от умора и напрежение.

7.

Титос отвори очи, но не виждаше все още нищо определено, само усещаше леко грапава повърхност, по която стъпваше. Бяха стъпала, които водеха надолу. Гъста бяло-синкава мъгла се рееше под краката му. Младежът бе изгубил ума си от страх и не знаеше какво да си мисли. Спомни си само, че когато правеше пръстена, то бледоликото съществуване бе казало, че връщането му би било почти невъзможно. Той нямаше да може да види Пелопония? Не, само това не! Почти съжали, че беше предприел тази стъпка, но дълбоко в себе си имаше чувството, че само това е изходът от ситуацията, в която се намираше преди малко в „бурето“. Съществуването бе казало „Само в краен случай!“ да изрече тези думи и да прекрачи прага на нещото, което той никога не бе и предполагал, че съществува.

Мъглата бе все още така гъста, но Титос продължи да стъпва с умерена, плаха стъпка надолу. Едва не се удари в нещо, което можеше да се нарече и врата. Стоеше пред бяла висока преграда, опасваща погледа му вляво и вдясно. Тя бе като че ли от сняг или по-скоро от лед, а и вратата бе също от този материал. Може би дървен, но заскрежен.

Титос не чувстваше никакъв студ, тогава откъде този лед? Попипа вратата. Нямаше дръжки. Похлопа, но нищо не се случи. „Пръстенът е ключът към безвремието и нас“ — бе казал, според него, „Дявола“! Взе пръстена от джоба си и протегна ръка. Ръката му мина през вратата без дори той да усети нещо. Титос се уплаши, защото си помисли, дали това не е някаква магия. Въпреки че бе целият скован от страх, то младежът протегна крака си и опита да влезе през вратата. Успя! Мина през нея без никакво затруднение. Намери се в някакво помещение, цялото обляно в бяла светлина, обаче без прозорци. В средата имаше бяла маса, на която седеше почти същото съществуване, което бе видял при правенето на пръстена. То стана и се отправи към Титос без дори да докосва земята. Просто плуваше.

— Титос, господарю? — запита то.

— Да, така се казвам. Но откъде знаете името ми?

— Очаквахме те, създателю на пръстена! — с приятен тембър на гласа каза съществото, което се различаваше от онова, което бе на първата среща с Титос, по това, че бе жена. Имаше издължени встрани очи, гърди и по-пълни, женски устни. — Казвам се Глория.

— Но къде се намирам? Какво сте вие? — Титос не бе на себе си, но продължи: — Как ще се върна при моята Пелопония?

— Всичко по реда си, господарю! Ще извикам доктор Лукас, нашият водач. Той ще ви обясни всичко.

— Но защо тук всичко е в бяло и вие сте така бледа.

— Намираме се в Шотландия, дълбоко под земята и наистина се наричаме „бледници“.

— Какво и къде е това Шотландия?

— Имайте търпение, господарю, сега се връщам — и Глория се запъти към друга врата и то пак със същата лека походка, наподобяваща лебедово плуване.

8.

Изура все още не бе осъзнала, че вече не целуваше Титос, ами голото рамо на Пелопония. След потриването на пръстена в ризата му и изказването на магическите думи, него просто го нямаше физически вече в „бурето“.

Пелопония усети някаква празнота, но целувката по рамото ѝ, тя бе взела за целувка на любимия ѝ. Опипа с ръка главата и с удивление установи, че това е глава, с дълга коса и в никакъв случай не бе тази на Титос. Отблъсна Изура и изкрещя:

— Къде си любими? Какво прави тази жена на моето рамо?

Изура пък опипа момичето и тя също се отдръпна от нея.

— Какво става тук? Къде е Титос?

— Я не викайте така! — сопнато се намеси Джакомо. — След малко сме на светло и ще видим кой къде е.

Вратата на „бурето“ се отвори и стичащата се вода окъпа излизащите от нея пътници. Джакомо излезе последен и след като не видя Титос да излиза, с невярващ поглед извика:

— Хайде, сине, къде си? Излизай.

Но вътре в „бурето“ нямаше никой. Абсолютно никой. Той поиска да запалят факла, за да огледа вътрешността. Влезе пак. Няколко минути му бяха необходими, за да прегледа щателно всички ъгълчета. Разбира се, без успех. Титос просто бе изчезнал.

— Къде ми е пръстена, Джако? — истерично извика Изура, след като не го видя на пръста си и припадна в ръцете на близко до нея намиращ се пират.

9.

Не след дълго, откакто Глория бе излязла от бялата стая, се отвори широко двукрилна врата. На прага се появи Лукас и Титос го позна веднага в мислите си: „Дяволът!“.

— Не, господарю, аз не съм Дявола — със същото плавно движение се приближи Лукас към уплашения момък.

— Само дяволът може да чете мислите ми — още повече се уплаши Титос и се заоправдава: — Простете ми! И аз не съм никакъв господар. Аз просто съм един ковач на железни мечове и по някой път златни украшения.

— По някой път!? Та ако не сте вие, то ние „вечните бледници“ да не съществуваме — нареченият от Глория доктор Лукас бе доближил вече момъка и то с истинско поклонническо изражение на лицето. — Господарю!

Титос инстинктивно се отдръпна и стъпи на повърхност, която се разлюля и той изгуби равновесие. Като че ли се разтвори земята под него. Полетя с главата надолу в бездна, изпълнена с млечнобяла субстанция, приличаща на мъгла.

— Сега обаче, за да не губим време, то ще трябва да пътуваме! — Лукас бе до него и го държеше за едната ръка, като му показва, че трябва да разпери ръце, все едно че плува. Титос схвана начина на владеене на падането и заплува в мъглата, заедно с бледото същество до него.

— Господарю, сега летим надолу към пещерите, дълбоко под земята, в планината Кайрнгорм. Като пристигнем, всичко ще ви обясня.

Титос не знаеше да вярва ли на всичко това, истина ли бе или сън?

10.

Джакомо огледа внимателно още един път присъстващите, като мислено претегляше възможните ситуации. Изчезването на Титос не можеше да бъде нито една от тях. Или не бе влязъл? Веднага отхвърли тази възможност, защото той бе там и Пелопония, и Изура го бяха видели до последно. Самият той също. Пръстенът вече го нямаше на пръста на Изура, както и на Пелопония. Този пръстен! В него се криеше отговорът, Джакомо така и не можеше да си представи, че това може да се осъществи без магия. Само магия бе обяснението. В базата, няколко метра по-нататък, в пещерата, Лукреция магьосницата, можеше да обясни всичко, с помощта на лъщящия камък и птичия клюн.

— Изура, скъпа, не се тревожи, всичко ще се оправи, търпение малко. Само да минем оттатък скалата.

— Титос го няма! — Пелопония започна с все по-силен глас да вика. Титос го няма!

— Да, няма го — каза от своя страна пиратът и продължи: — След малко ще разберем всичко от Лукреция. Търпение малко, дами. Ти няма ли да питаш къде е Титос, генерале?

Генерал Максимус не отговори на злокобната забележка на Джакомо.

Скалата се отвори с някакъв механизъм от въжета, теглени от двама яки пирата с издути мускули, с мръсни шапки с пера на остриганите им глави.

Зад скалата-вход се простря огромна сводеста пещера, като представляваше по-скоро надупчена от много процепи зала. В дъното на тази зала се стичаше водопад с бистра вода, която се събираше в малко езерце в средата. Стените бяха типични за пещера, изпълнени с висящи сталактити и сталагмити. Белотата се дължеше на варовика, който преобладаваше в по-голямата част. От процепите влизаше обилна светлина, която бе повече от достатъчна, за да се каже, че видимостта в пещерата бе отлична.

Във всички посоки и ъгли имаше естествени ниши, в които се намираха разни столове и легла от мрежи, в които пиратите вероятно спяха или лентяйстваха, когато не бяха на „лов“. В една от нишите имаше големи казани, в които се варяха някакви ястия и миришеше много приятно. Няколко готвача, с големи дървени лъжици в едната ръка бъркаха в казаните, а с другата си ръка от време на време пийваха от бутилка ром.

В най-голямата скална ниша бе построено, от варовикови издялани камъни, нещо като огромна стая, с предшестващи я няколко по-малки стаички. Всичко това можеше да се каже, че бе малък пиратски дворец.

Около езерото, където се събираше кристалночистата вода имаше дървени маси, разположени в кръг, като точно до брега на езерото бе поставена една огромна такава. По всичко личеше, че е главната пиратска маса, на която се хранеха само Джакомо и най-висшият му персонал от офицери и корабни щурмани.

Пиратите влязоха в залата-пещера, бутайки напред пленниците си.

Джакомо, влязъл в дома си се разкрещя неистово:

— Къде е Лукреция!? Доведете ми я веднага! И поднесете най-вкусните ястия веднага! Гладни сме. Ром, също!

Пиратите, които вече се намираха в пещерата бяха от обслужващия персонал. Те се разтърчаха на всички страни, за да изпълняват заповедите на Джакомо. Знаеха, че той бе непоколебим в наказанията, ако разбира се бяха сгрешили в нещо.

— Генерале, седнете до мен — каза пиратът, вече настанил се в главното кресло, точно до езерото. В другото кресло се бе настанила вече Изура. И двете кресла бяха от слонова кост, с меки пухени възглавнички.

Генералът седна, като до него седна и Пелопония, примирена и невярваща вече на очите си, че всичко това съществува.

— Лукреция, къде е Лукреция? — завика пак главатарят.

— Идва, капитане, идва — провикна се друг пират от една ниша, в която явно лежах с въпросната дама-магьосница.

Лукреция не бързаше, защото бе все още сънена от любовната оргия с Дългия Зорис. Тя отиде до езерото, наплиска се с вода и продължи към масата на капитана.

— Какво има, Джако? — отметна шала си тя.

Имаше красиво лице и стройно тяло, но бе без една ръка. Историята за липсата на тази ръка бе дълга. Бе свързана с поставянето на златна гривна от любовника ѝ, когато още била млада и надеждна знахарка. Същата нощ обаче, както си спяла, съперничката ѝ в борбата за същия този любовник се опитала да изхлузи гривната, но нищо не се получило. Тогава бил използван жесток метод, а именно, отсичане на ръката ѝ до китката, с остър нож за клане на добитък. Оттогава тя бе намразила хората. Бе дошла тук в свърталището, за да си отмъщава на обществото. Бе доизучила занаята на знахарство и като добавка, и магьосничеството от старата Пезала. След като старицата предната година бе умряла, то Лукреция достойно я бе заместила. Разбира се, тя бе не само добра ученичка, но и надарена от природата с нюх да казва истината на хората, посредством транс. Каквото казваше, винаги имаше истина в него. Всички я ценяха и ѝ вярваха безрезервно. Винаги, когато имаше болести, тя ги лекуваше. Знаеше всички билки и лечебни способности. Без нея свърталището на Джакомо не би съществувало и месец.

— Ела тук, скъпа, до мен! — заповяда капитанът и ѝ подаде стол, направен от изсъхнали върбови клонки.

Жената седна удобно и поиска, на обслужващата масата на капитана, бутилка ром. След като гаврътна цяла чаша от питието, то магьосницата каза:

— Какво ти тежи, Джако? Аха..., някакъв пръстен витае в ума ти, нали?

— Откъде знаеш това, Лу? — стъписа се пиратът, но продължи зарадвал се, че тя позна веднага посоката на въпросите: — Да, така е. Само ми кажи първо къде е синът ми? Днес го намерих, днес го изгубих! Пръстенът после.

— Хм... Пръстенът е в него! — каза Лукреция, затворила очи и изпадна в транс. — Чакай малко, какво става тук?! Дяволът? Дяволът го е отвлякъл. Ето, виждам го, като в мъгла, но това е той, синът ти. Жив е, не е в царството на мъртвите, въпреки че е при рогатия!

Всички гледаха как жената започна да изкарва пяна от устата си и падна от стола, покосена при произнасянето на последните си думи. Уплаха настъпи в душите на околните.

— Лу, съвземи се! — пръв се окопоти Джакомо и се опита да я вдигне на ръце. Постави я пак на стола. Жената дойде пак на себе си, но бе бяла като платно.

— Това не е Дяволът, Джако. Бях при тях. Титос е голям човек. Титос е най-големият човек за всички времена! — каза Лу, пийна от рома и като стана, добави: — Не ме търсете повече. Забранено ми е да говоря за него!

— Но, Лу! — с невярващи очи изломоти главатарят на бандата. — Ти не можеш да не кажеш какво да правим! Та той е мой син!

— Искам си пръстена! — извика като бясна Изура.

— Скъпа жено, кажи ми къде е любовта ми? Не мога без него! По-добре да умра! — и Пелопония добави своите искания.

— Заради теб момиче, той може и да се върне. Но дали ще го направи? Чакаат го велики дела, скъпо дете — магьосницата се отдалечи от капитана, мина покрай масите на почти онемелите пирати и се запъти, клатейки се по посока към нишата. Тръшна се до пирата, с който бе досега и заспа начаса.

11.

Няколко минути по-късно, след като Джакомо бе влязъл зад скалата, „бурето“ се бе отправило пак към залива, за да прекара останалите пирати от кораба. Всички искаха час по-скоро да влязат в пещерата, за да се насладят на обяда, приготвен от готвачите. Ром и вино ги чакаше в изобилие.

Отвориха вратата на съоръжението и няколко пирата се втурнаха към вътрешността на „бурето“, за да заемат по-добри позиции, където не друсаше толкова много. Тъмнината ги обзе, но те знаеха на пръсти пространството и дори нямаха нужда от светлина.

Разбира се, факлата на превозвача винаги бе запалена и сенките на пиратите стремглаво се носеха към сигурните ъгълчета.

В едно от тези ъгълчета обаче вече имаше някой.

— Ти пък кой си? Да не си забравил да слезеш преди малко? — зафъфли брадат пират, изненадан, че някой може да вземе мястото му.

— Къде се намирам? — запита разтревожено младежът, който явно бе объркан.

— Ти не си ли Титос, синът на...? — понечи да каже брадатият, но така и не успя да се доизкаже, защото вече друг пират се настани до младежа и го избута от ъгъла.

Факлата освети лицето на Титос. Нямаше съмнение, че е той. Пиратите го оставиха на мира.

Идвайки на себе си, от престоя в пещерите на бледниците в планината Кайрнгорм, Титос така и не си спомняше почти нищо. Само откъслечно гъстата мъгла и падането надолу с разперени ръце в някаква страна, наречена Шотландия. Пръстенът бе все още в джоба му и той го напипа, за да се увери, че Пелопония ще го има пак.

Бурето се задвижи по улея и заскърца с неприятен звук. Явно се движеше с добра скорост, защото повечето пирати чувстваха, че идва края на пътуването и с разширени ноздри чакаха по-скоро да пристигнат в бърлогата-пещера.

Водата се стичаше по дъгите, капеше по лицата и раменете на пиратите, но това не правеше впечатление на никого. Гозбите бяха много по-важни за тях.

Най-последно се чу звук на отваряне на врата и всички се втурнаха навън. Само Титос не знаеше какво да предприеме. Дали да остане в бурето и незабелязано да се върне или да избяга. Но Пелопония бе тук. Не, ако щеше да се умира, поне да бе с нея.

Скалата се помести и пред Титос се показа залата на пиратите. Джакомо тъкмо се канеше да излиза навън, за да провери дали Титос не е някъде наблизо, но остана доста облекчен, като го видя пред себе си.

— Къде си бе, сине? Всички така се притеснихме за теб? Даже си бил в царството на мъртвите, според Лукреция.

— Лу, тук ли е? — запита младежът и продължи: — Търся я от векове. Само тя може да ми помогне. Не знам какво става с мен и този пръстен. Полудявам, като мама ли?

— Сега ще ти я покажа, сине — каза пиратът, усмихнат до уши и го прегърна — Ето там е магьосницата.

— И не ми викай „сине“! — сопна се Титос.

— Хайде, хайде... — снизходително му отвърна Джакомо и оставяйки се да бъде осмян от погледите на присъстващите, продължи: — Син си ми и това е! Дори Изура го потвърди. Ха, ха, ха!

Влизането на Титос обърка доста пиратите, особено след казаното от магьосницата Лу. Някои дори се стъписаха и заотстъпваха назад. Правеха му път, с почитание и наведени глави.

— Лукреция, къде си? Титос се завърна!

— Искам първо да видя Пелопония. Къде е тя? — търсейки я с поглед, Титос си проправяше път към средата на огромната и величествена пещера. Там се бяха събрали най-много пирати и той предполагаше, че тя е там. Дори видя генерала, с все още вързани ръце.

— Добре, добре... Само ми кажи къде е този проклет пръстен, че моята Изура вече припада няколко пъти заради него — побутвайки го напред, тихо му прошепна пиратът.

— Ти сам каза, че той ще бъде за Пелопония и ние се съгласихме да бъдем с теб — напомни му младежът.

— Да, така е, но не мога да изгубя моето съкровище Изура. Тя ме радва, тя ми е опората в моето начинание.

— Начинание? — учудено се ококори Титос. — Та ти си само един пират, който заслужава бесилото.

— Не така, сине. Не така! Баща съм ти все пак — с ехидна усмивка продължи пиратът.

— Този пръстен не е на Изура. Този пръстен е поръчка от генерала за неговата дъщеря, за рождения ѝ ден. Аз го направих за нея, не за Изура, „тате“! — извърна се Титос към него и заби нахално очи в неговите.

— Но къде е този пръстен, тогава? Бил е за последно на пръста на моето съкровище.

— Да, а преди това бе на пръста на моята Пелопония, нали? И ти го отрязва, проклет да си, кръвожаден убиецо!

— Ами не знаех, че тя е твоята любов, синко. Ако знаех, то..., о-хо... — каза пиратът и понечи да бръкне в джоба на младежа, защото оттам се виждаше издутина, приличаща на пръстен.

Титос се отдръпна навреме, взе творението си и го показа. В същия момент слънчев лъч се промъкна и го огря. Цялата пещера се освети в ярка, златиста светлина. Всички се обърнаха заслепени към Титос, с ръка на очите.

— Този пръстен е само на Пелопония и на никой друг! — извика момъкът и го хвърли в средата на езерото, близо до масата на Джакомо.

Изура незабавно се хвърли в същата посока и заплува. Достигнала мястото, където пръстенът потъна, тя се гмурна надолу в кристалночистите води.

Все още светещ, той напредваше към дъното, като почти бе подминал две подводни скали и сияеше, с не по-малка яркост. След това се закачи на остър камък в цепнатината между двете скали, като всеки момент бе готов да се освободи и продължи пътя си надолу, в бездната на пещерата, където дъното не се виждаше.

Изура бе добра гмуркачка и не се страхуваше от морето. А това, че сега би могла отново пак да има пръстена, я правеше повече от смела и дръзка.

Гмурна се като риба в дълбочината и бързо се добра до мястото, където той се бе закачил. Тя го видя и щастие обля лицето ѝ. Помисли

си: „Пак ще го имам, пак!“

Тъкмо се канеше да го откачи от скалата и почувства силно вълнение. Пръстенът се освободи и полетя надолу в бездната. Изура понечи да го последва, но се заклеци в двете скали, така силно, че въпреки дърпането назад, тя не успя да се освободи. Изглежда с мрачен поглед как творението на Титос пада надолу и животът угасна в нея. Дори вече нямаше и желание да се опитва, да се освободи от заклещването.

Времето минаваше и пиратите започваха да се споглеждат. Не всеки би се хвърлил в бездните на езерото, за да спаси Изура.

Титос не се стърпя, освободи се от прегръдката на Джакомо и със светкавична бързина се озова при езерото. Дори самият той не повярва, че има такива способности за движение и бързина. Скочи във водата и заплува, или по-точно, започна да тича по повърхността на водата, без дори да потъне.

Всички ахнаха в захлас. Как бе възможно това?

Със скоростта на най-бързия кораб, който пиратите бяха виждали, младежът се намери за секунди на мястото, където Изура се бе гмурнала. Гмурна се и той и се намери до заклещилата се в скалите жена.

Бяха минали няколко минути и едва ли той можеше да помогне с нещо, но въпреки всичко искаше да опита. Скалите съвсем леко подадоха, след като Титос с все сила се напъна. Стъпил с единия си крак на едната и опрял се с рамо на другата скала, то той се опита да освободи тялото на жената, която бе в безсъзнание. Успя и задърпа Изура, с лекота, нагоре. Извади я на брега и се огледа. Всички го гледаха със страхопочитание.

Лукреция бе дошла вече до езерото и пое чернокосата жена в ръцете си. Започна да ѝ прави изкуствено дишане и водата излезе от дробовете на Изура, която дойде в съзнание.

Тогава, изненадващо за всички, Пелопония също се гмурна във водата и заплува в посока, където пръстенът бе потънал. Титос не се поколеба и той се хвърли пак нататък, като искаше да предотврати втора жертва, заради този проклет пръстен, но не успя. Девојката бе вече между двете скали, но внимателно се промъкна между тях и заплува в още по-дълбокото. Там, където нямаше светлина, само една черна бездна.

Титос не бе добър плувец, но сега чувстваше, че има вече непознати за него сили, на които можеше да разчита. Явно посещението в „Отвъдното“ бе дало своя отпечатък, защото някаква трансформация в тялото му бе в действие. Дали и той не ставаше като съществата, наричащи се „бледници“.

Премина между същите скали и се устреми към дъното. Видя ясно как Пелопония бе пред него и се навеждаше към нещо, което силно блестеше. Със сигурност бе пръстенът. Тя видя лъщящия предмет и се усмихна със затворени устни, но издути бузи, пускащи малки балончета с въздух. Постави пръстена и като че ли нови сили се вляха в нея. Не бе на себе си. Тогава Титос я подхвана с ръка и ѝ посочи накъде да плуват, за да излязат на повърхността, но девойката бе на друго мнение. Посочи му дъното в посока, която бе изпълнена с още по-черен оттенък.

„Тя е луда! Този пръстен ѝ взе разсъдък!“ — помисли си Титос, но я последва, защото вече бе късно. Пелопония се бе отправила към дълбочините, към неизвестното. Подминаха още няколко остри скали. Чернотата се засили, което изплаши Титос и то с основание. Връщане назад нямаше. Нито въздух стигаше, нито посоката бе ясна. Това бе истинско самоубийство.

Титос видя как неговата Пелопония вече губи съзнание от натиска на водата и я настигна бързо. Не му оставаше нищо друго, освен да вдиша и той смъртоносната течност и да умре заедно с нея.

С изненада обаче той установи, че може да диша във водата. Много пъти насън го правеше. Дишаше във водата и се наслаждаваше на това. Но сега? Сега защо можеше? Или бе вече умрял? Огледа се за Пелопония. Видя я как се поклащаше безжизнена до него. Пръстенът бе на ръката ѝ и блестеше с още по-голяма сила. Момъкът я погали и тогава се сети, че може да опита да ѝ вдъхне въздух в дробовете. Обхвана устните ѝ със своите и вкара част от въздуха, останал в белите му дробове. Това помогна. Девойката се съвзе и се огледа. Видя любимия си и се усмихна. Заплуваха още по-надолу в бездната.

12.

Лукреция, магьосницата, вдиша за последен път въздух в дробовете на Изура. Младата, красива Изура се закашля и започна да повръща вода. Дойде в съзнание и попита:

— Къде е пръстенът ми?

— Той е там, където му е мястото! — Лу се закиска и се изправи, така че да я видят всички. — Ти си пак между нас, скъпа!

Джакомо бе повече от щастлив, че неговата Изура пак се върна в живота му.

— Лу, ти си безценна! — каза той на магьосницата и продължи с надеждата, че Лу ще се опита да говори и за сина му.

— Джако, спокойно, сега ще видя къде са — каза Лу, прочела мислите му и се просна на земята в транс, като занарежда: — „Титос, къде си? Господарю на вековете...“

Треперенето на магьосницата намаля и постепенно тя си възвърна предишното състояние. Изправи се, като залитна. Някой ѝ подвигна:

— Ром?

Лу, нечуваща и невиждаща, започна пак да нарежда:

— Те не са в царството на мъртвите. Те са живи!

Генералът се хвана за сърцето и припадна до придружаващия го пират.

13.

Пещерите на острова бяха толкова много, че надали някой би могъл да ги обходи, за да намери леговището на Джакомо. С това не се наемаше дори Маркус, гарнизонният началник на войските в областта Кавала. Неговият колега, генерал Максимус, бе се опитвал безброй много пъти да намери най-голямата база на пиратството по това време в Егейско море, но винаги опираше до скали и подводни рифове, които пречеха за основно търсене.

Маркус се бе излегал на верандата в дома си, говорейки с току-що пристигналия на проверка главнокомандващ на флота на империята. Тъкмо разговаряха за дъщерите си и се смееха, че не могат да им намерят подходящи съпрузи, когато войник на кон премина на галоп и спря пред вратата. Бързо слезе от коня и се отправи към верандата.

— Генерал Маркус, току-що идвам от Тасос и нося лоши вести. Фортът е разрушен и опустошен от пиратите на Джакомо — задъхано и припряно, почти викаше войникът.

— Генерал Максимус жив ли е? — запита загрижено Маркус, като продължи с въпрос: — Ти как се измъкна?

— Дълга история, генерале. Бях зашеметен от удар на Джакомо и след няколко часа дойдох на себе си. Взех лодката от селянин-рибар и се измъкнах незабелязан от пиратите, които са останали да охраняват форта. Джакомо е взел в плен генерал Максимус, както и дъщеря му, и още няколко десетки затворници. Всички офицери са избити — почти плачейки заразказва войникът.

Генералът стана и каза на адютанта си да свири тревога, след което даде заповед за свикване на събрание в офицерската зала.

След няколко часа десетина военни кораби, с издути платна, заплуваха към остров Тасос, за да си вземат пак форта обратно, иначе ги чакаше бесило. Императорът не си играеше, когато се допускаха грешки от страна на генералите му.

Вятърът бе попътен и нищо не можеше да ги спре. Искаха един път завинаги да свършат с този нагъл пират, но всеки път им се изплъзваше. Сега поне да убият тези, които бяха останали и които не спираха да се гаврят с жените във форта, но и със селянките, живеещи извън стените му.

— Виждам пушеците вече, генерале! — каза щурманът и добави: — След малко ще сме там.

— Пригответе всички бойци за тотално нахлуване, след слизането ни на брега! — заповяда генералът на офицерите си и самият той отиде в каютата да вземе шлема си.

Пиратите, останали във форта, забелязаха корабите и уплашено се изнизаха откъм вратата, водеща навътре в острова, с надежда да се скрият във вътрешността, при селяните. След това при удобен случай да се изкатерят по скалите и да се приберат в базата, в пещерите. Знаеха, че катеренето не бе от най-лесните, знаеха също и че рядко, и то само най-добрите катерачи, можеха да достигнат заветния залив с „бурето“.

За минути фортът бе взет обратно и слезлите войници тръгнаха да гонят бягащите пирати.

Генерал Маркус нареди на войската си да се възстанови реда. Трябваше убитите да се погребат, да се потушат тлеещите огънове в някои къщи.

Мъка се настани в сърцето на генерала. Той обичаше Максимус с цялото си сърце. Къде да го търси сега? Къде е тази прочута и невидима база на пиратите?

14.

Бездната, в която плуваха не бе чак толкова тъмна. Оттук и оттам проникваше по някой слънчев лъч от цепнатините в скалите. Титос бе хванал любимата си за ръка и се оглеждаше непрекъснато за някакъв изход. Навсякъде се виждаха само скали и се наложи за втори път той да даде въздух на Пелопония.

„Но докога ли ще имам въздух?“ — запита се момъкът. При този си въпрос, той започна трескаво да мисли за намирането на изход в някоя пещера или подводен риф.

Изведнъж до тях се промъкна нещо като сянка, която имаше контури на съществото, което бе срещнал преди в млечнобялата мъгла. Проекция на ръка махаше и като че ли искаше да му покаже пътя към изход. Титос не се усъмни ни най-малко, че трябва да последва посоката.

Хвана девойката, която едва се сдържаше да не поеме вода в дробовете си и я помъкна след сянката. Не след дълго се намери в пещера, в която имаше въздух.

Излязоха на брега и се огледаха. В пещерата надничаше лъч светлина и огряваше стените ѝ. Бяха сами. От съществото или неговата сянка нямаше и помен. Пелопония се просна задъхана на хлъзгавите скали и погледна любимия си.

— Ами сега? Накъде? В центъра на земята ли сме? — запита тя, като знаеше, че отговор от Титос не би могъл да бъде възможен.

Титос се чудеше какво става с него и въобще как е възможно да плува под вода, дишайки и все пак да има въздух в дробовете, как е възможно да притежава такава енергия и сила. Явно престоя му при съществото и неговия свят бе дал своя отпечатък. Той не бе вече обикновен човек. Той се превръщаше, като тях, в бледник. Той бе заразен.

Младата жена възвърна цвета на лицето си, след като лежа няколко часа, почти в несвяст, с глава поставена на коленете на Титос. Той я милваше, гледаше я невярващ, че тя е до него. Спомняше си, като

в сън, части от пребиваването в „Отвъдния свят“, при съществуването, което явно и сега му бе помогнало да намери тази малка пещера, изпълнена с въздух.

Станаха и поеха пълзешком към процепа, в една от скалите, откъдето идваше лъчът светлина.

Беше толкова хлъзгаво, че на няколко пъти падаха във водата със смях, но и със загриженост. След многократни, неуспешни опити, Титос каза на девойката да остане на брега, а той сам да опита дали би могъл да се съсредоточи и да скочи. Тя поклати с глава, но въпреки всичко младежът ѝ даде да разбере, че той е вече друг. Скочи към скалата с процепа. Приземи се меко и обхвана един камък с ръце. Започна да се катери с лекота. Пелопония не можеше да повярва на очите си. Той бе като диво животно, скачащо от скала на скала.

При процепа, Титос опря лице в него и се загледа навън. На няколко метра бе морето. Процепът бе само една преграда, в която с лекота можеше да се проврат и двамата. Оставаше сега само Пелопония да може да се добере до него. Но как?

— Любима, оттук може да се измъкнем, виждам морето под нас и брегът не е далеч — с надежда се провикна той.

— Да. Но как ще ида дотам? — унило промълви девойката.

— Ще измислим нещо! Не се бой, сега идвам при теб — каза по-скоро на себе си той и скочи от скалата, с поне десет метров скок, във водата. Заплува към нея.

— Какво става с теб, скъпи? Откакто изчезна с пръстена ми в „бурето“, нещо се промени в теб? — запита го тя веднага, след като той я приближи.

— Ами почти нищо не си спомням, само бяла мъгла и едно същество, изящно, но не бе от плът. Приличаше повече на сянка. Всъщност то ми помогна да довърша пръстена. Синкавите лабиринти са негово дело, но също и здравината, а и отражението на лъчите — заобяснява Титос, хванал ръката ѝ, на която пръстенът сияеше.

Тя погледна сиянието и го насочи към слънчевия лъч. Цялата пещера се огря и стана така светло, че Титос трябваше да си затвори очите. Другата ѝ ръка кървеше все още, въпреки че бе превързана с кърпа. Част от пръста, който Джакото бе отрязал, се бе възпалил. Болеше я, но тя, сдържайки се, не издаваше колко страда от това.

Титос забеляза болката, но не можеше нищо да направи. Трябваше да се измъкнат час по-скоро оттук.

Той я взе на ръце, като перо и ѝ каза:

— Пригответи се, не се страхувай! Здравно се хвани за мен и ще успеем.

Титос се покатери пак на скалата. Девојката се бе хванала за него, като го бе обгърнала отзад и му прошепна:

— Да опитаме! Пък каквото стане.

Скокът, който той направи бе огромен. Като че ли летеше. Разпери ръце и след като премина разстоянието до процепа на скалата се хвана здраво за един сталактит. Товарът не падна от него.

Пелопония сияеше от щастие, след като видя морето и брега. Сега оставаше само да излязат, да преплуват няколкото десетки метра вода и са въвн от обсега на Джакомо и неговите проклети пещери.

Промъкнаха се лесно през цепнатината, скочиха във водата и течението ги пое, обаче не към брега, а обратно към подводната скала. Пелопония с мъка успяваше да стои на повърхността, но не издържа дълго. Пак се потопа в дълбокото.

Титос видя как тя потъна. Пак трябваше да се спасяват от природата на остров Тасос. Гмурна се под водата и бързо я настигна, въпреки ужасното течение. Пак се намериха в пещера, която изглежда бе съседна на тази, в която бяха преди малко. За жалост тук въздушното пространство бе толкова малко, че едва държаха главите си над водата, за да могат да си поемат въздух.

Въпреки паниката, която бе обладала девојката, тя все пак се държеше на повърхността, треперейки от студ. Това течение идваше от дълбините на планината и водата бе екстремно студена. Бе тъмно и двамата едва се виждаха в мрака. По-скоро се чувстваха, че са един до друг. На едно място, недалеч от стената, проникваше слаб лъч светлина през малка цепнатинка. Пелопония заплува до мястото и насочи пръстена към него. Цялата пещера засия и Титос видя, че има съседна пещера, която е много по-голяма и висока. Насочиха се нататък, като момъкът подкрепяше под ръка вече изтощената до крайност Пелопония. Стъпиха на брега, когато забелязаха, че тук е пълно с кости и черепи на хора. По стената гъмжеше от скорпиони и стоножки.

Усетили присъствието на топлокръвни същества, те се отправиха към тях, като издаваха звуци, подобни на стържене на метал в метал.

— Май сме попаднали в ада? — каза Пелопония и припадна в ръцете на момъка.

Титос не знаеше какво да прави, за да защити нея и себе си. Спомни си за пръстена и съществуващото. Трябваше да ги използва пак, надявайки се този път да могат и двамата да избягат.

Скорпионите вече ги достигаха, като някои дори запълзяха по краката на девойката.

Тогава той издърпа здраво захваналия се пръстен от ръката на изпадналата в безсъзнание Пелопония, потри го в ризата си от лен и каза на глас:

— *Et immortalitatis gloriam tempore infinito.*

Потънаха в гъста мъгла и се намериха и двамата пред същата врата от скреж.

Титос вече знаеше как да отвори вратата, с пръстена насочен напред. Носейки на ръце все още изпадналата в безсъзнание девойка, то те преминаха през нея безпрепятствено.

— Къде се намираме? В рая ли? — изрече Пелопония, отваряйки очи и пак потъна в дълбок сън.

15.

Генерал Маркус бе овладял положението във форта. Преди да тръгне да преследва Джакомо, с останалите кораби, то той остави един кораб с около стотина войници на сушата. Пиратите ги нямаше, бяха избягали, но някой все пак трябваше да пази стените и вече полуразрушения вход на главната база.

— Да видим какво ще стане, ако влезем в устието на реката? Напред към западната част на острова! Близо до брега! — заповяда Маркус на щурмана.

Не след дълго, в един залив, обрасъл с гъсти дървета и шубраци, голямо ято птици се разхвърчаха уплашено във въздуха и това остана не незабелязано от капитана.

— Генерале, тук има нещо — каза му той, сочейки черния облак от издигащи се и силно крякащи в паника птици.

— Да, виждам. Да спрем, за да огледаме. Не ми се вярва тук да е пиратът, но все пак да видим.

Закотвиха кораба и с няколко лодки, генералът и още няколко офицери, запориха водата.

Едва стигнали скалите, капитанът усети силно течение и нервно даде заповед, лодката да се върне обратно в морето.

Изглежда бе късно, защото течението бе така силно, че нищо не можеше да помогне. Лодката влезе почти неуправляема в залива, който пък бе изпъстрен със скали и кипяща вода, идваща от устието на река.

Всички хванаха греблата, напрегнаха сили, но въпреки това течението носеше лодката неудържимо. Скалите щяха да ги посрещнат със сигурност. Как ли ще се спасят от фаталния удар с тях? Задачата не бе лесна и това го знаеше и самият Маркус, обиколил толкова морета.

За момент, капитанът се бе отпуснал, когато последва силен удар в подводна скала. Той изхвърча нагоре. Удари се силно и главата му се разби в камъните. Вълната се оцвети в аленочервено.

Лодката вече бе набрала такава скорост, че никой не вярваше, че ще се спасят. Тогава те се удариха в хлъзгава скала, която ги пренасочи

към вход на подземна пещера. Оттам изхвърчаха ято птици, като пера се посипаха по главите на войните в лодката. Течението забави своя ход и Маркус си отдъхна, благодарен, че не се удариха и те в скалата.

Слязоха в пещерата, която бе необичайно осветена. Въпреки че бе мрачно, то сиянието даваше възможност да се огледа вътрешността. Сталактити бяха надвиснали над тях. Имаха чувството, че те всеки момент можеха да забият остриите си върхове в телата им.

Първите стъпки направи генералът, като подаде ръка на останалите в лодката. Не след дълго я завързаха за стърчаща издатина на скала и заоглеждаха пещерата.

— Оттук май няма измъкване — с отчаян тон констатира Маркус.

— Генерале, пазете се! — извика един от войните, сочейки нещо на пода.

— Скорпиони?! — изплашено добави друг.

— Да се връщаме в лодката?

— Вече е късно. Вижте, цялата е вече почерняла от тях — генералът извади сабята си и започна да чисти ботушите си от полазилите го вече смъртоносни животинки.

— Бог да ни е на помощ!

16.

Малко след като Пелопония се бе съвзела, Титос я понесе на ръце във водата. Те пак се намираха в същата пещера, но от скорпионите нямаше и помен.

Той си спомни как, след като потри пръстена в ризата си, те се бяха намерили в света на „бледниците“ и млечнобялата мъгла. Но след прекосяване на вратата от скреж, всичко му се губеше от паметта. Само знаеше, че от престоя му там до сега, се бе минало достатъчно време, през което скорпионите се бяха завърнали пак в гнездата си.

Пелопония се съвзе окончателно и прошепна:

— Къде сме, любими? Пак ли сме в пещерата?

— Да, пак сме тук.

— Да отидем в другата пещера, с отвора, може да опитаме пак — каза девойката и като слезе на земята, отбеляза, че се чувства много добре.

Тя подскокна нагоре и това едва ли не ѝ коства главата, защото полетя към тавана, изпъстрен с малки остри издатъци. Височината на пещерата бе поне пет метра. Доближила съвсем тавана, Пелопония разпери ръце, увисвайки във въздуха и се насочи, летейки, към другия край на пещерата.

— Аз мога да летя, Титос!? — констатира тя, смеейки се и добави: — Идвай и ти! Опитай! Много е лесно, само разпери ръце и се задържаш, и летиш!

Невярващ на придобитите нови способности на младата жена, Титос отскокна и той нагоре и за секунди се намери до нея. Разпери ръце и полетя надолу, но след няколко секунди във въздуха и двамата паднаха във водата, с грохот и разперени ръце.

— Явно можем само да скачаме — Титос се обърна и заплува по гръб към брега.

Скорпионите, надушили, че пак има живи същества, наскочаха и се отправиха и те към мястото, където Титос искаше да се качи.

— Внимавай! Скорпионите пак са тук! Да минем в другата пещера, скъпи? — извика Пелопония, виждайки как опасността се придвижва към тях.

— Ами да опитаме под водата. Виждам светлина там, в края — каза момъкът и допълни загрижено: — Само не знам, дали ще можем да издържим до там.

Гмурнаха се в дълбочината за кой ли път, хванати за ръце. Изпускаха малки балончета въздух, вярвайки, че ще успеят. Минаха под подводната скала, разделяща двете пещери. Тъмнината бе почти непроницаема, но Титос с радост забеляза, че това не му пречи да чувства присъствието на девойката до него. Просто виждаше нейния силует и си мислеше, че тези нови му дадености му помагат. Предполагаше, че и Пелопония също можеше да вижда в тъмнината, защото тя му се усмихваше и сочеше напред тесния отвор.

Титос се спусна пръв в него, като използваше въртеливо движение на тялото си, за да може да премине без да се закачи в острите камъни. Мина с лекота.

На Пелопония блузата, обаче се закачи в някакъв корал и тя спря уплашено. Въздухът ѝ свършваше. Тогава тя пое течността, мислейки, че вече е свършено с нея, когато с удивление установи, че и тя, както и Титос, може да диша под водата. Въздухът си оставаше в белите дробове, но те не го ползваха. Течността отиде в стомаха, без да повлияе на дишането.

Титос се обърна назад и видя как любимата му не може да продължи и се спусна пак да ѝ дава въздух, когато видя усмихнатото ѝ лице да казва, че няма проблем с дишането. Той я освободи от корала и заплуваха към другата пещера, необезпокоявани от нищо.

Когато усетиха, че над тях вече светлината се усилва, бяха сигурни, че са достигнали пещерата. Изплуваха и какво да видят! Хора и една лодка, цялата в скорпиони.

Генерал Маркус се стъписа, след като забеляза от нищото да изплуват двойка младежи.

Той веднага я позна. Дъщерята на Максимус, Пелопония. Какво ли търсеше пък тя тук, с този непознат младеж? И как бяха дошли чак дотук, в това свърталище на скорпиони?

— Генерал Маркус? — впери девойката очи в него и продължи с вик: — Пазете се, скорпионите лаят по вас.

Той отхвърли нападналите го животинки, с надеждата, че все още никое не го е ухапало през дебелия му ботуши.

Останалите в лодката войни, бяха вече нападени от тварта и скачаха във водата, но нито напред, нито назад можеха да отидат.

Титос, усетил, че тук всичко отива към фатален край, скочи към генерала и го повлече във водата. Скорпионите се махнаха веднага от ботушите и избягаха на брега.

— Генерале, под скалите има процепи — подкрепяйки го с ръка каза младежът и допълни: — Ще плуваме под водата и като ти свърши въздуха, аз ще ти дам от моя.

— Ще успеем, довери ми се — Пелопония бе близо до тях и с изкусно движение се стрелна в дълбините.

Маркус нямаше друг избор, освен да последва девойката.

Някои от останалите войници също се гмурнаха под водата и заплуваха след Титос, други останаха на лодката, вече нахапани от скорпионите.

Тъмнината и течението затрудняваха движенията на Маркус. Той не можеше да си представи, че ще се измъкне от този ад. Обаче при мисълта, че младежите бяха плували някак си чак дотук, то в него се промъкваше малка надежда за успех.

Ставаше все по-дълбоко и мрачно, затова и генералът нищо не виждаше пред себе си. Въздухът му свършваше и той изпадна в безсъзнание, когато Титос се обърна и му вдъхна въздух. Почти влачен под водата от младежа, Маркус се съвзе и започна да плува пак. Не след дълго светлинен лъч се промъкна и тримата изплуваха на повърхността. Бяха отвън. Доближиха малка скала, която бе далеч от течението и от входа на пещерата.

Пелопония помогна с изваждането на натежалото тяло на Маркус върху плоската скала. Нямаше скорпиони, нямаше течение, само надвиснали клони и ято глакуси над тях.

От останалите войни никой не се показва на повърхността. Всички се бяха издавили.

Маркус дойде окончателно на себе си и въздъхна:

— Пелопония, вие с този младеж ми спасихте живота!

Девойката се усмихна и заплака на рамото, на винаги добрия към нея генерал.

— Ако знаеш какво ми се случи в първия ден, след моята двадесетгодишнина, няма да повярваш! — и младата жена заразказва как са били нападнати от Джакомо, за пръстена, за „бурето“, за всичко, с изключение на краткия им престой в страната на „бледниците“.

Няколко гларуси излетяха от скалите, непосредствено до тримата, като изкряхаха и повлякоха цялото ято с тях нагоре към дърветата. Оттам пък останалите птици излетяха и поеха към морето.

Тогава Маркус забеляза лодката, идваща към тях и изкрещя:

— Насам!

Тя бе поела същия курс по силното подводно течение, което се оказа смъртоносно за всички, с изключение на генерала. Разстоянието до лодката бе така голямо, че почти никой нямаше възможност да го чуе или види.

Титос, осъзнал новите си дарби, се потопи във водата и заплува към лодката със скорост, която генералът никога не бе виждал.

— Пелопония, как е възможно такова плуване? — Маркус просто не вярваше на очите си. — Какво става с този момък?

За по-малко от половин час Титос бе на лодката, като обясняваше на кормчията, че трябва да се отбият от течението и че генерал Маркус е в беда и ги чака на плоската скала. Повярваха му, защото лодката на Маркус вече няколко часа я нямаше и бяха загрижени за него. Отправиха се към посочената от момъка посока, като запориха водата с опънато платно.

Уморени до смърт, Пелопония и Маркус лежаха на брега. Птиците крещяха гневно над двамата. Когато лодката с войниците наближи до тях, пернатите засилиха воя си и се разхвърчаха нагоре в небето. Така те събудиха вече полузаспалия генерал.

Той се изправи и махайки с ръце им посочи по-плоската скала, където те можеха да се приближат до брега.

— Генерале, най-последно ви намерихме! — радостно извика офицерът, който със сабя в ръка, прокарваше пътека до тях.

Скалата бе изпъстрена с жилави растения и бодливи шубраци.

— Внимавайте за девойката. Пренесете я с лесата! Тя е дъщерята на Максимус — отвърна му генералът, триещ очите си.

Титос вървеше след офицера, като нямаше търпение да прояви новите си способности, да подскокне и да се намери до любимата си, но се въздържа.

Войниците пренесоха девойката на лодката и всички се отправиха към кораба.

17.

Настаниха Пелопония и младежа в офицерското помещение и ги оставиха да си почиват.

В главната каюта, Маркус също бе поставен от войниците на легло и офицерът зачака заповедите му.

— Трябва да хванем този звяр Джакомо! — прошепна не след дълго Маркус и продължи с по-ясен тон: — Младежът и девойката знаят всичко за базата. Като си починат още малко, доведи ги при мен.

— Слушам, генерале!

Титос бе полегнал на дървен нар и гледаше Пелопония, която му се усмихваше.

— Как си, любима? — помилва я младежът. — Чувстваш ли промени в тялото си след престоя ни при бледниците? Помниш ли нещо?

— Не, нищо не помня, но съм като новородена. Хм..., може би си спомням и някакво име „Лукас“?! — каза девойката и добави, показвайки лека издутина на рамото си. — Също и този разрез тук го нямаше преди. Мястото е твърдо, но не ме боли.

— И при мен, като че ли е така — заопипва се Титос и допълни: — И аз имам същия разрез. Името „Лукас“ и на мен през цялото време не ми излиза от съзнанието. Но пък се чувстваме великолепно, нали?

— Да. Да опитам нещо — и докато каза тези думи, девойката се намери за секунда на десет метра разстояние от нара, на който бяха полегнали. — Това е вече нещо. Каква бързина притежавам?!

Вратата на помещението бе от дърво и пред нея стояха няколко войници и си говореха тихо. Слънцето бе обляло кораба в непоносима горещина и затова моряците постоянно хвърляха вода на палубата и също към офицерското помещение. Войниците не бяха доволни от това, че постоянно ги мокреха и мърмореха неодобрително.

От каютата на Маркус излезе офицер и се запъти към помещението, където бяха настанени Пелопония и Титос. Току-що влязъл, то той се подхлъзна от водата, която бе нахлула и в

офицерското помещение и почти вече падаше върху купчина островърхи дъски, когато Титос, със светкавична бързина, го задържа. Разстоянието бе наистина голямо за такъв скок. Офицерът се изправи, невярващ на очите си, че е възможно това и погледна уплашено младежа.

— Генерал Маркус иска да ви види веднага — проговори той и погледна към Титос. — Изглежда сте си починали достатъчно, след като можахте дори да ме спасите от нараняване. Благодаря ви, момко!

Маркус бе легнал на нара и едва дишаше, едно от горещината и друго от преживяното в пещерата със скорпионите. Видял повиканите да влизат, то той понечи да се изправи, но не успя.

— Генерале, останете в леглото! — забеляза надигането на Маркус Титос и добави: — Ние ще идем при вас.

— Добре. Още един път ви благодаря, че ме спасихте, Пелопония! — каза той, обръщайки се към девойката.

— Той ви спаси — каза тя, кимвайки към Титос. — Той и мен спаси, няколкократно.

Слънчев лъч се промъкна в каютата и я огря. Огря също и пръстена, който здраво стоеше на ръката на девойката. Цялата стая се озари в бяла светлина, от която очите боляха. Всички замижаха.

— Този пръстен е виновникът за всичко — промълви младата жена тихо, по-скоро на себе си.

— Какво става тук? — извика генералът. — Какво е това сияние?

— Пръстенът е. Не се страхувайте. Титос го направи за мен.

Лъчът се скри и стаята, като че ли потъна в мрак.

— Титос, момко, знаете ли как да се доберем до Джакомо? — запита генералът, опитвайки се пак да се надигне на лакти.

— Да. Знаем и двамата как да влезем в базата му. Баща ми е там все още и какво ли ще му направят, ако не го освободим!? — Пелопония отговори на генерала, вместо Титос.

— Само трябва да се внимава с теченията. Аз съм запомнил добре мястото с двете скали. Но трябва да обиколим острова — допълни момъкът и разказа всичко за методите на влизане в базата, както и за „бурето“.

— Дайте заповед на цялата ескадрила да тръгва! — обърна се Маркус към офицера и добави, кимайки към младежите: — Вие

двамата гледайте хубаво, за да не пропуснем мястото. Ще ги
изненадаме!

18.

След няколко часа Титос забеляза скалите и даде знак на офицера да намалят скоростта на кораба. Моряците се втурнаха да прибират платната.

Скалите бяха две и то точно същите, с назъбените върхове. Когато пристигнаха с Джакомо, Титос добре запомни трудността на вкарването на кораба между тези скали.

— Трябва да влезем само с този кораб, другите да чакат в морето, докато един път обезвредим входа. Но трябва да влезем незабелязано — каза младежът на офицера.

— Но как да стане това, млади момко? — Маркус бе вече на крак.

За щастие на брега до „бурето“ нямаше никой, защото то бе още на отвъдната страна на скалата и все още не бе пристигнало.

Корабът се завъртя на сто и осемдесет градуса и влезе в малката лагуна. Слязоха на брега. Тогава Титос си спомни за Скарвей, пиратът, който се бе скрил тогава в короната на дървото до брега. Дали и сега бе там, след като Джакомо вече бе в базата?

— Почакайте, генерале. Да проверим за обслужващия „бурето“ пират — извика Титос и посочи дървото.

Скарвей се бе притаил в короната му и наблюдаваше изумен какво става на брега. Знаеше, че много пъти тук са пристигали кораби на генерал Максимус, но никога не бяха стигали по-далече от скалите и се смяташе, че мястото е непроходимо. Но сега забеляза момъка, който Джакомо бе нарекъл свой син и се замисли как е възможно да е излязъл от базата зад скалите без „бурето“. Скарвей видя също и генерал Маркус, стар негов познат от миналото. Пиратът бе убил сина му преди години и то в собствения му дом, когато Скарвей все още не бе станал един от хората на Джакомо. Тогава той бе просто един крадец, който се промъкваше в домовете на хората и крадеше каквото му попадне. Така бе и в злокобния ден, когато синът на Маркус, единадесетгодишен, забележи крадецът и започна да крещи. На

Скарвей не му оставаше нищо друго, освен да убие детето и да избяга надалече. Така се намери в дружината на Джакомо.

— Никой няма тук, Титос — каза офицерът, обходил клонестото дърво.

— Ами сега? — запита генералът и се отправи и той към дървото. — Как ще влезем вътре? Как ли се управлява това „буре“? Виждам само някакво въже и този механизъм.

Титос се отправи и той към мястото, където за първи път бе видял да се крие пирата. Забеляза движение във върха на дървото и извика на офицера:

— Пази се! Той е най-отгоре.

Офицерът също видя поклащането на клоните, но вече бе късно. Островърхо копие се заби в рамото му. Той се свлече на земята, стенойки от болка.

Титос не се замисли и за миг. Подскокна, покатери се и стигна върха на дървото толкова бързо, че пиратът не успя дори да зареди стрелата в лъка си. Титос го хвана за ръката и извивайки я, стовари юмрук върху главата му. Полетяха надолу.

Маркус, неочакващ такова развитие на нещата, гледаше и не вярваше на очите си.

— Изправи го, Титос! — заповяда той, погледна просналия се на земята Скарвей. Тогава го позна!

Кръв нахлу в лицето на генерала. Той не се сдържа и понечи да го убие с меч си, но Титос бе по-бърз и го хвана за ръката.

— Генерале, ще ни трябва този пират, за да ни покаже как да влезем вътре — изрече младежът.

— Но той уби сина ми, Титос. Той заслужава да умре веднага! Търся го от години и не мога да мигна и нощ, без да го виждам как убива детето ми — изръмжа Маркус през полуотворената си уста и добави: — Но ти имаш право.

— Как да влезем вътре? — обърна се строго Титос към пирата.

— Никога няма да влезете вътре! — извърна окървавената си глава пиратът-крадец и добави: — Убийте ме, но няма да кажа как!

Тогава Пелопония, която вече се бе приближила до дървото, пхна златния пръстен в раната на главата на пирата.

— Всичко ще кажеш, Скарвей, нали така се казваше? — ухили се девойката. — На пръстена не можеш да не кажеш! Той знае всичко!

Лицето на Пелопония излъчваше някаква бледа, синкава светлина. Тя, като че ли не бе на себе си.

— Вещица ли е това! — простена Скарвей, сочейки девойката и продължи, с широко отворени очи, да говори в транс: — Вляво, зад онази скала има два камъка. Завъртете ги един срещу друг с острите им краища и „бурето“ ще тръгне.

Пиратът отново падна на земята. Заровил глава в пръстта, той завика пак:

— Няма да кажа нищо! Вие така или иначе ще ме убиете!

Маркус не се поколеба и заби меча си в гърлото му.

Войниците намериха двата камъка, направиха каквото им бе казал пирата и наистина „бурето“ се задвижи. Показа се на повърхността на водата.

След няколко минути първите бойци на Маркус влязоха в базата на Джакомо. Битката не трая дълго, защото „бурето“ сновеше напред-назад и все повече войници влизаха в пещерата.

Джакомо бе притиснат, биеше се зверски, но трябваше да отстъпи. Само той знаеше тайните изходи на пещерите тук. Взе Изура, влачейки я за ръка и избягаха в другата, тайна пещера. Маркус ги последва с няколко войници, но така и не можа да ги открие в непознатите лабиринти на подземията на планината.

Пиратите бяха обезоръжени и завързани. Половината бяха избити от бойците и хвърлени в езерото в средата на пещерата. Превозиха всичките обратно на сушата, посредством „бурето“. След това бяха напъхани в затворите на Кавала.

19.

Титос и Пелопония бяха обявени за герои. Никой вече не говореше за рождения ден на девойката. Всичко бе забравено и опростено.

— Скъпи, подай ми водата. Пие ми се — нежно каза Пелопония, излегнала се на пясъка, на брега на морето.

— Леко е хладка, но е добре за „него“ — засмя се момъкът.

— За „него“? — ухили се тя и попипа златния пръстен, който неизменно стоеше на ръката ѝ. — Да не би да искаш да кажеш за „нея“?

— Какво казва пръстенът, скъпа? — попита Титос, с леко ироничен тон.

Той и девойката живееха заедно във форта вече от няколко месеца и всеки ден се разхождаха по брега. Коремът на младата жена растеше и всеки момент трябваше да роди.

Баща ѝ, генерал Максимус, бе постоянно в леглото, след прекарания инфаркт в пещерата на Джакомо. Радваше се на дъщеря си и чакаше деня, в който тя ще му роди внучето.

От Джакомо нямаше и следа. „Бурето“ бе разрушено от войниците на Маркус и просто нямаше как пиратът да излезе на брега. Всички мислеха, че вече е умрял от глад, някъде в дълбините на пещерите. Но това не бе така. Лукреция, магьосницата, се бе скрила по време на избиването и сега бе с него, и Изура също. Тя знаеше как може да се оживее долу.

— Ще бъде „той“! — Пелопония се сепна от трансa, в който бе изпаднала след думите на Титос.

— Мога ли да позная как ще се казва, любима? Лукас! Нали, скъпа? Лукас ще се казва! — младежът заопипва корема ѝ и допълни: — Това име е в моите сънища.

— И в моите, скъпи! Какво съвпадение?

След няколко седмици се роди момченце и те го нарекоха Лукас. Вече можеха спокойно да спят всяка нощ.

Времето летеше, годините минаваха и Лукас растеше необезпокояван от нищо. Имаше пълната любов и на двамата. Брегът бе неговото място за игра.

— Лукас! — какво правиш с тези миди? — извика Пелопония. — Ще се порежеш!

Детето се усмихна, остави мидите и побягна към водата. Обичаше вълните да се плискат в неговите боси крачка.

— Ох, Лукас, не влизай навътре! — надигна се Пелопония.

Лукас се понесе по водата навътре в морето, сякаш бе го правил много пъти. Бързината на движенията бяха същите, както и на родителите му. След минутка детето излезе на брега и отиде при майка си, която не вярваше на очите си какво става с това дете.

— Казах ти да не влизаш сам във водата! — скара му се тя, но и го милва с ръка. — Ела тук до мен и си играй с мидите. Но внимавай, остри са!

То послушно се сви до майка си и зарови в пясъка.

Слънцето се показва зад облаците и огря брега. Един от лъчите попадна върху златния пръстен на младата жена. Тя бе полегнала и почти заспиваше под ленения чадър, когато засия всичко около нея.

Детето остави мидите и замилва ръката на майка си. Тя бе вече заспала и в съня си виждаше съществуването, когато бяха с Титос от другата страна.

Лукас видя, че нещо свети в ръката на майка му, задърпа пръстена и го измъкна от пръста ѝ с лекота. Детето го взе в ръката си, погледна майка си, че спи доста дълбоко и навлезе във водата. Заплува навътре и тогава видя едрата риба, която се бе насочила към него. Отбягна я и заплува бързо към брега, но изпусна пръстена и той потъна на дъното на морето.

Майката се събуди и видя, че Лукас го няма. Огледа се и тогава забеляза, че нито детето е тук, нито пръстена.

Завика с отчаян глас:

— Лукас! Лукас! Лукас!

Тогава го видя да плува към брега, но нещо го гонеше. Спусна се и тя към него със светкавична бързина и заплува. Видя как огромната риба искаше да го ухапе, но детето все успяваше да се отскубне. Почти доплувала до тях, то Пелопония се гмурна под водата и хвана рибата за

перките. Детето успя да вземе преднина и се отправи към брега. Жената се бе освободила от рибата, като я бе ударила силно по главата.

Излезе на брега и видя как Лукас бе легнал в пясъка и я чакаше.

„Пръстенът? Къде е?“ — запитва се тя. — „Само Лукас би могъл да го е взел, докато тя е спала?“

— Лукас? Къде е това нещо, което бе на пръста ми? — попита тя детето, като не се надяваше на отговор.

Детето посочи морето и виновно се сгуши във все още мократа рокля на майка си.

20.

Пръстенът със златните лабиринти, изваяни от Титос, направи пирует и се отправи към морското дъно.

Голямата риба, нападнала Пелопония, забеляза светещия златен предмет и се спусна към него.

Пръстенът така и не докосна дъното, защото бе поет от голямата риба и нагълтан в огромната ѝ паст. Тя се спусна покрай скалата и пое по течението, водещо към големия риф. Лудост нахлу в нея и тя се устреми с такава сила под скалата, че това ѝ начинание, само дето не ѝ костваше главата. Удари се в подводна скала, превъртя се и се спусна в дълбините. Там я чакаше смъртния ѝ противник, черната водна змия. Змията не се поколеба и нападна с изопната устна. Двата зъба се забиха в мекото туловище на рибата и тя се свлече на дъното. Водната змия нагълта рибата и доволна се стрелна към дълбините под скалите, опасващи острова. Леговището ѝ бе в пещерите, където Джакомо бе настанил тайното си съкровище. Там я чакаха току-що излюпените от нея яйца и тя трябваше да се грижи за тях.

Пристигнала вече, тя се плъзна безшумно по слузестия бряг и се отправи към гнездото.

Змията навреме се отмести, когато един чепат клон се стовари почти до главата ѝ. Човек бе я нападнал, а тя мразеше хората. Винаги ѝ причиняваха болка.

Изглежда този човек бе в голяма необходимост от храна, щом се осмеляваше да я нападне в тези дълбоки пещери.

Джакомо забеляза навреме змията да излиза от водата и си мислеше, че поне днес ще могат да ядат нещо с Изура и Лукреция. Не успя да я заклеши с чепатия прът и тогава видя как магьосницата с умело движение я хвана за опашката и я издигна нависоко, за да не може да я ухапе. Изура не се стърпя, взе острия нож и го заби в жълтия корем на змията.

Проснаха я на земята и Джакомо бе толкова радостен, че дори не се обиди от закачките на двете жени, които му казаха, че все повече

пропуска жертвите си да му избягат. Изура дори му се присмя:

— Една змия не можеш да улучиш, Джако. Пък камо ли мен да ме заклешиш, както преди.

— Да видим какво ще ни донесе този обяд. Да запалим огън, за да я опечем — пиратът така ѝ не обърна внимание на закачките на жената.

— Ах, какво е пък това! — извика Изура, разпаряйки корема на змията. — Пръстенът! Моят златен пръстен, Джако!

Пиратът мислеше, че чернокосата вече е превъртяла и съвсем не му се влизаше в спор с нея, когато и той го забеляза.

Падайки от корема на змията, пръстенът изгря с пълна сила, когато слънчев лъч се стрелна от процепа на скалата и попадна върху него.

Цялата пещера се огря в златно сияние. Това бе невъзможно и Джако изпадна в паника.

— Какво ли не е възможно на този свят! — възкликна Лукреция и добави изпадайки в транс. — Това не е случайност, Джако, не е...

Изура постави пръстена на ръката си и той така дълбоко влезе в плътта на пръста ѝ, че почти се сля с костта му. Лудостта бликна в очите ѝ и тя завика:

— Джако, обичам те! Лукреция, обичам те!

Опекоха змията и се насладиха най-после на месо.

Досега, много време след като флотата на Маркус ги нападна, те се криеха в тази тайна пещера. Прехранваха се със запасите в скривалищата, но в последните месеци те се свършиха и се осланяха предимно на риба и водни змии и понякога някоя птица или прилеп. Джакомо бе станал неузнаваем, с дълга брада и озлобени очи.

Така им се искаше и на тримата да излязат на брега, да видят слънцето изцяло, а не само в процепите на пещерата.

В главната пещера бе невъзможно да се върнат, понеже самият той, Джакомо, бе срутил входа и много камъни се бяха натрупали там. Но дори и да можеха да се върнат в старата база, то го нямаше „бурето“, за да могат да излязат на сушата.

— Знам как да излезем отук! — закрещя изведнъж почти полудялата Изура. — Знам!

— Разбира се знаеш, Изура — потвърди Лукреция. — Пръстенът ми го казва и на мен! Нали трябва да се върнем в „базата“ и да се

гмурнем точно там, където Пелопония и Титос се гмурнаха.

— Да, но те така и не излязоха повече на повърхността — изломоти Джакомо, клатейки невярващо глава. — А и трябва да отидем в „базата“. Всичко срутих навремето. Не можем да отидем там!

— Да се опитаме да разчистим входа. Ще ни струва време, но си заслужава. Пръстенът го казва, Джако, не аз — зафъфли магьосницата и продължи ентусиазирано: — А представи си, че те са се измъкнали, посредством езерото и пещерите. Те са живи, знам го! Чувствам го! Да опитаме, Джако?

— Да опитаме! Ами ако там ни чакат войници, веднага ще ни хванат — запротиви се Джакомо.

— Няма, никой няма сега там! Пръстенът го казва!

— Да, така е Джако — Изура, опиянена от блясъка на пръстена, се насочи към изхода на пещерата и започна да размества камъните.

— Добре, да започваме, тогава.

Няколко седмици бяха нужни тримата да разчистят входа към „базата“. Работата бе трудна и на няколко пъти почти се отказваха, но пръстенът ги теглеше навън към света.

Накрая се появи и старата база на пирата. Езерото в средата, масата до него. Тя бе все още в добро състояние. Имаше тук-там кости и черепи от старите му другари, но това не бе важно за Джако. Важното бе езерото.

Лукреция отиде до нишата, която преди беше нейна и много се зарадва, когато откри някаква метална брошка и къса триглава куха тояга. Те бяха скрити в процеп над нишата ѝ. Тя ги взе и се запъти към езерото, където Изура вече бе готова да се хвърли във водата.

— Почакайте, първо трябва да обсъдим какво ще направим — каза магьосницата, обръщайки се към пирата.

— Няма какво да обсъждаме, Лу! Тръгвайте след мен и пръстенът ще ни води — не изчака отговора на Джакомо Изура и се хвърли в езерото. Заплува към мястото, където точно Пелопония бе се гмурнала преди време. Пръстенът блестеше на ръката ѝ и Лу, и пиратът не се поколебаха да я последват. Гмурнаха се в студеното езеро и заплуваха под вода след Изура.

След няколко скали и подводни рифове, те стигнаха мястото, където имаше течение и вход към пещера. Изура не се поколеба и взе лявата страна на подводната скала.

Почти нищо не се виждаше в дълбочината. Въздухът вече бе на привършване, когато Изура започна да губи съзнание. Тогава Лукреция извади от джоба си металната брошка и я доближи до пръстена. Пространството се освети и те ясно видяха входа към пещерата. От кухата тояга Лу взе глътка въздух и я подаде на Джакомо. Той първо настигна Изура, пусна ѝ въздух, като обхвана устните ѝ със своите. Чернокосата се свести моментално и пое към огрения от пръстена път.

Успяха да изплуват нагоре. Вдъхнаха жадно въздух и се насочиха към брега, намиращ се в пещерата.

С ужас видяха изпъстрения с кости и черепи бряг, до плоска скала. Явно тук бе имало поголовно избиване или нещо друго.

Джакомо веднага схвана ситуацията, след като видя множеството скорпиони, щракащи с опашки и биещи по повърхността на скалата.

— Стойте на място, не се приближавайте до брега. Пълно е със скорпиони! — извика той на двете жени.

— Да опитаме в друга пещера? — изплашено заудря с ръце по водата Лукреция.

Изура не дочака ново подканяне, гмурна се пак в бездната и заплува надолу към дъното. Пирата и Лу я последваха.

След като достигна дъното, чернокосата се отпрати надясно, по посока на подводната скала и попадна на течението, което бе така силно, че не можеше повече да се отклонява от него. То помете и тримата със страшна сила, в посока към брега на острова.

За секунди те бяха просто изхвърлени от течението в лагуната, където преди бе „бурето“. Оставиха се на вълните и те ги изхвърлиха на брега.

Смъртно уморени, тримата останаха така няколко часа да лежат на пясъка до скалата. Радваха се, че най-после са на въздух и слънце.

21.

Генерал Маркус често идваше в тази част на острова, за да изследва теченията и все още се надяваше някога да види пак пирата Джакомо. Въпреки че толкова много време се бе изминало от тоталното покушение над „базата“, то той имаше дори надежда, че някога ще намери богатствата му, които така и не намери при битката.

Тази сутрин, Маркус имаше чувството, че ще има някаква промяна в еднообразните му походи до това място. Така и стана. То не го подведе.

Почти не се изненада, когато видя на брега легнали, почти в безсъзнание, трима в окъсани дрехи.

Бързо отклони лодката, закотви я с въжето и се спусна с няколко придружаващи го войници към тримата.

Усмивка се появи на устата на генерал Маркус, когато въпреки буйната брада на Джакомо, той позна пирата. Вързаха ги и ги натовариха на кораба.

22.

Новината за залавянето на пирата бързо се разчу из цялата околност.

Титос и Пелопония бяха седнали на верандата на къщата им във форта и си говореха за бъдещи планове, когато на вратата се почука и влезе слугата им.

— Заловили са Джакомо и ще го обезглавяват тази седмица, в Кавала — каза с неподправено задоволство влезлият мъж. — Най-после ще се избавим от този злодей.

— Не говори така за бащата на Титос — със скрита ирония се обърна Пелопония и смеейки се допълни: — Ще ходим да гледаме? Какво ще кажеш, Титос?

— Да, скъпа, ще ходим. Защо пък не?! — Титос се подпря на стола си и с видимо удоволствие добави, обръщайки се към слугата: — Искам да видя как ще умре този главорез. Но как са го хванали, Йоргус?

— Ами просто Маркус си ходил на обиколка и що да види, лежат трима на брега. Явно са били толкова изнемощели, че не са могли дори и да се помръднат.

Титос влезе в трапезарията, седна на стола до дървената маса и се замисли: „Как бих желал и мама да дойде да види как умира този изнасилвач и убиец. Но няма да мога да я убедя да дойде. Тя няма да иска. Тя не може да иска, след толкова мъка. Но той е пък и мой биологичен баща“ — младежът започна да премисля другата страна. Обхванаха го съмнения: — „Той ме обичаше, може би?“

Титос се запъти към изхода на верандата, като по пътя се загледа в огледало, поставено до вратата.

Не изглеждаше добре. Кожата на лицето му бе станала така бяла, а по гушата му се бяха появили листообразни петна, наподобяващи люспи.

„Какво ли става с мен? — погледна с тревожен поглед още един път в огледалото момъкът. — И всичко това след потриването на

пръстена в ленената ми риза? Но къде ли е той сега?“

Пелопония му бе разказала как Лукас, синът му, бе влязъл във водата и как пръстенът се е изгубил след това в морето, може би завинаги.

В последно време Титос виждаше промени и в нея, и в детето. Ставаха все по-бледи и по-бледи. Слънцето също им пречеше да се чувстват добре, а през нощта, когато бе пълнолуние, в тях се надигаше животинско чувство за убиване и пиене на кръв. С всеки изминат ден отбягваха плодовете и зеленчуците. Ядяха с голямо удоволствие полукърваво месо от младите агнета. Какво ли ставаше с тях? За радост никой не забелязваше тези промени. Може би само слугата Йоргус, но това не влизаше в работата му и той си мълчеше.

23.

Кавала, градче с около тридесет хиляди жители, бе построено до пълноводна река. От нея, за жалост, идваха и ятата от комари, които го заливаха привечер. Но хората бяха свикнали с тази напаст и живееха в примирие, защото друг избор нямаха. Земята бе плодородна и си заслужаваше да останат, свикнали даже с ухапванията на комарите.

Събралата се тази сутрин тълпа на площада нямаше проблеми с насекомите, защото бе все още рано. Причината за това събиране бе обезглавяването на Джакомо и Изура.

Титос се бе промъкнал до първите редици и чакаше с нетърпение да изведат затворниците.

Не след дълго се появиха пиратът и чернокосата му любовница, с вериги на ръцете и краката. Те биваха грубо побутвани от стражите, като падаха от време на време в нозете им.

Изкачиха ги на предварително построения от дъски подиум, на който стоеше вече палачът, облечен в червени, замърсени дрехи, с висока оръфана шапка и с маска на очите.

Джакомо бе уплашен и гледаше с поглед на луд. Изура, все така красива, бе с мръсна бяла рокля и сплъстени черни, гарванови коси.

Тогавя Титос видя пръстена. Изура бе извърнала лице към него и той видя на ръката ѝ златния предмет, който той бе сътворил преди време. Не можеше да бъде друг. Титос го позна. Но се замисли:

„Това не е възможно! Пръстенът да попадне в ръцете на чернокосата. Та той бе загубен в морето от сина му Лукас. Не, тук има някаква магия. Този пръстен трябва да го имам пак. Той принадлежи на Пелопония.“

Мислите му бяха прекъснати от виковете на тълпата, защото генерал Маркус се бе изкачил на терасата на сградата до подиума. Свитата му бе предимно от войници, които го охраняваха.

— И така, днес тези двамата ще получат своето наказание! — каза военначалникът и продължи церемонията с по-дълго слово.

След като свърши речта, с одобрителната глъчка на тълпата, то той даде знак на палача.

С помощта на няколко стражи, Джакомо бе поставен на дървената поставка. Пиратът се противеше и викаше с все сила, че иска милост, но никой не го чуваше.

Палачът вдигна остра голяма брадва, замахна и главата на Джакомо отхвъркна на метър от тялото му.

Видяла това, Изура припадна и се просна на земята. Стражите я положиха до трупа на Джакомо и отметнаха косата ѝ, за да оголят врата ѝ.

Изпълнителят на присъдата не се замисли и за момент. Стовари тежката брадва и главата ѝ отхвъркна настрани.

Пръстенът бе докоснат от слънчев лъч и освети очите на дебелия палач. Пръстът, на който той бе поставен, безжизнено се бе отпуснал.

Дебелакът забеляза златото веднага, наведе се, гледайки към тълпата и с умело движение просто отрязва пръста на чернокосата и бързо го постави в джоба на робата си.

Никой не забеляза отрязването и наглата кражба на палача, освен един мъж, с бледо лице. Това бе Титос.

След като тълпата се разбяга, доволна от зрелището, площадът се опразни и само няколко кучета останаха да лижат кръвта, полепнала по дървения подиум. Трупове и на двамата бяха прибрани от стражите.

Палачът се отправи към мястото, където го чакаха неговите другари по пиене. В джоба му, пръстът на Изура все още кървеше и се бе овалял с остатъци от хляб. Дебелакът наближи кръчмата, като имаше намерението преди да я стигне, да погледне що за пръстен бе в джоба му.

В страничната уличка се чуха писъци и той погледна натам. Две деца си играеха и викаха по едно куче. Палачът влезе в уличката и започна да хока децата и те избягаха. Тогава той се огледа внимателно, извади от джоба си пръста. С мъка изтръгна пръстена и го постави на малкия си пръст. Лудост заигра в очите му. Кръв нахлу в главата му и той се запъти към кръчмата с утробна крачка.

Там го чакаха приятелите му. Вече взели поредната доза алкохол, те се развикаха към влизания мъж в глас:

— Димитриси!

— Ти ни избави от злодея. Ела да пийнем по чашка. Ние черпим!
— продължи мъж, облечен в черна роба.

Титос бе проследил най-зорко дебелака и сега се свря в най-отдалечения ъгъл на кръчмата и зачака удобния момент.

Компанията на палача вече бе преминала границите на нормалното и се лееха вина. Дебелакът все още не бе казал на никого за пръстена и откъде го има, но от пиенето и обзелата го лудост, той не се стърпя и извика:

— Кръчмарю, дай на всички тук пиене. Залагам този пръстен за бурето, което е зад теб!

Кръчмарят бе мъж на средна възраст, с трезво мислене и лесно не се подаваше на изкушения, но като видя как блести златното украшение на малкия пръст на палача, не се поколеба и каза:

— Дай да го видя по-отблизо, Димитриси!

Дебелакът се опита да го извади, с огромно усилие, но не успя.

— Май ще трябва и аз го отрежа от пръста си — каза по-скоро на себе си той.

Тогава от дъното на кръчмата, Титос, с бързината на светкавица, се намери до дебелака и му каза, гледайки го в очите:

— Ти отрязва пръста на чернокосата, по този начин ти ограби един труп. Какво ти се полага сега? Знаеш ли?

— Ти пък кой си, бледолики! Я се погледни, да не би някой да ти е изпил кръвта? — засмя се с пълно гърло един от приятелите на дебелака и изваждайки остра кама от робата си, заплашително добави:
— Я се махай оттук, докато не сме ти доизпили и останалата ти кръвчица.

Един от пианиците, който бе застанал зад Титос, взе в ръката си въже и го омота покрай гушата на бледника. Хванаха го здраво и другите мъже за ръцете.

Неочакващ такава акция от пианицата, Титос се задърпа и завика:

— Пуснете ме! Вие сте пияни! Ще съжалявате.

Тогава се намеси дебелакът. Извади малка остра бравичка и я заби в бедрото на младежа. След това я извади и оттам рукна кръв, но не за дълго. Всички видяха как раната за няколко мига се сви и нямаше и помен от кръв, само разрезът аленееше. Стъписаха се и отпуснаха младежа.

— Това е дяволът! — изрече един от тях и понечи да побегне към изхода.

Титос използва суматохата, размота бързо въжето от шията си и подскокна нагоре. Намери се почти на тавана на кръчмата. Разпери ръце и се приземи меко на гърба на палача. С все сила го хвана за ръката, където все още се намираше пръстена и я изтръгна от рамото му. Кървава струя полетя нагоре и обля лицето на Титос.

Той се замая за миг от червеникавата течност, но се овладя. Мушна ръката на палача в торбата, която бе приготвил и с отмерен скок се намери при изходната врата на кръчмата.

Всички гледаха изумени и не вярваха на очите си. Палачът бе припаднал и кръвта му изтичаше на пода. Някой се опита да притисне раната, но така и не успя да спре кръвотечението. Палачът издъхна.

Титос се измъкна от кръчмата и пое към лодката, която го чакаше на брега, за да се прибере на остров Тасос. В торбата бе безценният пръстен и той с радост си представяше как ще го посрещне Пелопония. Преди да тръгне сам към Кавала, той предчувстваше, че пътуването му няма да бъде обикновено и затова настоя тя и Лукас да не идват с него. Жената го послуша и остана да го чака.

Прекошил разстоянието до острова, с бързина, на която би завидял и кораб, Титос видя брега и си отдъхна.

Завърза лодката за едно дърво до малкия кей и тогава чак се сети да отвори торбата. Изтръгната ръка на палача бе изцапала всичко с изтеклата от нея кръв. По пода на лодката, малкото вода също аленееше. Тя се бе разляла от плисъка на вълните и смесила с кръвта от торбата.

Титос се опита да изтръгне пръстена от ръката, но не успя. Той така се хлъзгаше, че при всеки опит, младежът оставаше с празни ръце.

Тогава той не се стърпя, взе малката кама от пояса си, отрязва пръста от ръката на палача и хвърли безжизнената ръка на брега. След това я зарови в пясъка, непосредствено до лодката.

Вече можеше с лекота да изхлузи златния пръстен. Постави го в джоба на робата си и се отправи към форта, където го чакаше неговата Пелопония.

Генерал Максимус се бе събудил и тъкмо се канеше да извика слугата да подмени подлогата му, когато чу удари по вратата в

съседното помещение.

„Сигурно е Лукас, внучето ми?!“ — помисли си той и извика:
— Лукас, престани да биеш по вратата!

Но не беше внучето му. Цяла дузина офицери, придружени от стражата нахлуха при генерала.

— Генерале, може би няма да ти е приятно да ти съобща новина, която току-що пристигна от Кавала — каза един от офицерите и като се доближи до леглото, допълни шепнешком: — В кръчмата, след обезглавяването на Джакомо, Титос е направил покушения над палача, изтръгнал му цялата ръка и е избягал с нея. Свидетели твърдят, че той е самият дявол.

— Какъв дявол? Що за глупости говорите!? — Максимус се полуизправи на възглавницата и шепнешком промълви на ухото на офицера. — Та той още не се е прибирал от Кавала.

Но това твърдение на генерала не бе вярно. Титос бе вече с Пелопония и Лукас на брега на морето, в собствената си къща.

След като издърпа достатъчно лодката на брега, той се отправи към верандата, където младата жена хранеше детето.

— Виж какво ти нося, любима! — каза той, влизайки в кухнята.
— Голяма изненада!

Извади пръстена и ѝ го подаде. Златото, докоснато от слънчев лъч, блесна с ослепителна светлина.

— Пръстена! — извика с пълно гърло Пелопония. — Моят пръстен? Ти ли го намери?

— Не, не... Историята е дълга. Бе на Изура на ръката, когато я обезглавиха.

— Изура? Но това е невъзможно, Титос — с недоумение се стъписа тя.

— Подай си ръката, скъпа! Най-последно пръстенът си намери собственика! — каза той и го постави нежно на пръста ѝ.

Пелопония го целуна също нежно и лудостта нахлу в главата ѝ. Подскокна инстинктивно от радост и се намери на сантиметри до тавана, падайки надолу с разперени ръце, задържа се няколко секунди във въздуха и след това тупна меко до Титос.

Йоргус, слугата, бягайки се спусна към двамата си господари и задъхан закрещя:

— Бягайте, бягайте веднага! Стражата бе при генерала и сега идва тук. Искат да те линчуват, теб Титос. Казват, че си дяволът!

— Какво!? — уплашено погледна Титос към детето и любимата си. — Защо?

— Познали са те в Кавала, в кръчмата и са видели как си изтръгнал ръката на палача — заобяснява чутото слугата. — Дори са видели как раната ти на бедрото ти е заздравяла, на минутата. Казват, че е дяволска работа. Титос, бягайте и то веднага!

— Благодаря ти, Йоргус!

— Титос, ще ми обясниш ли какво е станало? — Пелопония се обърна свирепо, като бе хванала малкия Лукас за раменете.

— После ще ти обяснявам, скъпа. Да се махаме оттук!

— Но къде ще отидем?

— И аз не знам, но трябва да бъде далеч оттук.

— Аз отивам с вас, ако може? — каза Йоргус. — Вие сте моето семейство.

— Добре, Йоргус, да тръгваме! — каза Титос и добави: — Вече виждам войниците на дюната.

Взеха необходимото за първа нужда, натовариха мулето и потеглиха през маслиновата горичка, опасла брега. Вървяха така около час, когато се намериха до място със скали, които не позволяваха повече да се движат по брега. Изкачиха се на скалата и стъкнаха бивак там, като зачакаха да се съмне, за да продължат във вътрешността на острова. Титос си мислеше дори за пещерите, от които се бяха избавили преди време.

Стражите не ги намериха в имението им. След това веднага се бяха върнали при генерал Максимус за съвет. Но така и не получиха никаква информация от него. Къде ли можеха да са дъщеря му и Титос?

На следния ден цял Тасос бе обхванат от новината, че Титос е дявол и че трябва да бъде намерен и линчуван. Бе обявена и награда за главата му.

— Не ни остава нищо друго, освен да отидем и тримата пак „там“, Титос — промълви Пелопония, след като виждаше, колко е безнадеждно положението им. Не виждаха как ще се промъкнат незабелязано до планината, където бяха пещерите.

Те бяха все още на брега на морето и гледаха как догаря запаления от слугата огън. Тогава Титос се изправи и каза:

— Имам идея!

— Каквато и да е тя, то ние сме обречени, скъпи — дори и пръстенът не можеше да повдигне настроението на младата жена.

— Йоргус ще изкопае трап, в който ние ще влезем. След това ще го покрие с онези дъски — Титос посочи няколко изхвърлени на брега полуизгнили дъски от разбита лодка.

— И защо всичко това? — не се стърпя да запита слугата. — Да ви погребвам ли?

— Да! Точно така. Ще ни погребеш и ще извикаш стражите, за да видят гроба, в който си ни поставил. Нашите тела ще бъдат може би тук, но нас няма да ни има. Ние ще бъдем „там“.

— Може би? — запита объркан Йоргус и погледна уплашено. — Какво искаш да кажеш, Титос? Че все пак си дяволът ли?

— Не, не съм дяволът и никога не съм бил, но след отиването ни „там“, много неща се видоизмениха в мен..., в нас.

— Къде е това „там“, господарю?

— Ох..., дълга история. За всичко е виновен този пръстен.

След като двамата мъже изкопаха дълбок трап в пясъка и както Титос бе казал, Йоргус тръгна още сутринта за близкото селище да търси стражите на Маркус.

Титос се спусна на дъното на трапа и пое Лукас и Пелопония. Намерили се в студената дупка, те зачакаха да пристигне Йоргус със стражите.

По обяд се чуха гласове откъм дюните и не след дълго над трапа се появиха войниците, с офицер отпред и следван от Йоргус.

— Ето тук ги погребях, капитане! Отрових ги първо със зелените гъби, изкопах този гроб и сега са долу — каза Йоргус, сочейки телата на тримата, които бяха на дъното на трапа.

— Добре си направил. Ще си получиш наградата за главата на този дявол — каза доволен капитанът и заповяда на войниците да заровят двуметровия трап с пясък.

Тъкмо пясъкът покриваше телата им, когато Титос каза тихо на Пелопония:

— Нека да ни покрият изцяло и ще ми подадеш пръстена, скъпа. Виж само Лукас да не се задуши.

— Няма. Той е умно момче и знае какво да прави, и да не мърда. Нали му обясних всичко. Ще успеем — промълви тя и приготви пръстена, като го извади от безименния си пръст.

В момента, в който стражите заринаха главите и на тримата, Титос взе пръстена от Пелопония, потри го в ленената риза и каза думите „Et immortalitatis gloriam tempore infinito“.

Той бе сигурен, че ще се намерят пак там, до мразовитата врата. Бе хванал и любимата си, и Лукас за ръцете. Зачака.

Мина повече от минута и нищо не се случваше. Започна да чувства, че въздухът вече не достига и че всички ще се задушат. Титос изпадна в паника.

„Какво ли съм сгрешил?“ — помисли си той. Напипа пак пръстена и го потри много настойчиво в ризата си и пак изказа словата със силен глас.

Един от стражите дочу казаното, идващо от гроба, но не посмя да предприеме нищо, защото щяха да му се подиграват.

„Дали наистина това е дяволът?“ — помисли си войникът и продължи да хвърля пясък върху труповете.

Изрекъл словата, Титос почувства как се потапя в познатата му вече отпреди мъгла. Намираха се пред мразовитата, покрита със скреж врата.

Той се озърна и видя до себе си Пелопония и Лукас. Бяха се долепили до него и той с радост каза:

— Успяхме!

— Да, наистина! — хвърли се в прегръдките му младата жена. — Планът ти проработи!

Титос се опипа, за да ѝ върне пръстена, но с изненада забеляза, че той липсва. Пръстенът бе паднал в пясъка, когато той изрече последните слова на заклинанието.

— Пръстенът го няма, скъпа!

И наистина, пръстенът се намираше все още там, дълбоко зарит в гроба, в който обаче липсваха телата и на тримата.

24.

Капитанът на Маркус бе в стаята за разпити. Искаше да знае от майката на Титос къде е синът ѝ. Жената не бе на себе си и само повтаряше, че има сили, които не са чисти и че капитанът е обладан от тях.

Предният ден, след като войникът доловил звуците, идващи от гроба, се бе изпуснал при приятеля си и му бе разказал как чул словата на Титос. Капитанът научи веднага това откровение и го обсъди с офицерите и съвета на форта.

„Дяволът може само да се изгори, за да престане да съществува.“ — им бе казал духовникът, който присъстваше на срещата.

Веднага бе изпратена пак стражата, за да извадят телата и да ги прекарат тук във форта, и да ги изгорят за назидание.

Войниците се захванаха с работата, като след около час достигнаха дъното на гроба. От трупове нямаше и следа.

Пръстенът издрънка на няколко пъти в лопатите, но така и никой не го забеляза. Върнаха пясъка обратно в гроба, като по този начин и пръстенът бе пак заровен надълбоко на брега на морето.

Новината за изчезналите тела и пръстенът се разчу във форта и оттогава се превърна в легенда, легендата за златния пръстен и изчезването на телата на бледниците Титос, Пелопония и сина им, Лукас.

25.

Шотландия — 1666 г.

1000 години след създаването на легендата.

„Не заспивай, не заспивай, не заспивай!“ — повтаряше си наум съществото, което бе смъртно уморено от шеметното препускане през градината-лабиринт на графиня Клери Дънкън. Търсеше изхода.

Утрото вече бе настъпило и лъчите се плъзнаха по тялото му. Кожата му стана, като че ли бе от сребро, люспеста и огледална. Съществото, наричащо себе си лорд МакЕвън, всъщност не бе нищо друго, освен един трансформиращ се през нощта хуманоид, в особен сорт вампир, наричан от хората тук в Шотландия с думата „бледник“. Мразени от обществото, този сорт създания трябваше доста добре да прикриват външния си вид и да не издават произхода си.

Идваше края на годината, дългата 1666 и всички искаха по-скоро да се отърват от злокобното число 666, числото на „звяра“. Според духовниците, точно това било причината да се появят тези бледолики същества в образа на хора. Много от тези изчадия вземаха високи постове и никой не подозираше почти нищо.

Лорд МакЕвън беше един от тях. Той знаеше много добре всичко за произхода си, но в момента нямаше време да мисли за това, защото животът му бе в опасност. Едно заспиване в този момент щеше да му коства главата. Също голямото количество изтекла кръв от раната на ръката му го правеше уязвим, но само докато се прибере вкъщи, в имението си на края на гората. Там бе в безопасност. В подземията го чакаше дървения нар с оковите и няколко часа сън през деня му бяха необходими, за да си възвърне човешката си същност.

След като балът с маски, организиран от граф Шон Дънкън, бе вече почти превалял, то самият той лично бе заповядал на началника на охраната да преброди с кучетата — полувълци всяко кътче от градината. Бе му казано, че има посетители на бала, които са вероятно бледници.

С маска на лицето, лорд МакЕвън бе танцувал тази нощ доста пъти с Клери и незабелязано от другите, шепнейки си на ухо, те се забавляваха, като си говореха глупости. Клери бе законна съпруга на Шон Дънкън, но това че той бе васал и един от многото любимци на кралица Мери, не правеше младата жена щастлива. Разбира се, всички присъстващи на бала знаеха за тайната връзка на лорда с пъстрата маска, МакЕвън и домакинята Клери. Само Шон така и нищо и не подозираше, но вътрешно чувстваше, че с Клери нещо не е наред и че не всичко върви добре между тях. И то откакто ѝ каза истината за този проклет златен пръстен.

Клери чувстваше, че този пръстен притежава мистериозни качества, когато имаше пълнолуние. Знаеше също, че тази скъпоценност е била притежавана от красавицата Изура, любовница на пират, на име Джакомо.

Историята за направата на пръстена също ѝ бе позната от легендите, които се носеха от уста на уста, за живелите преди почти хиляда години в древна Византия, Титос и Пелопония. Когато бе още малка, Клери бе чула разказа за мистериозния пръстен от съседката ѝ Шиният, но никога не бе и предполагала, че ще може да го носи самата тя. Шиният ѝ бе разказала тогава как след залавянето на пирата Джакомо и любовницата му от флотата на Империята, последвало незабавно обезглавяване и на двамата. Пръстенът бил изтръгнат с голяма трудност от отсечения пръст на Изура. Така той попаднал в кесията на палача на церемонията. В същия ден пък палачът бил умъртвен от мъж с неестествено, бледалико лице, което приличало изумително много на настоящите бледници в Шотландия. Говорело се, че те са издънки от рода на Титос.

Легендата бе дълга и Клери не я помнеше цялата. Знаеше само, че след това пръстенът изчезнал за векове. Наскоро, обаче мореплаватели от кралството твърдели, че намерили зарит в пясъка на брега на остров Тасос подобен пръстен. Разбира се, никой не вярвал, че това е точно пръстенът от легендата и затова го предали на главния ковчезник на кралица Мери, лорд Монгомъри и то само срещу няколко златни монети.

Чул за това от самия Монгомъри на един пир, Дънкън, чрез умела кражба, го скрил в джоба си при посещението му в двореца и на следната сутрин ѝ го подарил. Той ѝ бе казал, че го е купил за куп пари

от съкровищницата, но в една бурна пиянска оргия бе сбъркал и ѝ бе излял истината за кражбата. Оттогава тя намрази съпруга си, не спеше повече с него, но пък пръстенът ѝ носеше щастие, затова и го запази. Щастие, изразено в настроение за балове и празници, но и лудост. Всички в графството забелязваха лудостта в очите ѝ, но не ѝ го казваха, защото ги бе страх от Дънкън.

Само лорд МакЕвън се осмели една вечер да ѝ го каже под формата на шега и оттогава те бяха все заедно на баловете. Клери го обичаше силно и той чувстваше това. Само се чудеше кога и как да ѝ каже що за същество е. Че е бледник и че това ще бъде края на скритата любов между тях. Все още изчакваше. Искаше да се наслаждава още малко на щастията и на двамата.

И така, тази нощ, МакЕвън я попита, откъде има този изящен, със старогръцки мотиви, пръстен. Тя не каза нищо, само го свали с лекота от малкия си пръст и го постави в ръката си. Погледна лорда влюбено, погали го по бузата и му го подаде. Той взе пръстена от ръката ѝ и го разгледа внимателно. Постави го на малкия си пръст и той пасна толкова точно, като че ли бе правен за него и небрежно си каза: „Женските пръстени също ми стават.“ Загледа се в блясъка му. Бе пълнолуние и гръцките мотиви, излети върху него, изглеждаха като лабиринт. „Като лабиринта в градината на Клери е!“ — си помисли той и се засмя, казвайки ѝ тихо на ухото:

— Тези лабиринти по пръстена ти водят към моята душа.

— Ти и душа? Ха-ха?! Отдавна съм ти взела душата, скъпи ми приятелю! Душата ти е в мен, заключена и на никого не я давам — пролича веднага лудостта в лицето ѝ.

МакЕвън си замълча и свали маската за момент. Кожата на лицето му бе придобила сребрист оттенък от светлината на луната. Огледа се и целуна нежно младата графиня по пълните ѝ сочни устни. Клери задържа устните си малко повече и целувката се превърна в няколкоминутна. Тогава тя предложи да отидат в градината-лабиринт, намираща се непосредствено до площадката, където балът бе във вихъра си.

След няколко минути те бяха вече там.

Тази целувка, обаче остана незабелязана от протежетата на съпруга ѝ. Дънкън бе извън себе си, след като му казаха за дългата целувка на жена му с един от уважаваните от него лордове. Това, че

бяха отишли в градината бе вече надминало толерантността и търпението му и искаше да накаже и двамата. Взе оръжието си и заедно с другите двама от приближените му отидоха в градината.

В това време от дълбините на лабиринта пък се показва охраната с кучетата-вълци. Миризмата на бледник ги подлудяваше и те стръвно се нахвърлиха върху лорд МакЕвън.

Клери извика на охраната да ги спре, но нищо не можеше да спре кръвожадните преследвачи.

„Явно имаше бледник тук наблизо“ — помисли си Клери — „Дали пък не е МакЕвън?“

Тя се уплаши видимо и погледна лорда с питащ поглед.

— Да, скъпа, такъв съм. Бледник! Искях да ти кажа, Клери, но не желяех да те загубя така лесно — каза ѝ той и се приготви за бягство. Преди да се отправи към един от многото изходи на лабиринта, той целуна още един път изплашената до смърт жена и добави: — Обичам те, Клери!

— И аз те обичам. Обичам те такъв, какъвто си и какъвто и да си. А сега бягай, скъпи! — хвърли се в прегръдките му тя.

— Пръстена, ето ти пръстена, но..., аз не мога да го извадя — простена той и я погледна в очите.

— Подарявам ти го, твой е. Той е твоето спасение, запомни това. А сега бягай! Някога ще се видим. Знам го, скъпи! — Клери се строполи на земята, препречвайки пътя на кучетата и втурналата се подир тях охрана. Те я заобиколиха и продължиха напред. Клери се сви от болка в ръката. Малкият ѝ пръст, където бе пръстенът, бе станал като опожарен. Извика неистово и падна в безсъзнание.

МакЕвън успя да се изплъзне навреме, като пое с невероятна бързина по лявото крило на лабиринта. Подире му пък като стрели летяха кучетата, обучени в залавянето на този сорт същества. Те бяха от специална, кръвожадна, вълча порода и не отстъпваха по бързина на бледниците. Когато го настигнаха, водачът на глутницата, едро куче с изкуствени челюсти от изкована стомана, захапа лорда за ръката и увисна на нея. Със скок, почти около три метра нависоко и почти двойно толкова надълго, МакЕвън успя да се отърве от кучето, като рязко го удари по главата при падането им върху каменната настилка. Но ръката му бе разкъсана от звяра почти на две и от широко отворената рана течеше изобилно кръв, с цвят на старо вино.

Пръстенът на Клери едва се държеше на малкия му пръст и бе готов всеки момент да падне. Подаръкът на Клери! Без този пръстен, лордът чувстваше, че ще е загубен.

„Каква ли сила се криеше в него?“ — си мислеше бледникът — „Като че ли полудявам и аз.“

Глутницата се стъписа при гледката на убития им водач и кучетата инстинктивно спряха. Залаяха в едно и отстъпвайки престанаха да преследват МакЕвън. Той си отдъхна за момент, след което продължи да се лута в лабиринта. Накрая се озова до някаква каменна стена.

„Отървах ли се и този път?“ — помисли си МакЕвън.

26.

Бледникът погледна към изгряващото слънце. Кожата му бе променила напълно цвета си със сребърен. Това означаваше, че изсъхването ѝ започва и че вените могат да останат без опора. Още няколко минутки на слънцето и можеше да се прости с живота си завинаги. За известно време можеше да си почине тук до стената на замъка, защото сянката бе доста дебела. Но не за дълго.

Чу лая на кучетата. Адреналин се вля в главата и сърцето му. Погледна нагоре към стената на замъка на Дънкън и видя леко отворен прозорец, с дървени кепенци. Кучетата се появиха и го заобиколиха, настръхнали и готови да го умъртвят. Тогава МакЕвън се покатери, с бързината на светкавица, нагоре по каменната стена към прозореца. Отвори го и се намери пак в залата, с все още танцуващите двойки. Спусна се незабелязано по пердето от коприна и се насочи към подземиято. Влезе в предпоследната стая, която бе определена за персонал и зачака.

Глория бе една от чистачките в замъка и също бе начинаещ бледник. Това бе нейната стая. След време се чуха приближаващи стъпки и МакЕвън настръхна: „Дали бе Глория? Ами ако бе Дънкън?“ За всеки случай бледникът се покатери по стената и почти достигна тавана. Видя ниша над вратата и процеп до нея. Трябваше поне да скрие пръстена. Напрегна всички сили и прекърши пръста, на който бе поставен. Идеше му да извика от болка, но с неимоверни усилия успя само да изреве със затворена уста. Овърза пръстена, заедно с пръста, в любимата му кърпичка във вързоп и го мушна в процепа. Надяваше се Глория да го вземе след това и да му го предаде. МакЕвън се строполи на пода и изпадна в безсъзнание.

Вратата се отвори и наистина бе Глория. Красива жена, с дълги черни плитки. Тя бе уморена от поднасянето на напитки на гостите и то без прекъсване цялата нощ. Дънкън я бе взел на служба, само защото тя желаше да работи само през нощта и да спи през деня в подземиято. Подозираше, че тя е бледник, но това не го засягаше

много, защото момичето работеше много добре и то през нощта. А баловете, които той организираше бяха доста често и то предимно през нощите.

Глория влезе и се тръшна на леглото почти умряла за сън. Инстинктивно усети, че има някой в стаята. Надигна се и видя МакЕвън да лежи в безсъзнание на пода. Видя кръвта, течаща все още от ръката му. Взе кърпа и стегна силно ръката. Кръвта поспря. Успя да го завлече под леглото си и го остави там. Затрупа го с няколко кожи. Глория не можеше да издържа повече и заспа на минутата.

27.

Граф Дънкън и гардовете му обиколиха цялата градина, но не успяха да намерят бледника. Голямо петно кръв до една от стените, обаче издаваше, че МакЕвън може да е и в замъка. Прибраха се откъм главния му вход и продължиха да търсят и вътре. Взеха само едно от кучетата, това с желязната челюст, за да души за бледници.

Някои от гостите гнусно гледаха към кучето и издаваха неприязън към факта, че може между тях да има такива изчадия, като бледниците. Затова Дънкън бързо премина през хола, пълен все още с полупияни гости, накичени с маски и се запъти към подземията. Само там може би да се криеше лорд МакЕвън.

Свитата от десетина човека влезе в подземията, където бе настанен персонала. Кучето се стрелна веднага към предпоследната стая, където бе Глория и залая силно и настървено. Граф Дънкън знаеше, че там живее Глория, най-добрата му прислужничка, но също подозираше, че и тя е от бледниците. Въпреки това на него не му се искаше да се разчува, ако действително това беше така.

— Отворете тази стая! — нареди Дънкън.

— Тук има бледник, графе! — констатира един от свитата.

— Сега ще проверя сам — каза графът и влезе в стаята.

Глория бе заспала дълбоко и на Дънкън не му се искаше да я буди, затова само я погали по главата и излезе, без да забележи скрития под леглото МакЕвън.

— Няма никакъв бледник в стаята. Да се махаме оттук! — разпореди графът и всички тръгнаха след него, без никой да възрази нещо.

Вечерта бе неусетно дошла и Глория се събуди. До нея бе седнал МакЕвън и я гледаше с признание в очите:

— Благодаря ти, Глория! Ти ме спаси. Нали знаеш кой съм?

— Разбира се, лорде, кой не те знае — сънено каза тя и се изтегна на леглото.

След това се надигна и поиска да види ръката му. Той отказа.

— Всичко е ОК, Глория, благодарение на теб съм жив — каза МакЕвън и добави: — Ще ти се отблагодаря някога.

— Ами какво толкова съм направила? Просто те поставих под леглото ми и това е. Е..., няколкото кожи може би са те позадушили, но това ми дойде тогава на ум — засмя се тя.

— Сега трябва да се измъквам оттук и явно никога няма да се върна повече. Надушиха ме. Ти внимавай, скоро и теб ще започнат да те преследват. Има заповед от Лондон за изстребването на нашия сорт, момиче — прошепна МакЕвън замислено.

— Знам — каза Глория. — Какво мога да правя? Сама съм на този свят. Никого нямам. Ще чакам, пък каквото ще да става...

— Идвай с мен!? — обнадеждаващо ѝ предложи лордът.

— Където и да идем все ще ни намерят. Вече чух как оня ден са избили тринадесет бледници в Абърдийн, лорд МакЕвън — довери му се Глория. — Граф Дънкън разказва всичко на вечерите, когато се събират с другите големци от града. А аз слушам.

— Това е така. Ще ни намерят навсякъде — още повече се умисли лордът.

— Може би няма да ни намерят само в пещерите на Кайрнгорм, при хайландерите — засмя се Глория.

— И ти вярваш на тези глупости, така ли? — понечи да стане от леглото МакЕвън.

— Да..., да! Вярвам! Защото чух графа, миналата седмица на вечерята с кралицата да ѝ казва, че хората на Инквизицията са били там и са хванали трима хайландери. Намушкали ги със сабите си, защото мислили, че са бледници и заминали по пътя си. На връщане обаче нямало и следа от убитите мъже. След няколкостотин метра, същите тези трима ги нападнали и ги убили всичките, осем били на брой — зараказва Глория. — Само един избягал и докладвал за случката. Има ги значи..., има ги!

— Щом идва от Дънкън, може и да е вярно — обнадежден каза лордът. — Тази вечер ще замина за планината. Ако ги намеря, ще дойда да те взема.

— Благодаря ти, лорд МакЕвън.

Глория излезе от стаята, за да провери дали има някой навън и се върна при лорда.

— Тръгвам, момиче! — целуна я МакЕвън по бузата и излезе от замъка съвсем незабелязано откъм задния вход.

Пое пътя към планината, наречена Кайрнгорм.

28.

Амстердам

Настояще време.

Радостта ѝ бе неимоверно голяма, когато тя научи от добрия си приятел, Бери ван МакЕвън, че празнуването на петдесетгодишнината им може да бъде на Острова и то в северната му част, наречена Шотландия. И по-точно Единбург, градът на мистериите, с великолепния замък, намиращ се в самото му сърце.

Теодора Александридис бе доцент по гръцка философия в Амстердамския университет и страшно много обичаше да пътува. Затова и предложението на Бери за двуседмично отсъствие от действителността го прие като дар, който тя желаше от все сърце.

Живееха заедно в Амстердам от почти десетина години.

— И защо точно Шотландия избра, скъпи приятелю? — се подпря на рамото му тя, загледа го все още влюбено в очите, погали го по бузата и след кратка пауза продължи: — Нали знаеш, че обичам Гърция? Или си забравил, че произходът ми е оттам.

— Да..., знам, но ми омръзна всяка година да ходим там, Теди. Този твой остров Тасос... — Бери се притисна до ръката ѝ, целуна я нежно и продължи с мек тон. — Знам, че обичаш родното си място, но този път ми се иска да отидем на друг остров, където се предполага, че моят прапрадядо по майчина линия, МакЕвън, е обитавал. И то точно в Единбург. Бери се замисли за миг и с приповдигнато носталгично настроение довърши: — Нали съм ти разказвал, че потеклото ми е от странен род. Има и все още неизяснени предположения за тайнствеността на съществуването преди векове на така наречените бледници, но това са само теории за легендарния ми дядо.

Бери се изправи от канапето тип „Честърфийлд“, обгърна приятелката си с ръце и с колкото се може по-шармантен глас добави:

— Приготвил съм ти изненада в Шотландия. Няма да съжаляваш. Затова, Теди, просто се приготви за път и настроението ти ще се подобри. Утре заминаваме!

— Утре?! Ах ти, изкусителю мой! Просто знаеш, че обичам да пътувам, затова и злоупотребяваш, като ми предлагаш неща, които са и в твой интерес, нали? — каза Теодора с усмивка на уста, като този път го обгърна и с двете си ръце. За все още добре сложения за петдесетте си години Бери, това й действие не мина без тръпка.

— Не мога да ти откажа, знаеш много добре, скъпи. Тази година без остров Тасос! Ха, ха, ха, няма да ти се размине! За коледните празници сме така и така там, нали?

Бери, с леко разочарование в очите, понечи да каже нещо, но се отказа. Знаеше, че бе трудно да се противоречи на Теодора. „Но защо ли точно утре заминават?“ — отприщиха се мислите в главата му. След две седмици имаше уговорен час за предварителни тестове. Бяха му насрочили час веднага, след като бе само споменал, че е издънка от рода на МакЕвън. Чудеше се как да разкаже на Теди за предстоящото му извънредно опасно изследване в нашумялата напоследък по холандската телевизия психиатрична клиника на компанията „Стоймат“. Бе научил, че в тази клиника издирваха под дърво и камък доброволци от цял свят за изследване на така наречения синдром „бледник“. Бери допускаше, че страда от него, след като бе прочел много на уебстраницата на компанията за симптомите му. Преди това, в няколко научни списания, той бе чел също за това явление и всичко това бе грабнало вниманието му. Постоянно мислеше за този синдром. Как той не е като другите. Как той с всеки изминат ден става различен.

Теодора вземаше тези признаци на отклонения, като нещо естествено и дори се шегуваше за това, как той вече години наред не е боледувал. Как яде все по-малко и то предимно само телешки пържоли, които бяха почти сурови. Как рефлексите му не са нормални, как ако паднеше някоя чаша, изпусната от нея, той я хващаше още във въздуха. Как бързината му не е, както на другите. Просто той беше страшно бърз във всяко движение.

Разбира се тези симптоми бяха само първоначални, а самата трансформация идваше по-късно. Бе чел, по-точно в списанието „Психомедикъл“, още как теорията за превръщане в бледник почивала на научни предположения. За жалост много малко учени ги споделяха. Останалите обаче ги имаха за необосновани измислици, защото все още не бяха доказани. Въпреки всичко те, опонентите на тази луда

теория, респектираха знанията и възможностите на директора на компанията, Рим Янмат, който стоеше твърдо зад нея.

Съвпадението пък на чутото от Бери, за легендата на шотландския му прапрадядо МакЕвън, когато бе на посещение при старата си баба Елизабет във Васенар, още повече затвърди решението му да се изследва. За тази легенда баба му го уверяваше дори, че е и почти истина, но не искаше да се разчува това извън семейството. Нейната баба пък ѝ разказвала, че слуховете за лорд МакЕвън и за мистериозното му съществуване като бледник са били напълно истински. Дори тя се кълняла в господата, че всичко говорено по адрес на стария лорд МакЕвън било реалност. В края на по-миналия век този сорт хуманоидни същества, наречени бледници, били обаче окончателно избити от Инквизицията. Но за лорда се говорело, че избягал с няколко други себеподобни в планините Кайрнгорм и там образувал клан, който пък се съюзил с други мистериозни същества, наречени хайландери, които пък живеели вечно. В тази планина имало много пещери, които и досега не били изследвани от геолозите и антрополозите, и затова се предполага, че тези същества живеят и до днес там. Разбира се, затова и легендата за бледниците живеела все още в сърцата на шотландците.

— Резервирам! — Теодора сепна замисления Бери и след като прибула лаптопа по-близо до себе си, натисна бутона „Потвърждавам“ и добави: — Утре в четиринадесет тридесет и пет излитаме, скъпи ми приятелю. Единбург ни чака.

— Ами добре, отлично! — отвърна Бери. — Всъщност исках да ти кажа нещо, но...

— Не искам нищо да чувам, просто нищо... Утре заминаваме и това е. Ти каза, че заминаваме, няма връщане назад! Дори и хотелът е запазен.

— Но..., ти наистина ли?! — малко объркан от толкова бързото развитие на нещата се усмихна Бери. — Впрочем исках да ти кажа за една уговорка за изследвания с...

— Оооо, не, не..., не ме интересуват никакви уговорки с никой и нищо. Просто утре заминаваме и това е. Ла, ла, ла — решително каза Теодора, затваряйки ушите се с ръце, но продължи: — Като се върнем ще ми кажеш, ОК? Сега прибирам багажа.

— Добре, Теди — Бери се замисли малко и реши, че така ще е по-добре и за двамата. — А в кой хотел каза, че ще бъдем? Нали имаме роднини там? Александър е там.

— Не, никакви роднини този път. Искам да сме сами. Хотелът е на морето и се казва „Ошън терминал“, и се намира в едноименния комплекс „Ошън терминал“. Четири звезди, с басейн. Няма да е лошо, сигурна съм.

29.

На другия ден Бери и Теодора излетяха със самолета на КЛМ от Амстердам точно в четиринадесет тридесет и пет. В самолета предложиха кафе и някакви бисквити, но Бери отказа. Поиска бира Хайнекен, която действието влизаше директно в мозъка на такава височина. На Бери не му оставаше нищо друго, освен да се остави на действието на алкохола и да започне да „вижда“ сцени от бъдещето, което го очакваше в Единбург, шотландската столица. Тази му способност да „вижда“ бе също един от симптомите на това да си бледник.

Алкохолът действително подейства бързо, защото Бери „видя“ замък в старинно градче и градината с много лабиринти, водещи към входната му врата. Той почувства лекота. Като че ли летеше с разперени ръце над лабиринтните пътеки. След това се озова в празна стая, в която, според него, се намираше прапрадядо му лорд МакЕвън. Тя бе изградена цялата от камъни, без прозорци. По-скоро това бе или затвор, или част от подземно помещение. Камъните бяха типични за времето, когато са се строили замъците. Видението бе за кратко време, като част от светкавица. Бери се уплаши за миг, но все пак се остави да „гледа“ в стаята. Лорд МакЕвън! Защо мислеше, че е той? Защото съвпаднаше с описанието, което баба му Елизабет му бе разказала за прапрадядо му. Мъж на средна възраст, с добре поддържана брада, дрехите му бяха от кожа и добре скроени по тялото му. Личеше, че е човек от отбраното общество. Но какво имаше по ръцете и лицето му? Нещо като сребърно покритие, което може да се каже, че е и люспесто, смесено с фини и ефирни оттенъци. Ръката на лорда бе обаче разцепена на две и от нея течеше кръв. Пръстите на ръката му висяха и се държаха само на кожата. На единия от тях Бери „видя“ пръстен. Златен пръстен, който така силно блестеше, че осветяваше лицето на МакЕвън.

Изведнъж очите на лорда се стрелнаха към погледа на Бери. Направиха контакт. МакЕвън посочи пръстена... и всичко се стопи в

мъгла.

Бери дойде на себе си. Погледна навън. Самолетът снишаваше височината и щеше да кацне след минути. Теодора четеше, необезпокоявана, роман от любим гръцки автор.

— Кацаме, скъпи. Как си? — попита тя.

— Ами..., поспах малко...

Самолетът докосна меко пистата на летището в Единбург и всички пътници изръкопляскаха с радост, че са се приземили успешно.

Взеха автобус номер тридесет и пет и тръгнаха за хотел „Ошън терминал“, намиращ се точно на морето. Теодора бе прочела по Интернет, че името на хотела съвпаднаше с това на комплекса, където спираха презокеанските кораби. Освен терминала за корабите, в комплекса имаше и много магазини, ресторанти и дискотеки, и дори филмови зали. Тя искрено се надяваше за едно приятно изкарване в този огромен комплекс.

Автобусът бе от рода на традиционните английски автобуси на два етажа. След като напусна летището, то той се понесе по магистралата за градчето. Бери и Теодора се бяха настанили на втория етаж най-отпред и гледката бе отлична. След около десетина километра напуснаха магистралата и се появиха предградията на Единбург. Бери гледаше захласнат в каменните къщички и си мислеше за това как неговите прадеди са живеели тук по тези земи. Изведнъж, вдясно от пътя, се мярна за миг обширна градина, цялата в лабиринти. Точно, както във видението му. По-нататък той видя и входа на голяма сграда, явно църква, или пък бе подобие на малък замък. Помисли си, че полудява. Как може така, видението му от самолета да се появи веднага тук. Но дали действително бе тук? Или просто си въобразяваше неща, които му се искаха да са така. Той запомни улицата и мястото, като ги вкара в мобилния си телефон.

Двамата съпрузи пристигнаха в хотела и се настаниха на петия етаж, с гледка към морето. Изгледът от прозореца бе невероятен. Тъкмо бе спрял един огромен кораб, със знамето на Норвегия.

Теодора пък бе много радостна, че има такъв голям комплекс наблизо и нямаше търпение да го посети, затова каза:

— Ах, умирам от глад! Иска ми се да вечеряме, колкото се може по-бързо. Какво ще кажеш да посетим комплекса. Вече ти казах за него, нали?

— Разбира се, че ще вечеряме. И то още сега. После ще разопаковаме багажа — каза Бери и понечи да хвърли Теодора на леглото, но тя ловко се отскубна.

— Не си и помисляй. Сега съм просто много, много гладна. А след вечерята ме чака Диона. Така, че ще почакаш, скъпо палаво момче! — намигна му Теодора и започна да си оправя грима.

— Диона? — учуди се Бери.

— Моя приятелка, работи тук. Съпругът ѝ е посланик на Гърция, тук в Единбург. Не съм ли ти казвала за нея?

— Не помня. Но както и да е... Значи така — нацупи се Бери, но не го показва външно, защото се изправи, облече сакото си и засмян продължи с друг тон: — Ами и аз ще отскоча след вечеря до едно място. Място от мой сън.

— О добре, тъкмо ще ми разказваш след това. Ще те чакам в бара в късните часове на нощта, ако се върнеш въобще... — намигна му тя.

Отидоха в ресторанта. Той си избра пица „Пеперони“, въпреки че жадуваше в момента за кървав телешки стек. Теодора избра спагети. Обичаха и двамата италианска кухня. Преди да тръгнат от Амстердам, Бери бе настинал и не се чувстваше добре, болки в гърлото. „Пеперонито“, обаче бе доста подлудяващо люто и след две бири от простудата нямаше и следа. Забавляваха се с шеги и след десерта се разделиха.

Теодора пое за срещата с Диона, която трябваше да бъде в същия комплекс. Бери се прибра в хотела. Бе забравил мобилния си телефон, а му трябваше адреса на градината с лабиринтите.

След като слезе от стаята си, той отиде на рецепцията, откъдето му повикаха такси. Показа на шофьора адреса, изписан на мобила и пое пак в посока към летището, където се намираше и прочутата градина.

— Турист ли сте, господине? — запита таксиметровият шофьор. — За местното население този адрес бе повече от познат.

— Ами да, идвам от Амстердам — каза Бери.

— А..., а... Холанд! — възкликна шофьорът, който бе от индийски произход. — Дрога!

— Да..., да... дрога. Има в изобилие. Но не нося със себе си — усмихна се Бери. — Трудно може да се мине през границата ви. Но не

това е целта на посещението ми тук.

— Действително, тези които посещават „Лабиринтите“ не са любители на дрогата — изломоти под носа си индиеца и продължи да кара колата в посока към центъра на града. Подминаха площада Андрю и влязоха в Принцесстрийт, главната улица. Беше натоварено и валеше дъжд. Въпреки това гледката, която се откри пред Бери не можеше да не го възхити. В средата на града, построен на възвишение, величествено се издигаше замъкът на Единбург.

— За първи път ли идвате тук, господине? — бърбореше индиеца, но Бери като че ли не го чуваше и продължи да гледа като хипнотизиран каменния дворец.

— Да..., да, за първи път идвам — сепна се Бери и продължи тихо, говорейки по-скоро на себе си. — Тук бих желал да живея завинаги.

— Обликът ви е на шотландец, господине. Да не би рода ви да е оттук? — запита шофьорът, колкото да се намери в разговор.

— Да. МакЕвън е мой прапрадядо — каза гордо Бери, — но никога не съм идвал тук. Сега съм за първи път. Невероятно, но е така.

— МакЕвън? Ха, ха, ха — разсмя се индиецът и добави, свивайки по Викториястрийт: — Явно сте шегаджия. Чули сте за легендата отнякъде, нали? И изведнъж сте потомък на МакЕвън.

— Ами, ако искате вярвайте, но мога и да ви го докажа — каза решително Бери.

— Добре, докажете го — направо се заля в сълзи от смях индиеца и продължи: — Пътят ви до „Лабиринтите“ ще е безплатен.

Бери бе настанен на задната седалка на таксито, тип „Мерцедес С-300“. Със светкавично движение, холандецът се премести, може да се каже и че прелетя за част от секундата, на предната седалка на таксито и каза:

— Извинявам се за това, но вие го искахте. Не се плашете. Нищо няма да ви направя.

Индиецът не можеше да повярва, че е възможно това, което видя. Смъртна уплаха се настани в съзнанието на шофьора. Той спря колата. Изостави я и побягна нагоре към възвишението, обръщайки се само един път назад.

Бери съжали, че направи това глупаво представление и сега трябваше да предприеме нещо, но не му идваше нищо на ум. Взе

слушалката на таксито и каза на диспечерите:

— Моля ви, пратете такси на..., един момент.

Бери слезе от колата и се огледа за името на улицата:

— Викториястрийт. Всъщност ваш колега ме превозва, но колата му нещо не е в ред.

— Името му — запита диспечерката.

— Името му ли? — отговори Бери. — Един момент...

На таблото висеше табелка с името на индиеца.

— Рамала Мууудж — опита се да изговори трудното индийско име холандецът.

— Да..., добре. А той къде е? Вие кой сте?

— Аз съм турист, но господинът напусна таксито си и избяга. Изглежда лоша шега му представих, госпожо. Дълга история. Пратете, ако обичате, ново такси.

— Добре, добре. Вие почакайте. До няколко минутки ще пристигне превоз за вас — каза диспечерката, като същевременно се обади и на полицията.

Бери чу сирените на полицейските коли и усети, че ще има работа с властите, затова потегли по пътя, по който и индиецът преди малко пое.

Оглеждайки се за подозрителни типове, свидетели на реакцията на индиеца, напускащ таксито си, Бери пресече няколко улици и ускори крачка. Посоката, която бе взел таксиметровият шофьор бе към замъка. Улицата премина в стъпала и Бери започна леко да се задъхва. „Тази пица, ах, трябваше да си поръчам кървав стек“ — потърси мислено той обяснение за задъхването си.

Отмина няколко сувенирни магазинчета и се озова на малко площадче, с висок каменен паметник. Зад паметника обаче той зърна с края на окото си индиеца, който пък говореше разпалено с мъж на средна възраст.

Бери не се поколеба и се запъти към тях.

Индиецът ококори очи и посочи на събеседника си Бери, като едва не припадна от уплаха. Бери се представи и заговори спокойно:

— Много се извинявам за шегата, но все пак имам нужда от помощ.

— Шега? Това не бе шега — разтреперано запелтечи индиецът.
— Това си бе чиста истина. Вие наистина сте потомък на клана

МакЕвън. Никога не съм виждал толкова бързо движение на човек! Никога!

— Рамала, ти колко часа имаш зад кормилото днес? — намеси се събеседникът на индиеца. — Най-малко петнадесет, нали? Може и да ти се е привидало. Уморен си.

— Не..., не съм уморен, но това което видях е... просто, не знам как да го опиша, Шон — индиецът закри очите си с ръце и се наведе надолу, като почти допря с глава земята.

Шон се обърна към Бери със засмяно лице и му каза:

— Явно, моят приятел има нужда от помощ, а не вие. Той ми каза, че сте турист, търсещ „Лабиринтите“?

— Да, така е — каза Бери и продължи: — Името ми е Бери и идвам от Амстердам, за да честваме с приятелката ми петдесетгодишнината ни. И двамата сме родени в една година, дори в един месец и един ден. Просто не е за вярване, но е така.

— Забележително! — удиви се Шон.

— Но идвам и с друга цел тук в Единбург — продължи разговора Бери: — Търся действително градина с „Лабиринтите“. Като идвахме с автобуса от летището ги видях. Далече ли са оттук, господине?

— Шон. Шон ми е името. Но не съм Конъри — ухили се мъжът.

Погледнаха индиеца, който се изправяше, видимо овладял вълнението си. Шон помълча известно време, като си мислеше как може да помогне на Бери. Той знаеше за легендата много повече от таксиметровия шофьор, индиец, защото си беше шотландец. Въпреки че работеше в същата компания, с шеф също от индийски произход, то Шон бе по-осведомен за редица неща, случващи се тук в Единбург.

— Вижте какво, Бери — шотландецът погледна Бери право в очите. — „Лабиринта“ не ви трябва. Тази градина е била на протестантската църква и няма нищо общо с това, което вие търсите.

— А какво търся аз? — Бери леко се усмихна.

— Ако действително мислите, че имате общо с легендата за МакЕвън, то моя съвет е да ме последвате — недвусмислено изрече Шон. — Ще ви заведем точно там, където са се развивали събитията по време на чумата през 1665 година. Нали това търсите?

— Ще ви кажа истината, господине. Търся градина с лабиринт, водещ към стая, направена от камъни без прозорци. Разбирате ли,

може и затвор да е? — Бери отчаяно се опита да се довери на непознатия Шон.

— Не..., не е затвор, това е подземието в имението на графиня Клери Дънкън — засмя се Шон и допълни: — Вие май не знаете много за легендата за МакЕвън?

— Къде е това имение пък сега? Мислех си, че са видените от мен „Лабиринти“ — разочаровано попита Бери.

— Ще ви заведа дотам, но трябва да отидем с таксито ми. То се намира след две преки — каза Шон.

След това потупа индиеца по рамото и го посъветва да отиде при неговата си кола и да се прави, че нищо не се е случило, защото иначе може да го вземат за луд и ще си изгуби работата.

— А господинът да си плати курса дотук — каза индиецът, тръгвайки назад към колата си.

— Колко ви дължа? — запита Бери.

— Шегувам се, господине. Все пак вие доказахте това, в което аз се съмнявах, нали? — усмихна се най-последно индиецът и се забърза надолу по склона.

Тъкмо извървя стотина метра, когато видя полицейските служители. Те бяха явно вече при колата и я оглеждаха подозрително. Бе измислил вече какво да им каже. Бери и Шон пък продължиха нагоре по възвишението, където се намиреше Мерцедеса на Шон.

— Извън града ли е това имение? — запита Бери.

— И да, и не, но е далече оттук.

И двамата вървяха доста бързо, без дори да се загатне от страна на Шон за умора. Това озадачи малко Бери, но продължиха. Стигнаха до колата и се отправиха по пътя към друго възвишение, което приличаше на малка планина, но също бе в близост до централната част на града.

Подминаха малката планина и Шон сви по тесен път в гъста горичка, с огромни дървета. След стотина метра те взеха отбивка, където пък се появи ограда с надпис „Личен обект. Вход само за собствениците“. Имаше и знак с оръжие, което подсказваше, че се стреля без предупреждение.

— Аз съм дотук — каза Шон. — Струва ми тридесет паунда.

Бери плати, като му даде бакшиш, равняващ се на курса на индиеца и каза:

— Все пак, предайте този бакшиш на вашия колега.

Таксито взе обратния път, а Бери се отправи към портата, която бе на още около стотина метра навътре в гората. Шон не бе го излъгал. Това бе мястото. Видя лабиринтите. Високи и точно такива, каквито бе ги „видял“ в самолета. Оставаше сега само да намери стаята, където бе прапрадядо му МакЕвън и да огледа. Може и да намери следи, водещи към мистериозния златен пръстен, който така ясно бе „видял“.

30.

Имението, като че ли бе необитаемо. Никакви наченки на живот. Портата бе заключена с дебели катинари. Единствено можеше да се прескочи оградата, която бе поне два метра и половина висока. Бери се покатери и с лекота се намери в самото имение. Пое по пътеките из лабиринтите. В далечината се чу вой на кучета, но той не се уплаши. Просто продължи напред. След няколко обиколки, Бери осъзна, че се движи в кръг или по-скоро, че ходи по едни и същи пътеки. Това започна да го дразни. Опита друга посока, но все идваше на същото място, което бе забелязал с един кръст.

Кучешкият вой се усили. Явно идваха в неговата посока. Тогава Бери легна на пътеката, простря ръце встрани, затвори очи и си представи, както в съня си, че се отделя от земята. Тялото му остана на земята, но съзнанието му се отдели и той започна да се издига на височина, колкото бе и височината на лабиринта от жив плет. Никога не бе го правил това. Само в сънищата го можеше. Дали и сега сънуваше или просто бе успех от упражнението му по йога. Или стадият на трансформацията му в бледник вече бе доста напреднал.

Тогава той видя как е устроен лабиринта. Но и видя как глутница кучета се намираха само на няколко пътеки разстояние до него. Бери се задържа още малко мислено над живия плет и запечати в паметта си лабиринта. Съзнанието му се върна в тялото и той стана. Радваше се, че може да прави такова нещо и то в екстремни ситуации. Пое по пътеката, която водеше наистина към огромна каменна постройка, приличаща повече на замък. Кучетата взеха погрешна посока. Разминаха се.

Бери се намери пред солидна, но заключена врата, обрасла с трева и буренаци. Огледа се за друг вход, но не намери. После обиколи целия замък и така и не откри друга врата. На няколко метра височина се намираха прозорци, но бяха с кепенци и затворени.

Беше на отказване, когато кучетата се появиха. Явно изгладнели, те се засуетиха и заръмжаха около него. Бяха големи и като че ли от

вълча порода. Бери заотстъпва назад към стената на замъка. Тогава те станаха още по-свирепи и нападаха. Той се опря в стената и понечи да разпери ръце, когато разбра, че може да се катери по стената, която бе само от големи камъни. Така се намери на поне два метра от земята. Оставаха му само още няколко метра до прозорец, който бе като че ли леко открянат. Хвана се за него и увисна на кепенеца. Кучетата бяха като подлудели. Подскачаха нагоре и се опитваха да го достигнат, но това бе невъзможно. Бери се извъртя рязко и с крак удари прозореца. От удара пантите подадоха и той се намери вътре в замъка.

Помещението, в което влезе, бе явно приемна, защото представляваше огромен хол с мраморни стени и под. Беше тъмно и това даде малко спокойствие в душата на Бери. Нямаше никой тук, затова той скочи от прозореца направо на пода. Опипа стената, за да намери електрически ключ, но не намери нищо. Очите му свикнаха с тъмнината и Бери се запъти към някаква врата в дъното на хола. Откряна вратата и се намери в нещо като тунел, водещ надолу към подземен етаж. Никъде не намери ключ, за да пусне осветлението. Явно тук бе всичко замряло. Миришеше на мухъл.

Бери продължи, опипвайки стените, слизайки по каменните стълби надолу. След няколко метра му се привидя нещо, като незапалени факли, които бяха набодени на стената в специални железни държачи. За щастие до тях имаше и кутийка, която се оказа обикновен кибрит. Бери не се поколеба, запали една факла и освети тунела, по който вървеше.

„Тук наистина не е влизано от доста време“ — помисли си той.

След няколко метра се намери в още по-тясно подземно помещение.

„Дали това е подземие на замъка?“ — запита се Бери и се огледа встрани.

Видя наредените врата до врата, явно бе нещо като или затвор с килии, или просто стаи за персонал. Бери се чудеше коя ли врата може да води към „видяната“ от него в съня си стая. Остави се на чувството си за ориентация да реши, но въпреки това, то наникъде не го насочваше. Тогава напрегна съзнанието си до крайност и пое към предпоследната стая. Имаше нещо, което му подсказваше, че там е търсеното от него място.

Влезе в стаята със запалена факла в ръце. Тя бе абсолютно празна. Опипа стената и тогава осъзна, че това са същите камъни, както тези от „видението“ в самолета. В средата на стаята ясно си спомняше как прапрадядо му бе разперил ръце и как пръстенът се бе закрепил само на кожата на двата му пръста.

Защо не бе изчакал в самолета да „види“ какво се бе случило след това. Сега само можеше да гадае. Но не се наложи да чака много, защото след следващата му стъпка се случи нещо неочаквано за него.

Бери бе стъпил на нещо като плоча, която пък като че ли задейства някакво устройство и въже омота краката му. Явно въжето бе закачено за скоба в единия си край на тавана. Нещо го издигна нагоре на няколко метра височина и той увисна с главата надолу. Факлата обаче бе все още в ръцете му. Това бе капан. Бери се смути и го обхвана паника. Дали пък тук трябваше да умре от собствената си глупост. За какво му трябваше да идва тук. След няколко минути обаче, той се съвзе от уплахата и започна да мисли трезво. Опипа въжето. Не бе от железни нишки, значи можеше да го подпали с факлата, дори и да се сгромоляса на пода.

Тогавя Бери се загледа в нещо, точно на два метра над вратата, което привлече вниманието му. Беше някаква ниша, която бе празна, но до нея имаше малък процеп и оттам прозираше лека светлина и осветяваше нещо, обвито в кърпа. Той не се замисли повече... Преви се в посока към тавана, така че факлата да може да подпали въжето над краката му. То бе сухо и се запали мигновено. Тогавя холандецът хвърли факлата на земята и зачака да падне. Височината не бе малка и Бери се сгромоляса на паветата, от които бе направен пода. Удари доста силно главата си и изгуби съзнание.

Този път „видението“ се повтори. Бери пак „видя“ МакЕвън, точно в същата стая, в която сега той се намираше. Показваше му пръстена, висящ на пръста му и се усмихваше. След което брадатият му прапрадядо започна да се катери нагоре по стената, като че ли бе паяк. „Спайдърмен“ — помисли си Бери. МакЕвън използваше краката си много добре. Когато стигна нишата над вратата, той погледна пак Бери и посочи процепа до нея. Уви пръстена, заедно с един от вече почти откъснатите пръсти, в нещо като кърпа и без помен от болка го постави в процепа.

Всичко потъна пак в мъгла. Бери се съвзе от падането върху каменния под и погледна нагоре. Значи това не бе светлина, ами просто отражение на пръстена.

„Пръстенът е може би още горе?“ — помисли си Бери и стана. Факлата догаряше, но все още осветяваше добре стаята. Той не се поколеба и взе да се катери нагоре, както бе и направил, когато го бяха подгонили кучетата. Не му се отдаде веднага. Падна пак на пода, като този път не изгуби съзнание. „Май трябва доста да се тренира това катерене, явно още не съм бледник“ — констатира той.

31.

Откъм коридора се чуха стъпки и стържене на желязо, което опираше в каменната настилка. Вратата се отвори широко и в стаята влезе нисък, дебел мъж, облечен с ризница от предните векове. В едната ръка държеше факла. Голям меч, поставен в ножницата на пояса му, лъщеше и опираше в пода.

— Някой е бил тук? — каза тихо и то повече на себе си дебелакът, виждайки на пода почти догарящата факла на Бери.

Огледа помещението, видя скъсаното и обгоряло въже да лежи до факлата.

„Но явно е избягал преди да дойда, но как? Туристи, само туристи правят белите тук. Сега ще трябва да уведомя графа“ — продължи този път мислено, облеченият в средновековни дрехи мъж. След което излезе и се затътри към вътрешността на замъка.

Бери не вярваше на очите си, че може да има все още такива лакеи в днешно време. Този замък или бе някаква атракция за туристи, или просто бе прокълнат.

Той наблюдаваше всичко това от необичайно за посетител място, а именно от нишата, която прапрадядо му му бе показал по време на „видението“. След като бе чул стъпките, идващи отвън, то явно се бе задействал биологичният му механизъм за защита и с бързината на диво животно, той се бе изкатерил, като паяк и то точно, както МакЕвън бе направил. Бе се захванал за грапавата стена с ръцете така, че не можеше да падне лесно.

Бари изчака дебелакът да излезе и чак когато чу затихващите му стъпки да се отдалечават, бръкна с едната ръка в процепа на нишата. Оттам напипа нещо, увито в кърпа и го пхна в джоба си. Нямаше време да го разглежда сега, но предполагаше какво е. Пръстенът! Сега трябваше да бяга оттук и то колкото се може по-бързо.

Излезе предпазливо, оглеждайки се за дебелака и се върна по същия път, по който бе дошъл. През огромния хол, катерене по стената, този път с помощта на пердетата, скок от прозореца с кепенците и се

озова пак при кучетата. Бери скочи и то само на няколко метра от тях. Не го бе страх от тези създания. Чувстваше силата на адреналина, нахлуващ в главата му. Побягна като стрела право срещу тях. Изненада ги, когато подскочи толкова високо, че те не можеха да го достигнат. Само няколко от тях докоснаха обувките му, но нищо повече.

Бери продължи да бяга с такава лекота, че дори се възхищаваше на новите си придобивки. Явно бе станал вече и той истински бледник. Имаше в момента толкова бистър ум, че си спомни за всички пътеки в лабиринта. Летеше по пътеката и кучетата изоставаха все повече и повече, докато се изгубиха окончателно от погледа му.

Той прескочи оградата и се намери в горичката, от която бе дошъл с таксито на Шон. За жалост то си бе заминало и сега щеше да се наложи да мисли как да се върне в хотела.

32.

Всичко това, „видението“ в самолета и в стаята, тези катерения като паяк, тази бързина, когато избяга от свирепите кучета, бе за него нещо, което не можеше да се нарече, че е нормално. Това бе ужасно ненормално. Затова и се страхуваше от истината, да не би наистина в джоба му да е пръстенът от „видението“ и легендата за МакЕвън да е вярна.

Беше вече доста късно през нощта, тъмно и никъде нямаше осветен път. В далечината, обаче се виждаха светлините на града. Отправи се през шубраците като следваше тази посока. Така вървя около километър в тъмнината, като все още не се осмеляваше да опипа това, което имаше в джоба си. Подозираше какво е, но и се страхуваше да се конфронтира с истината... Или бе просто кърпичка, забравена от строител, набутана там, още когато се бе строил замък на Клери Дънкън.

Докато разсъждаваше върху тези нелепи мистериозни неща, Бери не усети кога се намери на път, водещ към краен квартал на Единбург. Навлезе в квартала и бързо откри автобусна спирка, намираща се на добре осветено място.

Нямаше никой. Видя, че има нощен автобус след около половин час. Седна на пейката и зачака. Все още ръмеше и цялото му яке бе нагизнато във вода.

Пръстенът!?

Бери се престраши и бръкна уверено в джоба си, опипа кърпичката. Там имаше нещо, което бе наистина твърдо, дори като че ли имаше две неща. Извади кърпичката-вързоп от джоба си. На светлината веднага блесна златото, което се показваше в края на почти кафявата, мръсна кърпичка.

Сърцето на Бери се разтуптя, адреналинът навлезе пак в главата му. Само злато можеше да блести така. Отвърза краищата на вързопчето и наистина там се намираще златен пръстен. Но какво бе другото парче в кърпичката?

Бери постави пръстена пак в джоба си. Щеше да го разглежда след това. Сега оставаше да види какво представлява другото нещо, което бе твърдо.

„Дали бе друг пръстен?“ — помисли си Бери. — „Или просто кост от пръст...?“

Да, наистина, нещото бе пръстът на МакЕвън, само че във вид на изсъхнала кост.

Бери едва не повърна, но се въздържа, прибра костицата пак в джоба си. Към спирката идваше млада двойка. След малко се появи и автобусът.

33.

В три часа през нощта Бери се прибра благополучно в хотела. Влезе в стаята, където намери бележка, написана от Теодора.

„Скъпи приятелю, къде се губиш? Вече е един часа? Аз съм с Диона в бар «Нордсий», намиращ се в комплекса. Близо е. Ела да ме прибереш, ако имаш желание, разбира се. Ако не, пожелавам ти лека нощ. Аз ще се прибера сама, но не знам кога. Твоя Теди.“

Бери взе набързо душ и се облече с тъмносиния си ленен костюм и бяла риза. Премести пръстена в сакото си, а костичката съхрани в куфара си, в малкото джобче. Искаше да я изследва при „Стоймат“ и най-вече да има ДНК-то на стария МакЕвън.

Излезе от хотелския апартамент и отиде да търси бар „Нордсий“.

На рецепцията нямаше никой. Вероятно служителката бе в другата стая. На улицата пред хотела бе пусто, само няколко таксита стояха, в очакване на клиенти. Бери погледна към тях, но не видя колата, нито на индиеца, нито на Шон. Навярно спяха вече. Тогава Бери се обърна към шофьора на най-близкостоящото такси и го попита за бар „Нордсий“.

— На сто метра е отгук, господине — отвърна му той. — Ще го намерите, като вървите все направо в тази посока и като стигнете магазин „Аква“, вземете улицата вдясно. След секунди обаче той се замисли и добави: — Също можете да отидете там и по стъпалата, тук в дясно. По-бързо е, но не е така добре осветено.

Бери му благодари и се запъти в показаната от тъмнокожия шофьор посока. Тъмнината го обгърна, но той пак си зададе въпроса, защо така добре вижда, дори и в тъмното? Какво става, по дяволите, с него? „Бледник съм вече!“ — помисли си той. — „Само това е отговорът“. Ще се изследва на всяка цена. Само да се пробере в Амстердам. „А сега към бара“ — каза си той и се забърза. Вземаше стъпалата по три наведнъж и това му правеше удоволствие.

Влезе в бара. Имаше доста посетители на възраст около тридесетте. Бери седна на висок стол, с надеждата да види Теодора.

Искаше по-скоро да си тръгват и да спят, защото ги чакаше дълъг ден, изпъстрен с много, предварително вече планирани от съпругата му активни посещения на замъци и сгради от миналото на Единбург.

Бери се огледа, но никъде не я видя. Само леко поклащащи се, танцуващи, млади двойки го заобикаляха. Поръча си питие и попита бармана дали е видял наскоро две жени на средна възраст, с руси коси.

— Имате предвид холандката ли? — засмя се барманът, който бе поне два метра висок и с красиво женствено лице.

— О..., тя вече и тук ли се е прочула? — направи се на учуден Бери.

— Ами сигурно... — с още по-сияеща усмивка каза дългучът. — Всички я питаха за дрога, след като понаучиха отгук-оттам, от мен, че идва от Амстердам.

— Да..., да..., да, тя е разговорлива, особено след като вземе няколко питиета. Уиски бе нейното питие, нали? — закикоти се Бери и доверително прошепна на бармана на ухото — Тя ми е съпруга!

— Ако е така, то бих ви препоръчал да я настигнете, защото тя и приятелката ѝ току-що си тръгнаха.

— По осветената част най-вероятно? Аз минах по стълбите, за да стигна дотук, но никъде не ги видях.

— Сигурно — каза барманът и намигвайки добави: — Вие можете да поостанете още малко. Виждам, че ви е приятно с мен.

— О..., сгрешили сте, скъпи. Не съм от тези, които вие търсите. Тръгвам си. Колко ви дължа? — изстреля отговора си Бери и понечи да плати.

— Три паунда.

Бери бръкна в джоба на самото си и извади някакви монети. Между монетите блесна и пръстенът. За миг той озари цялата зала. Няколко двойки помислиха, че е отражение на диско-музикалните светлини, но на бармана това не убягна от окото и каза с удивление:

— Какво е това в ръката ви, господине? За пръв път виждам толкова силна светлина да излъчва парче желязо.

— Това не е парче желязо, това е пръстенът на МакЕвън — не се стърпя и каза истината Бери.

— Добре, добре, а аз съм кралица Мери... Ха ха, ха — закикоти се още повече барманът.

— До утре, „скъпа“ — намигна му на свой ред Бери и излезе от бара.

Пое обратния път към хотела, в очакване на лека разпра със съпругата си.

34.

Теодора и Диона си изкараха превъзходно в бара и точно няколко минутки преди Бери да влезе в него, те бяха го напуснали полупияни. Взеха осветения път до хотела. Пред входната му врата, те си взеха довиждане и Диона се насочи към такситата.

Едно такси бе току-що пристигнало.

Бе индиецът.

Диона взе таксито и си тръгна за западната част на Единбург, с потискащото чувство, че нещо ще се случи с нея. Може би се страхуваше, че съпругът ѝ ще се сърди, че се прибира толкова късно.

Теодора влезе в хотела. Нямаше никой на рецепцията. Тя мислеше да позвъни, за да попита в колко часа Бери се е прибрал, но се отказа. Нали след малко ще го види и попита сама. Взе асансьора и натисна бутона с числото пет. След като влезе в апартамента, тя се изненада, че няма никой в него. Бери го нямаше. Тя се разтревожи и я обзе паника:

„Къде може да е? Вече колко часа го няма? Дали да не позвъни на полицията?“

Отиде до телефона и набра рецепцията, но с края на окото си тя зърна куфара на Бери. Той бе отворен.

„Значи той се бе прибрал, след като капака му е отворен“ — помисли си тя и паниката изчезна на момента, но не за дълго: — „Или пък някой е влизал тук и е бъркал в него?“

Надникна в куфара му и видя в малкото джобче мръсна кърпичка, със стърчащо от нея нещо като кокал.

Обзе я страх.

„Магия? Тук в този хотел някой да им прави магии?“ — запита се тя, изпадайки пак в неистова паника.

Беше на ръба да извика, когато на вратата се появи Бери.

— Разминали сме се, скъпа. Разбрах от бармана... — започна той разговора с леко уморен вид.

— Какъв е този кокал в куфара ти! Казвай! — разярена като тигрица се обърна тя към него, цялата почти трепереща от гняв. — Къде беше толкова време?

— Няма да повярваш и да ти кажа, Теди — Бери я обгърна с ръце и продължи с мек тон: — Важното е, че утре ще има изненада за теб.

— По-голяма изненада от тази, мисля, че няма — каза тя сухо и понечи да се отдръпне, но не успя.

Бери я бе хванал така силно в прегръдката си, че тя нямаше шанс да се отскубне така лесно.

— Утре е нашият празник, скъпа. Сега да лягаме. Искаш ли? — пусна я Бери, отиде в банята, като затвори вратата зад себе си.

Теодора се остави на доброто си чувство, че всичко е наред и се тръшна на леглото. Заспа веднага, както си бе с дрехите.

В банята, Бери най-после взе пръстена от джоба си и го постави на масичката до мивката. В огледалото се появи странен лъч, който огря цялата баня. Взе го в ръцете си и го разгледа внимателно. Злато във формата на лабиринт.

„Типичен гръцки мотив“ — помисли си Бери. — „Това май бе и най-новото в колекцията на Версаче“ — продължи мислите си той: — „Но този пръстен е най-малко на три века, ако не и повече.“

Излезе от банята и видя как Теодора бе заспала дълбоко и непробудно на леглото. Постави пръстена в джоба на панталона си и легна и той до съпругата си. Превалияше четири часа сутринта.

35.

Събудиха се по едно и също време, около дванадесет на обяд.

— Ами, то май няма нужда да се обличаме. Ние сме готови да тръгваме, скъпа? — прозина се Бери и погали Теодора по косата.

— Да, така е. Малко ми е лошо — с кисело лице изтегна ръце нагоре жената. — Май ще отложим разходката до замъка, Бери.

— О, не! И дума да не става. Ще ти донеса кафе. Силно шотландско кафе и ще ти мине — засмя се той и настоя: — Да ставаме!

— Ох, боли ме всичко — продължи да се глези Теодора.

— Казах, ще ти мине! Тръгваме!

— Но трябва да се обличам.

— Нали си облечена — присмя ѝ се той и продължи подигравателно. — Само маратонките ти трябва и си готова.

— Не, не... Без кафе никъде не тръгвам.

Бери отиде до телефона, набра рецепцията и поръча две кафета с кроасани и конфитюр.

Закусиха обяда си в леглото, излязоха след това навън и зачакаха за такси.

„Дано само да не бъде индица на смяна!“ — замоли се вътрешно Бери.

Таксито дойде и млад мъж, около тридесет и пет, слезе от него. Те отидоха при него и казаха, че поръчката е за тях.

— За центъра, господине — каза Бери и затвори вратата на Теодора, след което седна до нея.

Тръгнаха в посока центъра, където се намираше и замъкът на кралица Мери.

— Хубаво е времето днес — понечи да завърже разговор Бери.

— О, да. Казват, че няма да вали — осведоми ги шофьора и погледна в огледалото. Срещнаха си погледите с Бери.

— Значи ще можем да разгледаме добре замъка — намеси се и Теодора.

— Вие сте туристи? — каза шофьорът. — Така си и мислех. Имате особен акцент. Да не би да идвате от континента?

— Да, познахте. Амстердам! — гордо изрече Теодора и добави, смеейки се: — но нямаме дрога в нас.

— Амстердам ли казахте? — озадачено се обърна назад шофьорът. — Вчера двама колеги ми разказаха как някакъв тип от Амстердам им взел акъла с някакви бързи движения и особени маршрути. Казвал, че е от клана на МакЕвън. Ха, ха, ха. Но аз не вярвам на такива глупости.

— Със сигурност са глупости, господине. Всички от Амстердам преувеличават нещата по някой път — понечи да се присъедини Бери към неговото мнение и то, само и само да не породят подозрителност в Теодора. След това добави: — Вие не вярвайте на всеки.

Колата подмина площада Андрю и започна да слиза по Принцесстрийт. На Бери му беше вече познат този път, но си замълча.

— Наближаваме ли? — изрече Теодора, но като зърна замъка възкликна: — Каква красота! И то точно в сърцето на града.

Таксито спря в подножието на възвишението, където бе построен замъка. Теодора слезе първа, а Бери остана да се разплати с шофьора:

— Колко ви дължа, господине?

— Осем паунда и малко пакетче дрога — шеговито му отвърна младежът.

— О, да. Добре — Бери толкова бързо се премести от задната седалка при него, че той не повярва на очите си.

— Какво бе това чудо? Вие сте същия турист... Да! А аз не вярвах на Шон.

Бери се върна пак със същата бързина на задната седалка. Подаде му парите.

— Дрога нямам — намигна му той.

Теодора не бе и забелязала какво бе станало.

— Плати ли му, скъпи?

— Да.

36.

Те тръгнаха нагоре по каменната улица към замъка. Подминаха стария център и поеха по улицата с повечето банки, наречена неслучайно „Банкстрийт“. Имаше много туристи и всички носеха в ръце или по кашмирено шалче, или друг вид сувенир. Когато приближиха площадче с някакъв паметник, Бери намали ход. Взе в ръка пръстена, който бе в джоба на панталона му и незабелязано от Теодора го хвърли пред краката си. Пръстенът се плъзна по обувката му, но Бери с ловко движение на крака леко го подритна напред. Тогава той каза на Теодора:

— Виж, скъпа, виж какво има пред теб.

Наведе се, взе пръстена и ѝ го подаде.

— Пръстен и то златен!? Май по-хубав подарък за теб няма да има! — ентузиазирано каза той.

Слънцето бе в най-високата си точка и тогава пръстенът блесна с такава сила, че почти заслепи жената. Теодора го пое, постави го на пръста си и каза:

— Това е най-големият ми подарък. Такова нещо не се случва всеки ден — и продължи: — И така ми пасва, все едно че винаги е бил мой.

Щастие обля русокосата Теодора. Чувстваше се на седмото небе. Погледът ѝ обаче се промени. Лудостта бликаше вече с пълна сила от него. Бери все още не забелязваше това. Мислеше си, че е постигнал изненадата с подаръка успешно. Но на каква цена? Тепърва щеше да разбере.

Продължиха нагоре към замъка.

37.

След като сполучливо беше завършила кратката ваканция в Шотландия, Бери и Теодора се приземиха с линиите на КЛМ на Амстердамското летище Схипхол. Незабравимите спомени от посещението в замъка, в центъра на Единбург, все още витаеха в главата на Теодора. Бери се смееше вътрешно на произшествията с таксиметровите шофьори и все повече бе уверен в това, че се превръща в бледник.

Взеха си такси до центъра на Амстердам, където се намираше и техния луксозен апартамент на десетия етаж. По време на пътуването не се разговаряше много, понеже в Холандия шофьорите не бяха много от приказливите. Просто си вършеха работата, с познатата им студенина и апатия към клиентите. Затова и не се получиха изненадите, както в Шотландия с индийските им колеги.

Платиха и се отправиха към асансьора на комплекса, наречен „Гибралтар“. Зданието бе направено по американски стил и стандарт. С високи прозорци, от пода до тавана, без тераси и излишни украшения. Гледката бе удивителна от десетия етаж. Винаги, когато се прибираха отнякъде, те се наслаждаваха и възклицаваха, докато минат няколко часа и след това забравяха. Започваха ежедневните си работи и само когато идваха гости, чак тогава се сещаха за това, което притежаваха и се гордееха с него.

Теодора остави куфарите и заяви, че заминава на концерт с приятелка, която бе оставила съобщение на апарата за записване.

Бери не възрази, влезе в кабинета си, с изглед към пристанището, където всеки ден пристигаха и заминаваха луксозни круизове. Седна умислено зад компютъра си. Агендата се отвори непосредствено след стартирането му и се появи датата на изследването му при „Стоймат“. Имаше само още няколко дни. Дни на чакане на присъдата от експертите на компанията. Какво ли бе той? Какво ли ще стане с него? Затвори компютъра, излезе от комплекса и се насочи към заведението

на Джими Оливер, „Фифтийн“. Просто имаше нужда от една, а може би и от повече бири.

38.

Научното описание за окончателно завършен бледник, според експертите от компанията „Стоймат“ за паранормални явления в областта на трансформациите на човешкото тяло, бе следната:

„Нормалният човек захранва тялото си с енергия чрез храна, а бледниците, само с кръвта на определени животни, но не и хора. В съприкосновение на тази кръв с вид отровна субстанция, произвеждаща се от жлеза, намираща се във видоизменения стомах, се създава реакция, от която бледникът захранва с енергия тялото си. Следствието е, че силата и бързината на тези същества бе няколкократно по-експлозивна от тази на обикновения човек. Границата им на болка бе доста висока и затова те не се притесняваха от нараняванията при скоковете им, достигащи до няколко метра височина. Ставите им бяха здрави, свързани с много еластични мускулни връзки. Това ги правеше наистина суперхора. Раните заздравяваха почти веднага, защото клетките се регенерираха с много голяма бързина.“

Предположенията на компанията „Стоймат“ бяха, че с нанотехнология е възможно да се създаде такава жлеза и постави изкуствено в тялото. Разбира се, на този етап на развитие на човечеството, този вид технология не бе в състояние да създаде такава жлеза, но изглежда някъде някой си играеше на бог. И това датираше от векове наред. Легендата за шотландските бледници бе едно от доказателствата за това.

Никой не вземаше това им изявление за реално и в научните кръгове се подсмиваха вяло.

Шефът на компанията, небезизвестният психиатър Рим Янмат, имаше много добра репутация в областта на духовната регресия, с утвърдени постижения и бе трудно да не го вземат насериозно. Представеното от него и на не по-малко прочутия от него сътрудник в компанията доктор Ренс Фентюр твърдение, че съществуват все още бледници, бе неприемливо за науката. Според тях те бяха сорт

полувампири — полухора. Понятието „бледник“ бе окачествено като пълна безсмислица и отхвърлянето му, както от науката, така и от църквата бе понятно за голямата част от хората.

Но в „Стоймат“ мислеха напълно противоположното, защото почиваха на факти. Факти, които се потвърждаваха с всеки нов изминат опит на рутинирания петдесетгодишен психиатър Фентюр и младия, изключително надарен, доктор Янмат. Те се осмеляваха да надничат в зона, която досега бе табу за науката.

Компанията се намираще отскоро на полуостров, в просторно, историческо здание на бившето пристанище на Амстердам. Полуостровът граничеше с военната база на корабоплаването в Холандия и това правеше много от офицерите в базата нервни и подозрителни към тази световноизвестна фирма. Ако времето бе със задна дата, преди няколко века, то със сигурност сътрудниците ѝ биха си намерили място на кладата. Зданието се казваше „Де Звайхер“ и бе като икона на града. Амстердамската управа отначало не даваше и да се спомене за поместване на компанията там. Разбира се, парите които „Стоймат“ предложи бяха прекалено много, за да се коментира евентуално отказване. Амстердам трябваше да довърши новото си метро и тези пари спасяваха много чиновнически местенца.

Доктор Янмат бе наследил огромно количество капитал и го бе утроил с гъвкавия си и находчив инстинкт на бизнесмен. Затова и спечели зданието с лекота. Надстрои още десет етажа и три подземни помещения, с дебелина на железобетона от два метра. Почти всичките сто служители бяха подписали договор за тайна и се бе образувало по този начин едно голямо семейство, със своеобразни закони и касти.

Кастата, която се занимаваше с нанотехнологията, бе водеща и най-ценена в компанията. Бяха привлечени най-видните холандски учени в тази област.

Не по-малко ценен бе и отделът на Кристофър Орие, софтуерният вундеркинд на Холандия.

Опитите се провеждаха в най-долното подземно помещение, което разполагаше със собствен генератор и още няколко резервни такива. Янмат искаше да няма непредвидени изключения на електричеството, защото при прекъснат опит бе катастрофално за изследвания индивид.

— Доктор Фентюр, йонната сфера е загрята до точката на комуникационната, топлинна граница — по-скоро изрече на себе си управляващата процеса тази вечер, научна сътрудничка, Хелга Ритфелд. — Можем да поставим вече Навил в „ковчега“ — продължи тя, като отметна дългата си, почти метър, руса коса.

Неслучайно бе наречена от всички мъже тук „русалката“ на Стоймат. Фентюр бе влюбен в нея, но не смееше да прояви чувствата си, защото знаеше, че тя физически бе вече окупирана от много по-младия и по-приятен от него Рим Янмат.

— Хелга, мисля..., че още е рано. Първо да проверим дали няма „бъг“ в програмата. Къде е Крис? — предпазливо изрече тези думи Фентюр и се огледа за момчето-вундеркинд, което бе направило възможно да се показват на екрана кадри от предишни събития, намиращи се дълбоко в съзнанието.

Навил, едър мъж с бледо лице, бе един от тези или така наречените тук „опитни зайчета“. „Ковчегът“ пък бе наименованието на сферата, в която се поставяха изследваните бледници.

Повечето от този вид заподозрени хора бяха пръснати из цяла Холандия и на компанията, за да се добре до тях, й костваше доста усилия и средства. Бе създаден и специален разузнавателен отдел, който бе наречен от сътрудниците, с нотки за шега, разбира се „ФБР-то“ на „Стоймат“.

Статистично погледнато, обаче заподозрените вземаха високи, ключови длъжности в обществото. Това не бе се изплъзнало от съзнанието на шефа Рим и той си задаваше въпроса, дали това не бе някакво тайно общество.

Навил Стекеленбюрг бе градоначалник на Ротердам, втория по големина град в Холандия и след много преговори, и най-вече предложена солидна сума, той се съгласи да го изследват. Разбира се, надяваше се, че отделеното време, за този според него сеанс-фарс, ще подобри отношението му с жена му, която искаше пари за ваканция на Карибите. Сумата за изследването окончаваше с четири нули.

— Кристофър е на екстрено посещение при професор Сторх — почти се провикна Марике, асистентката на Фентюр и отметвайки пурпурно оцветения кичур на косата си, добави: — Бе извикан незабавно, лично от него. Нещо в клиниката му се е случило и то с някаква много важна пациентка. Нуждаят се от помощта на нашия

Крис и назоваха добра сума за решаването на проблема. Изглежда и Сторх ще приеме най-после насериозно „ковчега“, който му изпратихме миналата седмица.

— Тогава и без Крис да опитаме? На нас ни трябва опит с тази технология! — каза Хелга, обръщайки се към Марике.

— Ами да го поставим, тогава. Ако има „бъг“, то най-много да видим някоя изкривена картина — каза, със сигурност, екстравагантната асистентка.

„Да. И изкривено завинаги лице, може би?“ — помисли си русокосата, но не посмя да изкаже мисълта си на глас.

39.

В същия ден, няколко улици по-нататък, когато лейди Парис Ашли се събуди, Сторх видя как миглите ѝ потрепнаха и нестандартно големите ѝ сивкави очи се впиха мълниеносно в неговите. Той не очакваше така бързо тя да се събуди от сеанса и това го озадачи. Професор Сторх, дългогодишен психиатър към Амстердамския Медицински Институт и голямо научно величие в Западна Европа, знаеше, че по правило пациентът трябва да премине задължителните три нива на психохипнозата и чак тогава да отвори очи.

Тук нещо не бе наред.

Явно имаше вмешателство на необяснима сила, която все още не бе позната на петдесет и девет годишния холандски учен. Разигралото се събитие, което той бе изтръгнал от подсъзнанието на пациентката, само по себе си говореше за психологично влияние от високо естество.

Мястото, откъдето бе тръгнало всичко, бе повече от мистично. Неслучайно казваха за Гърция, че е страна на митовете и легендите.

Пациентката бе лейди Ашли, издънка от рода на аристократичните Ашли, известни с монопола им в бизнеса с породисти коне. С тридесет и пет години зад гърба си и красота на манекенка, младата аристократка бе завършила Оксфордския университет с пълно отличие. В личния ѝ живот нещата бяха обаче други. Така и не можа да намери любовта си. Краткотрайни връзки с мъже от рокендрола ѝ носеха винаги болка и раздяла. Наскоро тя дори бе нашумяла негативно в пресата с връзката си с ирландския милиардер Греъм Нейсон. Той пък бе вдовец от около два месеца и бе забъркан в противодържавни дела. Но изглежда, най-последно любовта бе кацнала на рамото ѝ, защото с него бяха направили пътешествие до Гърция, с известната му на всички яхта, струваща половин милиард паунда. До тази яхта, разбира се, не всеки можеше да се добере и само по себе си говореше, че любовта е взаимна.

За жалост обаче, след това екзотично пътуване лейди Ашли се бе разделила, незнайно поради какви причини, с Греъм и започна да

посещава нощни клубове с не толкова респектиращо име. Психиката ѝ не бе издържала на събитията, случили се в Гърция.

Затова и бе прелетяла Ламанша, с частния си самолет и с личната препоръка на английския принц Чарлс, извоювана от майка ѝ, графинята, за да се добере до професор Сторх.

Известният психиатър имаше доста строг график и разбира се, за да го наруши, се изискваше или намесата на влиятелни личности, или случай, който не подлежи на отлагане и хонорар, с поне четири нули отзад.

След уредения набързо от секретарката му уговорен час, Сторх и лейди Ашли се запознаха във фоайето на частната му клиника в старинния Амстердам. Първите му впечатления за външността ѝ бяха не така обикновени, както при другите му пациенти.

Младата жена външно изглеждаше много добре и човек не би казал, че тази привлекателна брюнетка се нуждае от спешна помощ. Разликата обаче ясно се виждаше в погледа ѝ. Там липсваше дори и капка живот, необходима за продължаването на дните ѝ. Празнотата бе завладяла окончателно съзнанието ѝ. Движенията ѝ бяха меланхолични, говорът бе бавен и едва се разбираше значението на изговорените от нея думи.

— Господин Сторх, надявам се да се доберете до лошите духове, обладали тялото ми — бе казала тя.

Фоайето бе просторно и приветливо, с удобни кресла и видимо засмяна рецепционистка, която наблюдаваше разговора на двамата, с готовност да се намеси при нужда.

Професорът помоли лейди Ашли да се настани в едно от креслата. С видимо удоволствие тя потъна в едно от тях, кръстосвайки обувки в скъп, копринен чорапогачник великолепно крака. Той седна срещу нея, но така и не успя да каже встъпителни, успокоителни думи, защото тя извади веднага от шикозната си чантичка омачкано, но не отпечатвано все още писмо. На плика бе изписано името на доктор Клифърт Чейни, завеждащ психиатричната клиника в Лондон.

Сторх си спомни за миг студентските години в Амстердамския институт, изкарани с червенокосия „Клифи“. Спомни си и за многото смешни, дори достигащи до унижение случки на приятеля му от Англия. Тези случки засягаха предимно него, бъдещия английски доктор и нежния пол, в името на опитните „холандски лалета“.

Лейди Ашли му подаде писмото, като леко го докосна с малкия си пръст. Сторх го взе и погледна ненаатрапчиво пръстите на ръката на бъдещата си пациентка. На малкия пръст, с който тя го докосна така изкусно, имаше белег от изгорено. Мястото опасваше целия пръст. Там явно имаше в миналото пръстен и то поне два сантиметра широк. Нежният допир на жената докосна, като че ли част от душата на учения. Той усети дори и нечие невидимо присъствие, но на кого, така и не можа да определи в този момент. Замисли се за миг върху всичко това, защото знаеше, че светът не е само материален.

Продължи с писмото. В началото изрично бе отбелязано, че случаят не е обикновен и изисква намесата само на професор Сторх. След което бе поставена и диагноза, която не бе в класификацията на обикновената медицина, а именно „Маниакална депресия, с изявен страх от обсебване от демони, стигаща до ръба на шизофрения от първа степен“.

По лицето на професора се изписаха неминуемите нотки на усмивка. Все пак той се опита да остане, доколкото може сериозен, но не му се отдаде изцяло. Лейди Ашли, като че ли знаеше какво става в съзнанието му и каза:

— Господине, не подценявайте ситуацията ми. Аз съм безнадежден случай — продължи тя, като устните ѝ се изопнаха до скъсване и напрежението започна да набира сила в лицевите ѝ мускули.

„Хм...?! Наистина няма да е лесен този случай! Но не мога да откажа на принца, а пък и Клифърт е замесен“ — помисли си професора и продължи да чете, с неотслабващо внимание, рапорта.

„Пациентката е открита от полицията с разкъсани дрехи, разрези с острие по роклята, откъм гърба и силно изцапана с мастило. Тялото ѝ е татуирано на доста места от професионалист и то, според експертизата на полицията, само часове преди да бъде намерена. Най-внушителната татуировка представлява златист кръг, с ярка червена сянка, наподобяващ пръстен, с големина около четиридесет сантиметра. Разположен е изцяло на гърба на пациентката. Останалите татуирани фигури са по-малки, изобразявайки изкривени до болка лица на демонични същества, преплетени в пръстена. На лявата ръка има кръг, с вписано числото 13, а на другата ръка същото, обаче с числото 666.“

Сторх пое въздух и погледна скрито ръцете ѝ над китките. Не се виждаше нищо по тях, въпреки че бяха покрити с полупрозрачни ръкави.

Лейди Ашли, като че ли четеше мислите му и откопча ръкавите, казвайки забавено и меланхолично:

— „666“! Какво ли си мислите, господине? Не е на добре, нали? Числото на Сатаната..., не е на добре, докторе — откопча и другия ръкав и добави: — „13“! Фаталното число... и това не е добре. Но аз знам защо това е изписано по тялото ми. Знам..., но няма да ви го кажа! Трябва да ме съблечете гола, за да видите истината. Ха, ха, ха...

Сторх се направи, че не чува и продължи да чете писмото, вече с по-изострено внимание.

„След приемането в клиниката, пациентката е неадекватна и не реагира на никакви опити за контакт. Вниманието ѝ е обсебено от гледане в една точка и мълвене на думи, непознати и различни от английския. Може да се сравни езика, на който говори пациентката, със смесица от гръцки, източноевропейски и дори на места изпъква старо — латински. Записите са направени с професионални видеокамери и вдигнати на сървър на клиниката в «ави» файлове. При необходимост може да се свалят за експертиза.“

Професорът вдигна глава и попита жената тихо:

— Лейди, говорите ли и други езици?

— Малко френски, колкото да си купя това, което ми подхожда от Париж, разбира се — полузасмяно каза тя и добави: — А вие, господине?

— Ох..., престанете с това „господине“. Казвайте ми Яп — каза Сторх, учуден от собствените си думи. Рядко някой си позволяваше да го нарече на първо име и той го знаеше това, но сега..., какво ли му стана. Явно докосването с малкия пръст на младата жена бе изиграло роля до някаква степен.

Лейди Ашли се усмихна и замислено каза:

— Добре, Яп. Ще те наричам вече така. Означава ли това, че вече съм приета при вас за лечение?

— Момент, госпожо. Бих желал да прочета рапорта на моя стар приятел, Клифи до края — каза Сторх и се наведе пак, забождайки очи в писмото, но не за дълго, защото Ашли стана рязко от креслото и започна да съблича една по една дрехите си.

— Но, госпожо...! Недейте... тук — започна Сторх да се чуди какво да предприеме, пред погледите на присъстващите клиенти, които гледаха също с интерес.

Рецепционистката се спусна да помага, но Сторх я спря с вдигане на ръка.

Ашли се обърна към Сторх и ехидно заяви:

— „Госпожо“? О-ооо..., не..., Яп, ще ме наричате Парис. ОК! — вече полусъблечена, тя бе показала целия си гръб на всички.

Татуировката, намираща се там, бе изключително добре направена. Сторх рядко бе виждал такива екземпляри. Амстердам се славеше с едни от най-добрите майстори на това изкуство, но това което видя професорът, бе надминало всички граници. Дори за миг му се стори, че един от преплетените в пръстена демони се помръдна и зае друга поза. Искаше да му каже нещо, но устните му бяха залепени и не излизаше нищо от тях.

Сторх почувства уплаха и реши, че ще се изложи пред присъстващите, ако го признае, затова той продължи с тон, който бе тренирал толкова години тук:

— Парис, бих желал да се облечете, за да мога спокойно да прочета писмото. Нали и вие искате да започнем по-скоро лечението, нали...?

— Да, така е — послушно започна да се облича англичанката, като при последното ѝ движение, Сторх усети болка на лицето ѝ. Болка, която идваше от демоните, преплетени в татуировката ѝ.

Професорът, все още леко треперещ, зачете нататък писмото.

„След прилагането на директен венозен «Ксероксат», пациентката реагира положително и след настаняване в единична стая, в крило Де, последва двадесет и четири часов сън. Първият разговор, който бе краткотраен, бе проведен в стаята на пациентката от мен, доктор Чейни. Запис на разговора е приложен във филм Б2-Д и се съхранява в архива.“

„От проведения първи разговор явно личи, — се продължаваше в писмото — че в близкото минало лейди Ашли е преживяла случка, която дълбоко я травмирала. Като първо впечатление, мога да констатирам, че тя страда от неописуема уплаха с психотични изяви.“

В писмото бе поместен целият доклад на доктор Чейни, състоящ се от няколко страници. Сторх нямаше времето да прочете всичко и

затова си помисли, че ще е по-хубаво да свали материалите от сървъра на Чейни. Разбира се в края на писмото, приятелят му бе добавил, че паролата за вход може да се поиска чрез телефона и то лично от него.

На професор Сторх вече всичко му бе ясно, той бе овладял донякъде нервите си и бе съставил бързо план за действие. Първо трябваше да настани лейди Ашли, колкото се може по-бързо, в стаята за пациенти, приети по спешност и после да се обади на Чейни за вход до материалите.

— Парис, можем да кажем, че сте моя пациентка. Всичко ще се оправи. Обещавам ви. Сега се нуждаете от почивка и настаняване във вашата стая — каза Сторх с престошена любезност, като впоследствие се обърна към медицинската сестра, следяща за развитието на действията във фоайето: — Сестра Майер, моля приемете госпожата, колкото се може по-скоростно, за да може да си почине от дългото пътуване.

— Но аз не съм изморена, Яп! Моля те да започваме веднага — заупорства красивата брюнетка.

— Да, разбира се, но първо трябва да разуча материалите на доктор Чейни. Трябва да му се обадя и то още сега. Вие отивайте със сестрата. Аз ще ви посетя след малко.

Жената закопча роклята си, създаде някакъв ред в облеклото си и последва сестрата. Заминаха за новооткритото крило на клиниката, където вече бе инсталиран и първия апарат, наречен „Ковчега“, от фирмата на Стоймат.

Сторх си мислеше, че ако психичното състояние на Парис Ашли е доста сложно, то той би могъл да използва апарата за дълбока хипноза.

А случаят бе може би точно такъв, сложен и залогът за излекуването на пациентката не бе малък. Клиент от Англия и то с препоръка на принца. Репутацията на Сторх щеше неимоверно да се увеличи, а на острова имаше доста високопоставени особи, нуждаещи се от психиатрични услуги.

Яп Сторх си спомни как миналия месец му бяха демонстрирали, в сградата на фирмата „Стоймат“, апарата за дълбока регресия. Бе пристигнал в уречения час и доктор Янмат му бе предложил самият той, професор Сторх, да участва в тестовия цикъл, като терапевт. За пациент той бе взел със себе си, от собствената си клиника, един доста

сложничък случай. Мъж, който преди години е бил сексуално тормозен от дядо си и сега страдаше от дълбока депресия.

Бе му обяснено как работи всичко и как ще протече цикълът. Разбира се, професорът не вярваше, че може да излезе нещо от това, въпреки обещаващата и вече, според фирмата, протекла с пълен успех първа фаза.

Всичко се градеше на нанотехнология, с която бе направен апарата, наречен от сътрудниците във фирмата „ковчега“. Бяха го нарекли така, защото формата наподобяваше наистина формата на погребален ковчег.

Изработката бе възложена на университетска фирма от градчето Делфт, където разработките в тази област бяха водещи в цял свят.

В същото това градче, навремето през 1987, Барт ван Веес от Техническият университет на Делфт и Хенк ван Хутен от лабораториите на Филипс, заедно със сътрудници, изучават електричния ток през квантови точкови контакти. Изследователската група очаквала да наблюдава незначителни изменения на проводимост. Вместо това се появила силно изразена и неочаквана, стъпаловидна картина на проводимостта, което довело до мисълта, че свойствата на веществата на обработка на нано ниво са други. Един много прост пример говори достатъчно за това. Обработен материал с нанотехнология може да отразява водата така, че тя, водата, не може да проникне в материала дори на молекулярно ниво. Или с други думи, едно обработено предно стъкло на автомобил или самолет, полято с вода, остава такова, каквото е било и преди да има съприкосновение с течността.

Ван Хутен, заедно със сътрудниците на Барт ван Веес построили нова структура, наречена „микрограф“, която имала своя си собствен закон, непознат досега във физиката.

Наименованието „нанотехнология“ е познато още от 1959 година от американския физик Ричард Файнман в неговата често цитирана, тук в Холандия, лекция „There’s Plenty of Room at the Bottom“.

Тази технология всъщност не е нищо друго, освен контрол над веществото на микроскопично ниво, при размери по-малки от един микрометър.

Веществата вече можеха да се „програмират“ по желание на клиента.

Тогава на вундеркинда Кристофър Орие му бе дошла идеята за внедряването на технологията в медицината и по-точно в психиатрията или така нареченото „ровене в мозъка на човека за откриване на първопричината за заболяването“.

Идеята му бе проста. Да се вкарат малки нанокамерки в главата на пациента и така вече бе възможно да се наблюдава, посредством монитор как и какви процеси се извършват, както в главния, така и в малкия мозък.

След тази му публикация в научното списание „Вейтенсшхап“, той бе нает веднага на работа в „Стоймат“.

Експериментирането и направата на подходящ софтуер, нужен за комуникация с монитора, му отне почти година, но момчето успя да направи връзката. „Ковчега“ бе поръчан в Техническият университет в Делфт и преди седмици вече се тестваше. Резултатите бяха смайващи.

Професор Сторх, обаче бе скептик относно нанотехнологията, понеже бе закоравял психиатър, със стари разбирания за мозъка и неговата работа. Според него всичко бе химия и нищо друго. Но след присъствието му на теста, вижданията на професора коренно се измениха.

След като бе поставен в „ковчега“, на неговия пациент бе приложена дълбока упойка и нанокамерките бяха вкарани, посредством слузесто вещество, наподобяващо зелено желе. Нанокамерките бяха точно толкова, колкото пиксели имаше високорезолуционният монитор в „ковчега“. С други думи, всеки пиксел бе една микроскопична нанокамерка. Специалният софтуер трябваше да подреди пъзела така, че всяка камерка да съответства на един пиксел на екрана на монитора.

Сторх си спомняше как почти извика, когато видя на екрана кадри, като от стар филм, на движещи се, разни предмети. В началото всичко бе объркано в поредността на кадрите, но за опитния психиатър, който бе изследвал пациента си много месеци наред, всичко бе напълно ясно.

Не искаше да се изложи, като веднага си признае, че това е нещо великолепно и каза с престорен тон:

— Хм... Какви са тези неразбираеми кадри, доктор Янмат?

Шефът на „Стоймат“ очакваше такава реакция и даде знак на Крис да вдигне нивото на яснота на по-висока степен.

— А сега, приятелю, какво ще кажеш? — младият учен се облегна на стола на Сторх и го покани да види екрана.

— Но това е невъзможно! — възкликна професорът, след като видя как всичко премина в цветен филм и дори се чуваха и звуци.

На екрана, пациентът му изглеждаше много по-млад и се движеше с възрастен човек. Отидоха в един парк и възрастният човек го накара да легнат на тревата, като започна да вади мъжката си част извън панталона. „Но аз не искам да правим пак това, дядо!“ — имаше дори и говор в тонколоните на „ковчег“.

Сторх бе онемял. „Тези думи той ми ги казваше много пъти на сеансите“ — спомни си психиатърът.

След сеанса, пациентът на Сторх стана от сферата, запъти се към вратата, като минавайки покрай професора му прошепна тихо:

— Аз му простих! Сега съм като новороден, Яп. Дядо ми не е виновен повече в моите очи. Аз съм си виновен..., аз самият. Но знам какво да правя, за да изляза от тази ситуация. Ти ще ми помогнеш. Благодаря ти!

На другия ден фирмата „Стоймат“ веднага бе поискала оферта за закупуване на втори „ковчег“. Сторх искаше да има този апарат, като борда на директорите и инвеститорите в клиниката му бяха лесно убедени в тази инвестиция.

Сега бе моментът да го приложи на Лейди Ашли и да убеди английските си колеги в нещо, което те отричаха напълно, а именно, регресията на мозъка и лекуването на пациентите с тази нова технология.

— Добър ден, говорите с професор Сторх от Амстердам — Сторх намести телефонната слушалка на ухото си и продължи: — Може ли да ме свържете с доктор Чейни.

— Да. Разбира се, професоре. Момент, сега ще се обади — отговори мек приятен женски глас.

— Тук е Чейни, как си Япи? — ентузиазъм се чувстваше в гласа на доктора от Англия.

— Благодаря, добре, а ти, старо, вече повехнало, английско лале? — Сторх започна, както винаги със закачка и продължи със същия дух, без да изчака отговор: — Благодаря ти за пациентката, много е красива, но малко луда, като че ли? Ти какво ще кажеш?

— Ами нали ти пратих рапорт, увехнала марихуано — отговори му ирландецът с не по-малък сарказъм.

— Да, така е, но ми трябва видеозаписа ти, Клифи. Паролата за отварянето на файла от сървъра ти.

— А паролата ли? Ами тя е „хротспя“ — изпя я Чейни, дори и не се запита дали не ги подслушва някой. — Лесна е нали? Няма да я повтарям повече. Ти си умникът, скъпи. Използвай марихуаната в някой от кофишоповете, за да се сетиш за нея. Ха, ха, ха!

— „Япсторх“ — с гордост позна думата Сторх — обърната обратно? Та това всеки ще се сети, Клифи!

— Оставаш си умник, но знай, че няма никаква полза от този файл. Ти си на ход, с твоето врене в мозъците чрез регресия, приятелю! — поде ирландецът и се разприказваха за стари неща от следването им в университета в Амстердам, преди толкова много години. Но за тях това бе, като че ли бе вчера.

След като привърши разговорът, протекъл поне двадесет минути, Яп Сторх се отправи към лабораторията, за да даунлоудва файла и да го прегледа на голям екран.

Удивлението му бе голямо, когато, след като развихри файла и го пусна на екрана, видя как лейди Ашли винаги след въпрос, първо гледаше към камерата и след това към изгорения си пръст, с форма на пръстен.

На въпросите, почти нямаше отговори или тя казваше само, че не си спомня нищо. Знаеше само, че е била в Гърция, на Остров Тасос, с Греам, любимия ѝ и нищо повече. Говореше от време на време странен език, наподобяващ на гръцки или нещо подобно. От видеофилма наистина нямаше никаква полза.

Сторх се отправи към стаята на Ашли, като си мислеше, че трябва по-скоро да научи каква травма е претърпяла тази нещастница, на този остров Тасос. Искаше първо да опита с традиционния метод на хипноза и ако не успееше, то той бе решен да използва „ковчега“ на Стоймат.

— Отпусни се, Парис — тихо промълви Сторх, след като вече бе успял да убеди красавицата да заеме място на леглото и да се приготви за сеанс.

В момента лейди Ашли бе в не толкова лошо настроение и професорът се зарадва, че ще може да упражни склонност към

хипноза.

— Затвори очи, лейди Ашли — продължи Сторх, забивайки силен поглед в нея и започна да брой. — Едно, две, три...

— Аз не съм, лейди Ашли, Яп! Нали се разбрахме да ми викаш Парис — стана тя от леглото и го загледа втрещено.

„Явно нищо няма да се получи“ — помисли си Сторх и с любезна усмивка върна жената на леглото и продължи да брой.

Накрая Ашли се подаде. Тя затвори очи и се отпусна на леглото. След задължителните нива на хипноза, Сторх чу разказа на англичанката на един дъх.

На психиатъра всичко му бе горе-долу ясно, с изключение на случката с горящия пръстен, който бил купен от Греам за няколко хилядарки от местен прекупвач на антични предмети. Този антиквар твърдял, че този златен пръстен бил на повече от хиляда години и принадлежал на местен майстор от остров Тасос. Разбира се, те бяха чули за легендата на пръстена, легендата на Титос и Пелопония, но никой досега не бе казвал, че го има в колекцията си, поради простата причина че след като бил намерен, преди години, от моряците на шотландската кралица Мери, той обаче бил откраднат и така и досега никой не го бил и виждал на бял свят. Имаше всякакви теории за този пръстен, но нито една не бе вярна. Имаше и измамници, които се опитваха да направят нещо подобно, но с различен успех. Много колекционери се хващаха на въдицата и плащаха луди пари, но впоследствие се оказваше, че тези пръстени са просто фалшификати.

След като видели пръстена, показан им от антикъря, те още същия ден го занесли на яхтата, където имало оборудвана химична лаборатория за изследвания. Лаборантът му казал, че този пръстен действително е на хиляда години. Шансът, че е истинският, бил много голям и Греам не се посвидил да даде не малка сума и да зарадва лейди Ашли.

Но след като го поставила на ръката си, тя видяла как той се изпарил от нея и ѝ изгорил пръста, на който бил поставен. След това се случило нещо, което той не можа да разбере, понеже Ашли говореше на друг език. Често се споменаваеше думата Демонус.

Всичко това, Сторх бе чул от монотонния разказ на младата жена, която бе в пълен транс. На него му се искаше да види с очите си

какво точно се е случило, затова започна да разхипнотизира легналата в леглото жена. Той искаше да използва „ковчега“.

40.

След като предната седмица „ковчега“ бе закупен от Стоймат, клиниката на професор Яп Сторх постави скъпия уред в новопостроеното крило, което пък бе предназначено за спешни случаи. Новата придобивка съответстваше с целта на крилото, като дори професорът мислеше революционното откритие да се използва веднага, след приемане на спешен случай. Така той ще научава какво е сполетяло пациента и оставаше само да се приложи подходящата терапия. Дългогодишният му опит никога не го подхлъзваше и той почти винаги успяваше да лекува и най-тежките случаи на психични разстройства. На това се и дължеше неговата популярност тук в Холандия.

Лейди Парис Ашли бе подготвена за опита с „ковчега“, като ѝ бе обяснено, че всичко ще мине благополучно и тя ще бъде излекувана дори за дни, ако следва инструкциите на професора.

Сторх бе напрегнат, защото щеше самостоятелно да борави с механизъм, работещ с най-новата нанотехнология. Той бе запомнил добре какво трябва да прави с уреда и бе убеден, че всичко ще премине добре.

— Парис, влезте в тази сфера и спокойно легнете на леглото — Сторх каза тези думи с не много голяма убедителност и пациентката се поколеба дали да влезе наистина в това, приличащо на ковчег, съоръжение.

— Как можахте да измислите подобен дизайн, Яп? — Лейди Ашли прояви дори сарказъм, като продължи с думите: — Ако имах намерението да се самоубия, то няма да има нужда дори от погребален агент. С този саркофаг директно в гробищата, нали?

Сторх не обърна внимание на забележката на пациентката си и я придружи с леко побутване с ръка, за да продължи към поставеното вид легло в ковчега. Жената още се колебаеше дали действително да се подложи на този опит, но след като си помисли какво я чака, ако не се излекува от този ужас, който я бе сполетял в Гърция, се приближи към

леглото. Тя си спомняше само смътни неща, като най-вече в съзнанието ѝ изпъкваше изгарянето на пръста ѝ от горящия пръстен, който Греам ѝ подари. От време на време, като откъслечни спомени се явяваха лицата на демонични същества и страх нахлуваше в душата ѝ.

Изборът ѝ не бе голям, тя трябваше да влезе в съоръжението.

— Тази зеленикава кашичка е необходимо да се поеме от вас, скъпа Парис — заобяснява професорът, като ѝ подаде паничка с желето, което младата жена трябваше да погълне изцяло. Целта бе да могат нанокамерките да влязат в тялото на пациента и да поемат пътя към мозъчните клетки, а оттам и към съзнанието му.

— Добре, добре — с неохота се започна да се съгласява лейди Ашли, поемайки купичката с желатина.

Сторх изви врат към пристигащия Клас Янсен, негов сътрудник, който бе преминал краткия курс за управление на „ковчега“.

— Започваме ли Класи? Нищо не си пропуснал, нали?

— Мисля, че да, професоре — с увереност му отговори асистентът. — Всичко е наред. Дано да е успешно това първо ни изпитание.

— Само, че залогът ни е голям — каза умислено Сторх и продължи в същия тон: — С голяма риба започваме, Класи. Ако не успеем ще трябва да се простим с луксозния си живот, а?

— Е, ще ти нося цигари в пандиза — шеговито, но със саркастичен оттенък прозвучаха думите на младежа.

Лейди Ашли изпи на един дъх кашичката и се просна на леглото в „ковчега“. Асистентът се доближи до нея и я погледна с нескривана пошlost в погледа си.

— Обърнете се с лице към тези издатини, госпожо — каза той, показвайки ѝ две пластмасови, кръгли повърхности, опасани с проводници. След това се наведе до ухото на брюнетката и зашепна: — Сега ще ги прикрепя с тези гумени тампони за лицето ви. Но преди това бих искал да ви целуна по устните.

— Моля? Вие луд ли сте? Каква е тази наглост! — запротестира лейди Ашли, като завика още по-силно: — Яп, какъв е този ваш асистент? Каква е тази холандска селянщина? Искате да ме целунете? Та мен дяволът не иска да ме целуне, та камо ли този сополанко.

Сторх видя, че желатина вече бе изчезнал в стомаха на жената и си помисли, че съдържанието вече е повлияло на психиката на

пациентката. Професорът не знаеше какво има в тази зеленикава каша, но предполагаше, че може да има нещо, което би могло да е сорт дрога.

— Ами ще ви целуне, Парис, защото сте толкова хубава! — Сторх искаше да намали напрежението преди сеанса.

— Холандци, нямащи и капка чувство за такт — лейди Ашли вече бе толкова разстроена, че положението излизаше извън контрол, само заради една неуместна шега на асистента.

Клас Янсен бе току-що завършил психология в университета в Амстердам и поради настояването на кмета на града и негов баща, бе приет на стаж в клиниката на Сторх. Момчето бе извънредно нахално и дори можеше да се каже и брутално спрямо пациентите, но на Сторх не му се искаше да се кара с кмета. Много работи зависеха от него и професорът премълчаваше дори и непростими грубости от страна на стажанта. Така например преди няколко дни, Клас почти преби от бой пациент, който казваше, че е Путин, а това не се харесваше на стажанта и си го изкара по най-бруталния начин, с удари в областта на бъбреците на безпомощния човек. Не бе незаконно, защото при такива пациенти, лекарите и братята-охранители имаха право да се намесват и прилагат силови способности.

При прегледа на видеокамерите, Сторх видя случката с нарекия себе си Путин и видя как безмилостно Клас, стажантът, го преби от бой. Естествено, професорът изтри записа от сървъра, понечи да разговаря с Клас, но видя, че е безсмислено, защото май самият стажант се нуждаеше от лечение. Не смееше да каже на баща му и бе решил дори да се опита с течение на времето да помогне на младежа с една регресия и терапия, та дори и с поставяне в „ковчега“.

— Парис, извини ни нас, холандците, такива сме си, непохватни в любовта и ухажването. Не сме като истинските ваши англичани! — с умолителен тон, Сторх пророни тези думи и продължи: — Хайде да започваме, скъпа!

— Яп, ти не си непохватен, но този младеж е самият дявол. Каква лошотия има в него! — каза лейди Ашли и се обърна към стажанта. — Хайде, лепи тези проклети тампони, любовнико!

„Ще ти дам аз един любовник, английска пачавро. Добре, че не ме помниш кой съм аз!“ — помисли си Клас и с кисела усмивка се обърна към Сторх:

— Да започваме професоре, че след малко ще ни изкарат, че сме и аборигени.

Всички процедури бяха преминали и „ковчега“ трябваше да заработи. Оставаше да се вкара софтуера от Клас, а Сторх да направлява хипнозата в правилната посока. Лейди Ашли бе легнала и с ъгълчето на очите си поглеждаше как Клас работеше с компютъра. За миг тя отвори широко очи и видя Клас да вади от джоба си черна флашка, и оглеждайки се подозрително да я пъха в USB устройството на компютъра. Нещо не бе наред с това момче и тя го чувстваше с цялото си съзнание, но нищо не можеше да направи. Бе легнала и полуупоена от желатиновата каша, едва следваше уводните думи на Сторх. А така ѝ се искаше да предотврати сеанса и да каже на Сторх за флашката и за откъслечните ѝ видения как дявола се въплъщаваше в този уродлив младеж.

Но вече бе късно, Парис се сля с розовата светлина, която влезе в съзнанието ѝ. Нанокामерките бяха на път за мозъка ѝ. След секунди те щяха да проектират запечатаното минало на екрана.

Сторх бе напрегнат, но въпреки това успя да хипнотизира успешно англичанката. Стана и се отправи към пулта, където Клас вече бе започнал да щрака по копчетата на компютъра.

— Моля те Клас, отдръпни се от пулта. Все още не си запознат добре със софтуера на Кристофър от Стоймат! — каза с укорителен тон Яп, обръщайки се към младежа.

— Аз си имам собствен софтуер, професоре. Виж какво ще стане сега. Виж екрана! — погледът на стажанта бе наистина поглед на луд.

— Но ти не разбираш всичко от тази машина, Клас! Махни се оттам или ще извикам охраната — не издържа Сторх.

— Напротив, шефе! Аз съм добър хакер и хакнах софтуера на Крис и го усъвършенствах. Виж какво става на екрана.

Сторх погледна на екрана и наистина там се появи образ. Образ на същество с огромна уста, изкривени зъби, гледащо втренчено в двамата зад пулта.

— Какво е пък това сега? — извика Сторх, уплашен от кадрите, които видя на екрана.

— Това съм аз! — зазвучаха колоните на „ковчега“. — Клас! Ха, ха, ха...

Сторх се отправи, с бързината на светкавица, към изхода и завика за охрана. Няколко мъже в униформа се спуснаха към него и той им нареди да хванат и арестуват асистента му Клас Янсен.

След кратка схватка, охранителите изведоха асистента от крилото за спешна помощ и го хвърлиха в килия. На Сторх му бе ясно, че за сина на кмета е нужна помощ и то професионална, но как да каже на баща му. Това бе големият въпрос?

Сторх се върна в залата при пулта и видя как лейди Ашли идва в съзнание, повръщайки зеленикавата каша.

— Яп, извадете тази флашка от компютъра. Той я вкара преди да изпадна в кома или хипноза, както вие го наричате.

Сторх изправи младата жена, избърса желатина от устата ѝ и ѝ каза да почака малко в съседната стая. След това набра телефона на Стоймат и поиска Кристофър Орие. Обясни за случая по най-деликатен начин и след няколко минути програмистът-вундеркинд вече бе на път за клиниката на Сторх.

— Лоши шеги ли казвате, професоре? — каза Крис, влизайки в помещението, в което се намираше „ковчега“. — Да видим какво толкова е станало. Може ли запис от камерите на охраната. А и този ваш стажант? Отдавна си мислех, че нещо му хлопа дъската, но ти си знаеш най-добре.

Крис прегледа видеозаписа и ясно видя как стажанта Клас поставя флашката в компютъра. Беше му ясно всичко. Извади я от USB-то и я постави на преносимия му лаптоп. Забеляза екстенцията на файла, че е „ави“ и заключи, че е просто едно направено от самия Клас филмче.

— Професоре, това е просто едно видеофилмче, навярно е и на „Ютуба“. Вашият стажант е гениален тъпак или просто луд. Но сега ще се уверим дали е така? Момент — каза Крис и пристъпи към специална търсачка на образи в Интернет и съпоставянето им с такива други от принтскрийн.

За минутки филмчето на асистента бе намерено на „Ютуба“ и с това се приключи истеричната случка с „Дявола“, както го бе нарекъл Сторх при обяснението му по телефона при разговора с Крис.

— Сега можем да започнем наистина сеанса. Искате ли да видя клиентката ви, ако може, професоре? — попита Крис и продължи: — Вече имам опит с тази апаратура и поставянето на желето,

посредством венозна инжекция, а не както вие го правите все едно че е сироп за кашлица. Кой ви каза така да се приема желатина? Сигурно Клас? Нали?

— Да, така е. Той бе, асистентът! — засрамено отговори Сторх и поведе програмиста към помещението, където бе лейди Ашли.

При влизането в стаята, Крис почувства да витае някакво вълшебство във въздуха. Англичанката го видя и в очите ѝ заблестяха звездички, в стомаха ѝ запълзяха пеперудки.

— Здравейте, госпожо! Аз съм Кристофър Орие. Бих искал да ви помогна — каза младежът със свенлив глас.

— Вие вече ми помогнахте, господин Орие — промълви тя.

— Крис, казвайте ми Крис, както всички мои приятели ми казват.

— Аз ще съм ваша приятелка, Крис, бъдете сигурен в това.

— Да знам.

— Парис. Казвам се Парис за вас.

— Прекрасно, Парис. Да започваме — Крис подаде ръка на английчанката и се отправиха към „ковчега“.

Виждайки ги да влизат в помещението, Сторх се зарадва, че най-после ще може да работи с професионалист, а не с луд асистент.

— Парис, готова ли сте за истинския сеанс? — поде той малко сконфузен разговора с младата дама, но и поглеждайки умолително към Кристофър Орие, със зов за помощ.

— Разбира се, готови сме и двамата, професоре. Да започваме! — отговори програмистът, вместо лейди Ашли.

Крис взе от помощния комплект нова доза желатин, като помоли Сторх да извикат медицинската сестра, за да го вкара венозно на пациентката.

След като всички приготовления привършиха, професор Сторх започна с неизменното броене и лейди Ашли с натезали клепащи се унесе пак в дълбок транс.

— Професоре, можете вече да дойдете при мен на пулта. Ще ви покажа как се борава с управлението му. Вече имаме и първите кадри — обърна се радостно програмистът към психиатъра. — Дори образът е прекрасен. Вижте само какво тюркоазено море. Къде ли да е това?

— Това е Средиземно море, Крис. Сигурен съм! — очите на Сторх блестяха от възбуда. — Ох, благодаря ти, че те има! Но да започваме истинската работа.

— С тази ръкохватка можете да вървите във времето, професоре. С този пък диск увеличавате яркостта на образа — заобяснява програмистът как работи пулта.

Сторх по принцип бе много непохватен и постоянно грешеше, когато боравеше с техника, за разлика от случаите, в които използваше ума си, за да може да хипнотизира пациентите си. Така и този път, вместо посочения от Крис лост, той хвана нещо подобно на мишка за компютър и почти го изтръгна от мястото му.

— Внимателно, професоре, така ще влязат нанокамерките в режим на дисорциуми и това няма да се отрази добре на пациентката — забележи загрижено Крис и му посочи правилния лост.

Сторх поправи грешката си и засрамено наведе поглед. Взря се в екрана. Образът с морето пак се появи и той се усмихна, като отбележи шеговито:

— Да, Крис, такъв съм си, непохватен с тези машинарии — и добави саркастично. — Но пък ти не можеш да хипнотизираш и мишка, нали?

— О, мога, мога, но само че ако тази мишка е компютърна — отвърна му също много уместно програмистът на Стоймат.

На екрана не се видяха повече кадри, които да бяха различни от тези в началото. Вода и само вода. Като че ли времето бе застинало, въпреки че се виждаше как то се движеше, измервано от бели, мигащи цифри в долния десен край на големия, почти метър, екран.

— Професоре, това не е действителното време, което ти виждаш. Това са само прогресивните секунди на движението на нанокамерките. Показват как се движат във виртуалното време. Истинското време може да видиш само на своя часовник, на ръката си — с усмивка отбележи Кристофър, забелязал как Сторх гледаше в светещите цифри.

— Добре, но защо не се случва нищо? — нетърпеливо започна да се оглежда психиатърът и добави въпрос: — Пак ли нещо обърках?

— Не, не сте объркали нищо. Трябва йонната сфера да е загрята до точката на комуникационната, топлинна граница.

— Да, да. Йонната сфера. Какво е пък това, по дяволите? — не издържа Сторх и продължи в същия дух: — Топлинна граница на комуникацията? За това пък въобще не бих искал и да попитам.

Крис погледна към индикационните уреди и реши, че вече е време да се впуснат в спомените на лейди Ашли.

— Сега можете да опитате пак, професоре! Същият лост, ако обичате!

Този път Сторх се справи отлично и на екрана се появи пак морето, но и плуващата яхта на Греам в него. Самият милиардер бе по халат, току-що станал от леглото. Лейди Ашли гледеше втренчено изпъкналите му мускули и си мислеше колко е щастлива с него. Какво ли ги очаква на остров Тасос, островът който винаги бе в нейните сънища. Незнайно защо този остров я влечеше с такава магнетична сила, че би дала всичко, само и само да бъде на него. И сега ѝ се отдаде възможността. Тази малка, според Греам, прищявка щеше след броени часове да бъде реалност.

На екрана се видя как яхтата приближава пристанището на острова.

— Можем ли, Крис, да ускорим малко времето? — попита нетърпеливо Сторх, доволен от чистотата на образа.

— Не, за жалост. Всички процеси се ръководят от биовремето в мозъка на пациентката. Но вие можете, ако се „промъкнете“, посредством хипноза, в този отсек на биополето — отговори програмистът и добави внимателно: — Опитайте, ще ми е интересно да видя как ще реагира софтуера на това вмешателство. Доктор Рим Янмат опита веднъж с един от пациентите и се получи доста добър резултат.

— Рим да е по-добър от мен ли? — засегна се Сторх. — Какво трябва да правя?

— Ами не знам. Рим знаеше по-добре от мен. Да му звънна ли?

— А..., не, не. — Сторх не искаше да признае поражението от много по-младия от него хипнотизатор и само добави: — Аз ще опитам сам.

Отиде до легналата в „ковчега“ жена, наведе се над нея, за да провери дълбочината и честотата на дишането. Беше важно за него в коя степен на регресия се намираше тя.

„Трета степен“ — констатира той на ум и тъкмо искаше да премине заучените степени назад, за да събуди пациентката, когато Кристофър се намеси със забележката:

— Доктор Янмат не събуждаше пациентите, професоре. Просто нещо друго правеше, но не знам какво точно бе. Нещо с ръцете, поставени върху главата. Все пак да му звънна?

— Не, не! — Сторх не се предаваше, защото се надяваше да опита и той същото. Регресия с вкарване на влияние от вълните на ръцете. Това бе наистина добра идея. Монасите от Тибет прилагаша тази техника, без да събуждат вече хипнотизиран пациент. Той лично никога не я прилагаше, защото му костваше доста усилия да вкара вълни в ръцете си. Можеха го природно надарените. За съжаление Сторх бе постигнал успехите си само с труд и то многогодишен упорит труд. Сега се налагаше.

Отиде до прозореца, за да събере, както казваха монасите, „космическа сила“. Отпусна се, леко притвори уморените си очи и се съсредоточи. След това той трябваше да вижда светлината с пълна сила, затова разтвори пипнешком щорите. В момента, в който отвори очи, той не можеше да повярва на това, което видя. Клас, стажантът, се бе изправил с целия си ръст и полугол бе втренчил очи в него. Явно затвореният до преди малко младеж се бе освободил по някакъв начин, бе захвърлил усмирителната риза и бе избягал от спешното отделение.

Сторх се загледа в тялото на стажанта. Имаше многобройни татуировки по гърдите му, които наподобяваха тези на лейди Ашли. Демони, които искаха да говорят. Професорът видя как те дори движеха устни, готови да заговорят и разкажат своята история.

— Забрави за регресията, професоре. Тя никога вече няма да дойде на себе си — изкикоти се Клас с изцъклени очи, които примигваха в такт.

— Крис, имаме проблем — извика Сторх, отскачайки от прозореца. — Извикай охраната!

Побягнаха и двамата към изхода на крилото, забравяйки за лейди Ашли, че лежи в „ковчега“.

Охраната се намираще в началото на зданието и те бързо го достигнаха. Отвориха вратата на стаята на охранителните и с ужас видяха как отрязаните глави на двама от тях бяха поставени до кошчетата за боклук. Телата им бяха килнати на пода и всичко бе потънало в кръв.

— Клас! — с треперещ глас извика Сторх. — Той ги е убил! Какво да правим, Крис?

— Няма ги пистолетите в кобурите им, професоре! — забележи Крис и добави: — Незабавно да извикаме полицията!

Сторх се опита да набере номер 112, но в слушалката не се чуваше никакъв звук.

— Клас е прекъснал линиите! — констатира Сторх. — Какво да правим?

— Лейди Ашли! Той е при нея. Сигурен съм! — извика Крис и помъкна професора с него в посока към „ковчега“. — Трябва да го обезвредиш. Това е твоя задача.

Както и предположиха, така и бе в действителност. Клас бе прострелял дебелите стъкла на прозореца и бе влязъл вътре с взлом. Бе се надвесил над младата жена и я бе съблякъл до кръста гола.

Тъкмо се канеше да опре своите демони, разположени по тялото му, когато Крис и Сторх влязоха в стаята. Той ги забеляза навреме. Насочи пистолета, който бе взел от охраната към тях.

— Сядайте тук на тези столове и двамата, ако не искате да умрете веднага! — заповяда с лудост в погледа Клас и продължи: — Дайте си ръцете!

Той извади белезниците, които бе откачил от панталоните на убитите охранители и ги щракна на ръцете на двамата учени.

— Сега ще наблюдавате истинския разказ на англичанката. След това ще занесете истината в гроба! — с изкривено до болка лице изкрещя Клас, добавяйки: — Но вие вече сте видели какво се е случило с охраната, за да сте сигурни в това, което говоря, нали?

Лейди Ашли, откакто бе изпаднала в транс, не бе се събуждала. Само от време на време потрепваше с красивите си мигли. Полугола, с прекрасни гърди и злокобен, татуиран гръб, тя не бе в състояние да вземе участие в разигралата се трагична сцена.

— Професоре, бих желал да ми асистирате. Ще ви отключая от стола, но ако понечите поне за момент да ме изненадате с нещо, то куршумът ще бъде вече във вашата глава — Клас не се шегуваше ни най-малко в намерението си да осъществи заплахата си.

Сторх познаваше това поведение на психопат и знаеше много добре как да постъпи в случая. От многобройните сеанси с пациенти, той имаше необходимия опит, за да опита да подчини действията на Клас под негов контрол.

— Добре, Клас. Съгласен съм, само ме освободете от белезниците — обърна се той към явно психичноболния асистент.

— Само едната, другата ще я закача за мен, за да не избягате, нали?

— Разбира се — каза Сторх и подаде ръцете си.

Клас се наведе над него и тъкмо отключваше стоманената гривна, когато Сторх внезапно го хвана за слепоочието и му приложи една стара техника от тибетското учение на Лема. Тази техника се използваше често за приспиване на пациенти, които бяха извън контрол, като по този начин психиатрите решаваха проблемите безболезнено. Разбира се, малко специалисти тук на Запад я използваха и владееха. Сторх бе доста добър в прилагането ѝ и затова реши веднага да я опита, пък дори и с неуспех.

Стажантът за миг се подаде, залитна и се удари в стола, където бяха завързани Крис и професора. Дори падна на земята по корем, като голия му гръб, изпъстрен с множество страховити татуировки, блесна пред погледите на двамата му зложници. Заспа начаса или поне така изглеждаше.

Сторх с надеждата, че техниката е сполучила се усмихна и обръщайки се към Крис, каза:

— Май добре го подредих, сега остава да се освободим от белезниците и да извикаме полиция?

— Първо да му сложим белезниците, професоре — допълни програмистът: — и тогава да огледаме какво още е извършил в крилото, а?

— Да, прав си.

Сторх внимателно забърка в джобовете на Клас. Напипа ключовете за белезниците и тъкмо ги вадеше, когато почувства нечие невидимо присъствие. Някаква ръка, като че ли го хвана за гърлото и го стисна толкова силно, че той започна да се задушава. Понечи да извика, но с уплаха видя как Крис гледеше втренчено към гърба на стажанта. Оттам една полупрозрачна, подобна на змия ръка се бе насочила към гърлото на Сторх и го държеше. Изписаните демони върху гърба на младежа оживяха и започнаха да мърдат устни. Крис помисли, че губи разсъдък. Ощипа се по бедрото, но нищо не се промени. Виждаше все още как ръката стиска професора, който се задушаваше.

Клас се събуди и стана. Ръката, която бе хванала професора се скри моментално. Сторх започна да диша нормално. Погледна към

Клас и каза:

— Това няма да се повтори. Обещавам. Само не ме убивай.

— То какво стана? За миг изгубих съзнание само — промълви сънено стажантът, все още незнаещ за случилото се преди минути.

Крис, осъзнал ситуацията, отвърна вместо Сторх:

— Ами вие се препънахте и паднахте, професорът мислеше, че ви е спянал без да си иска, затова се извинява. Ударихте си главата и сте замаян.

— Няма ми нищо. Не ме боли главата. Но както и да е. Да продължим, професоре — Клас взе падналите на пода ключове, отключи психиатъра и го помъкна със себе си към пулта и лейди Ашли. — Дано този път видя истината.

— И аз ще ви трябва за пулта — с примирен глас подвикна програмистът Крис.

— Ще те извикаме, ако имаме нужда. За сега се наслаждавай на това, че още си жив — отвърна му асистентът презрително.

Сторх вече не мислеше каквото и да е по отношение обезвреждането на Клас, защото дълбоко бе убеден, че тук са намесени зли сили. Въпреки че бе човек на науката, хипнотизаторът чувстваше вътре в себе си, че съществува нещо, което е висше. Нещо, което е недосегаемо и невидимо за човешкото око. Хипнозата бе едно от доказателствата за това и той се гордееше, че я владее до съвършенство.

Уплашен до смърт, Сторх следваше инструкциите на Клас, както първокласник следва учителката си, настаняваща го на чина за първи път в класната стая.

— Този път няма да бъде флашката-фалшификат — усмихна се ехидно Клас. — Видях всичко, каквото правихте с програмиста. Давай, професоре, управлявай времето с англичанката, но без да я събуждаш.

— Добре, ще опитам — каза с посърнали очи Сторх и се насочи, теглейки стажанта с белезниците, към счупения прозорец, за да получи нужната енергия.

Клас не се възпротиви, тръгна след него и зачака професора да извърши своя ритуал.

Върнаха се пред „ковчега“ и хипнотизаторът разпери ръце над главата на англичанката. Отначало се смущаваше от голотата ѝ, но нямаше нищо против да вижда прекрасните ѝ гърди. Смътен страх се

таеше в него обаче, когато трябваше да поглежда към татуирания ѝ гръб. Все очакваше и оттам да се появи невидимата ръка и да го стисне пак за гърлото.

След няколко опита, Ашли се подаде на вълните, които излизаха от ръцете на професора. Миглите ѝ затрептяха и вече явно личеше, че тя е в активно подсъзнателно състояние.

— Към пулта, Клас! — почти заповяда Сторх, забравил, че съотношението работодател-стажант вече не съществуваше. Клас послушно и по навик тръгна с професора, разбира се, с неизменно заключените белезници за двете им ръце.

— Коя ръчка бе сега? — Сторх отправи въпрос, но така и не разбра към кого.

— Аз не знам вече — отговори стажантът и добави, обръщайки се към Кристофър: — Май ще ни е нужна все пак помощта ви. Кой лост беше?

— Отключи ме и ще ти кажа — с увереност извика Крис, дрънчайки белезниците.

— Така ли? — Клас насочи пистолета към програмиста и стреля. Куршумът просвистя край главата на завързания и се заби в стената, на сантиметри от него.

— Следващият път ще бъда по-точен.

Крис не очакваше, че стажантът ще стреля толкова близо и с такава предупредителна точност. Замълча за миг и се престори на уплашен.

— Още ли да чакам? — Клас вече изпадаше в психопатската си роля и програмистът трябваше да реагира по-бързо, иначе можеше и да си го получи. С този луд шегга нямаше.

— Зеленият лост на 340 градуса, вляво! — извика Крис и се надяваше да не последва пак изстрел.

Сторх изпълни действието и екрана пак засия.

Лейди Ашли потрепваше в „ковчега“ и от време на време издаваше несвързани звуци.

Сторх владееше положението в главата ѝ и направляваше вълните изкусно. Със свободната си ръка той движеше времето в главата ѝ, което пък се отразяваше на екрана.

Пристанището вече бе зад гърба им, когато Сторх премина на по-бърза предавка за придвижване във времето. Показваха се различни

интервали от деня, след това идваше вечерта. Нищо особено не се случваше на яхтата на Греам. На вечерята обаче Сторх забеляза едно лице, което страшно приличаше на това, което бе пред него. А именно Клас. Клас бе на яхтата в ролята на сервитьор. Това не убягна и на Крис, който гледаше, макар и отдалече, с не по-малко внимание, сеанса.

Клас знаеше, че самият той е там и с удоволствие наблюдаваше сцената с поднасянето на калмари на лейди Ашли. Той бе подготвил всичко преди да започне пътешествието на яхтата още от Лондон.

41.

Преди да започне, като стажант при Сторх, синът на градоначалника на Амстердам, Клас Янсен, бе известно време извън обсега на своя строг баща. Бе избягал от вкъщи с двама негови приятели от университета и бяха тръгнали по света, с цел да го обиколят и натрупат опит. Разбира се, това бе само като параван за целите на Клас, които бяха много по-зловещи от това да обикаляш по южните континенти. Приятелите му бяха почитатели на сатанинските секти и членове на една от най-опасната в света „Демонус“. Учението за сатанизма и неговото приложение бе наизустено в главата на младежа до болка. Знаеше всяка строфа от сатанинската библия и бе убеден в съществуването на висша сила, противопоставяща се на хилядолетната библия за Христосовата вяра и всички останали подобни вярвания. Клас и приятелите му бяха участвали в редица сеанси и сбирки на себеподобните, вярващи в силата на мрака.

За зла участ на съдбата, обаче бащата на Клас, Йоп Янсен, бе почетен член и председател пък на друга секта или по-скоро братство, наречено „Братството на Шотландските бледници“, което нямаше нищо общо със сатанизма. В това братство членуваха почти всички високопоставени кметове и политици, заемащи високи държавни постове в Холандия, Шотландия и Норвегия. Разбира се, тази организация бе тайна, поради историята ѝ и най-вече произхода на членовете, датиращ от векове. Особеното в произхода на братството бе, че всички членове имаха кръвта на „бледниците“ в една или друга степен на развитие. В днешно време, те можеха много умело да се прикриват в обществото, поради напредъка в технологиите. Дори някои, от така наречените „бледници“, не знаеха, че са такива. Симптомите бяха ясни за знаещите историята на тези народи. Тези пък, които ги имаха, но не бяха и чули за „бледници“, просто живееха, страхувайки се от това да се открият, за да не ги помислят за вампири или някакви подобни същества и да бъдат назидани от обществото за техните отклонения.

Компанията „Стоймат“ напоследък бе в непрекъснат контакт с такива хора и искаше да открие първоначалната причина за тези отклонения. Разбира се, отделът за сатанизма също бе в експериментална фаза и за него директорът на компанията, доктор Рим Янмат бе вложил доста капитал за изследванията.

На заседанията, членовете на братството наблюдаваха за опасността от тази фирма и разкритието им като тайна организация, но имаше и членове, които за пари бяха готови да се подложат на сеанси.

Един от тези членове бе Навил, който се бе съгласил на изследването. Кметът на Амстердам, Йоп бе приятел на Навил и го бе предупредил, че може да има и политически последствия от едно евентуално разкритие, но той не го бе послушал и на своя глава бе отишъл на сеанса. За много пари.

Йоп имаше доброто намерение да разкрие на Клас за братството и за това, че и той самият е „бледник“, но като че ли бе позакъснял. Момчето бе вече влязло в сатанинските среди и свойствата му на бледник му даваха убеждението, че той е част от мрака. Затова и изучи теологията на сатанизма, затова се и събра с такива приятели, затова и си направи татуировки с демони по целия гръб. Когато обаче си бе вкъщи, той винаги използваше дебел пласт пудра, за да скрие демоните от очите на баща си. След време излезе от къщи и пое пътя на околосветското си пътешествие, заедно със също незнаещите, че са „бледници“, приятели.

Заминаха за Лондон, където живееха на улицата и спяха под мостовете на големия град. Събраха се там с други сатанисти, контрабандисти, наркомани, сводници и проститутки.

Една вечер, на едно от събранията на сектата „Демонус“, най-после бе представен и шефът. Той не се появяваше лично никога. Вършеше черните дела от разстояние, но финансираше групата. Всички знаеха, че той е влиятелен бизнесмен и притежава огромни богатства, яхти, самолети, скъпи коли. Знаеха, че след като съпругата му бе починала, то той се бе отдал на сектата и нейното учение. Тази вечер той бе дошъл лично, без охрана, без придружители.

Клас много искаше да се запознае с него и се готвеше за тази среща с голямо нетърпение. Събиранията се състояха в една невзрачна стара сграда, която бе пред разпадане, изписана с графити и злокобни рисунки по стените.

Тази вечер всички присъстващи бяха образували огромен кръг и чакаха търпеливо оповестяването на главния сатанист.

Вратата се отвори и се появи мъж на средна възраст, с прошарена коса, но яко и силно атлетично тяло. Беше облечен в черен костюм и дълго кожено яке, стигащо до глезените му. Всички утихнаха.

— Братя, имам честта да ви представя, Греам! — извика вторият по величина в сектата мъж, облечен с пурпурно яке и с остригана глава.

Клас бе възхитен от чара на ирландския милиардер и твърдо бе решил да бъде негов последовател. Затова, след като мина официалната част и поотделно представяне на членовете на сектата на Греам, то Клас поиска да говори с него лично. Греам бе отзивчив и знаеше кого може да манипулира и как. Видя му се, че този младеж си заслужава да му бъде довереник „до гроб“. Това, че идваше от Холандия и бе син на кмета на Амстердам, още повече засили заинтересоваността му към младежа.

— Клас, утре заминавам на пътешествие с моята яхта на остров Тасос, в Гърция — каза му шепнешком Греам и го поведе към изхода на сградата, добавяйки доверително: — Искам да разгадая тайната на легендата за „мистериозния пръстен на Титос и Пелопония“. Ти чул ли си за тази легенда?

— Разбира се, че съм чул за нея! — каза му развълнувано Клас. — Баща ми я изучава всеки ден, защото си мисли, че е „бледник“.

— „Бледник“ ли? — наостри уши милиардерът и попита предпазливо: — А ти как мислиш?

— Аз не мисля, аз знам, че е. Напоследък храната му се състои предимно от кървави стекове и всичко, от което може да се извлече кръв. Бърз е като светкавица, ако трябва да играем баскетбол. Крие го, но не успява пред мен — захили се младежът.

— Слушай, Клас, искаш ли утре да си в моя екипаж на кораба? — Греам го прегърна през рамото. — Имам място като сервитьор?

— О, разбира се! Това ще бъде чест за мен.

— Тази вечер да си на пристанището. Ще те чакам.

Така Клас се добра до скъпата яхта и стана един от служителите на милиардера.

42.

Теодора зави надясно по пътя, за да излезе на моста, водещ до зданието, наречено „Мюзикхебау аан ет Ай“. В залата на грандиозната постройка, издигната предимно от стъкло и бетон, тази вечер имаше концерт на Берлинската филхармония. Уговорката ѝ с нейната добра приятелка Силвия щеше да се състои в девет часа, преди концерта.

Теодора познаваше почти всички в тази Мека за музикантите. Преди да постъпи в университета по гръцка филология, тя бе заместник-директор там и се чувстваше като у дома си.

— Здравей, Силвия! — каза Теодора, прегръщайки своята приятелка. — Как си?

— О, Тед! — отвърна на прегръдката ѝ Силвия. — Благодаря, добре съм! А, ти се завърна от Шотландия? Колко се радвам!

— Беше прекрасно, но после ще ти разказвам — блондинката я разцелува три пъти по холандския обичай и я поведе към входа на голямата зала.

— О-хо, не бързай толкова, приятелко моя. Първо ми кажи какъв е този пръстен?! Такъв блясък никога не съм виждала! — Силвия гледаше с ококорени очи сиянието, идващо от ръката на Теодора. Този път, действително силата на излъчването бе много голяма и почти се доближаваше до това на дъга след дъжд.

— Ами идва от силните прожектори тук, но като че ли и има нещо вълшебно в него. И това е, защото е подарък от моя любим Бери, скъпа! — засия лицето на петдесетгодишната жена. — За рождения ми ден е. Но подарък, който има необикновена история, която ще ти я разказвам след концерта. Но да вървим, че ще затворят вратите на залата!

— За теб тези врати винаги ще бъдат отворени и ти го знаеш много добре, Тед. Ако искаш да попитаме служителката на входа? — закачливо провокира Силвия.

— Марлете ли е сега там? А да, виждам я — засмя се блондинката и добави: — Може и да не ме пусне, след като веднъж

почти я бях уволнила. И знаеш ли защо? Защото бе пустила сина на кмета без билет. Ха, ха, ха!

— Да бе, този случай с кмета?! Спомням си. Клас се казваше сина му, нали? Извънредно нахален младеж.

— Имахме разговор в кметството след това с Йоп. Той е много разумен мъж и добре ръководи града ни, но синът му е невъзможен. Метнал се е на майка си, може би?! — ухили се Теодора и ехидно продължи: — Нали я знаеш коя е? Жанин се казва. Бизнесдамата на бордеите на Червените фенери. Неслучайно всички я наричат „Мадам“.

Теодора си спомни за проведенния разговор при срещата ѝ с Йоп, в неговата стая в кметството. Тогава той ѝ направи много добро впечатление на галантен и добродушен мъж. Дори имаше в него нещо, което я привличаше. Разговорът премина неусетно и тя му бе обещала, че няма да повдига обвинение и да дава под съд сина му за непристойното му държание в концертната зала. Дори тя изрази добрите си чувства към Йоп, като го покани на един концерт на известния, израелски пиано изпълнител Ашкенази. Разписа концертния билет с химикалка. При подаването му, обаче се случи нещо необикновено. Химикалката се изплъзна от ръката ѝ и започна да пада на земята. Точно преди да падне на пода, то Йоп със светкавична бързина се наведе и я хвана. За обикновен човек, това не бе нормално движение. Оттогава Теодора си мислеше постоянно за този мъж, приличащ по много неща на нейния собствен Бери.

— Да вървим, че тълпата идва и ще ни притиснат до стената. Никой не знае, че си била преди заместник-директор тук. Дори няма и да ти се извинят, ако някой те настъпи, Тед — загрижено каза Силвия.

Двете приятелки се устремиха засмени към входа.

Действително много посетители на концерта бяха току-що слезли от метрото и изпълнили целия мост по дължина. Мостът, който свързваше пътя със сградата бе уникално стоманено съоръжение, с дължина от около 100 метра. Под него бе вода, която пък бе смесица от морето, идващо дотук посредством канал, дълъг 40 километра и от реката Амстел, която си пробиваше път чрез каналите на Амстердам. Тези канали ги наричаха тук храхтове и бяха гордостта на града и неговата велика история.

Тълпата влезе в зданието, като разбира се, първо всички се запътиха към гардероба, за да свалят палтата си.

— Кого виждам? Тед, Силвия? — Марлете се спусна и запрегръща двете жени.

— Я се дръж прилично, какво е това? Ти си на служба, госпожо! — първо сериозно, но явно и с артистична поза се обърна към нея Теодора, след което и трите се закискаха в неудържим смях.

— Вие не сте ми вече шеф, така че ще правя каквото си искам. Да започна с целувките! — Марлете наистина ги зацелува по бузите, шепнейки им: — Не сте идвали отдавна. Тед, ти си разкошна с този шал. Но какво е това на пръста ти? Как сияе само! Виж дори в тавана се вижда отражението на светлината от прожекторите. Дори с цветовете на дъгата.

— О, дълга история, но после. Виж идват вече посетителите — каза Теодора, като се огледа.

В този момент вече няколко от прииждащите бяха при тях и за голяма изненада, Силвия забеляза кмета на града Йоп.

— Тед, няма да повярваш, скъпа, кой идва точно зад теб — Силвия прошепна на ухото на блондинката. — Ние говорим за вълка, а той в кошарата.

В момента, в който Теодора се обърна, за да види изненадата, то Йоп вече бе до нея, с нейния шал в ръка.

Шалът ѝ бе снежнобял и при обръщането ѝ назад, то той бе се отвързал и полетял във въздуха. Ако бе паднал на земята, то цветът му със сигурност щеше да се промени и това тя го знаеше много добре.

— Шалът ви, госпожо! — със смирен поглед ѝ го подаде Йоп, загледан в лицето ѝ и продължи, правейки се на изненадан. — Ние май се познаваме? Госпожа Теодора Александридис?

— Да, изглежда е така. И тогава, както и сега, бяхте толкова сръчен в улавянето на падащи предмети, господин кмете?! — засмя се почти влюбено блондинката и пое шала с ръката, на която бе пръстенът.

Йоп забеляза блясъка му и като че ли остана без капка кръв в лицето. То стана мъртвешки бяло. Кметът се олюля, но запази самообладание.

— Този пръстен!? Откъде го имате? — вече запазил равновесие, той започна да задава въпросите си с треперещ глас.

— Ами от Шотландия, господин кмете, подарък от любимия ми. Намери го на пътя! Късмет, във вид на подарък. Ха, ха, ха! — каза Теодора, но забелязала смущението му, както в гласа, така и в държанието му, добави загрижено: — Вие добре ли сте? Изглеждате ми малко блед.

— Ах, добре съм, но като че ли прекалих с телешките стекове — заоправдава се кметът, поглеждайки пак към пръстена. Пак попита: — На пътя, значи? Вие си нямате и представа, какъв е този пръстен, госпожо Александридис!

— Казвайте ми Тед — засмя се жената, като ловко хвана ръката на кмета и го задърпа към входа. — Да влизаме, че ще ни прегазят. Вие на кой ред сте?

— Ами знам ли? Там някъде. Но трябва да се видим след концерта, обезателно, Тед! Това е кметска заповед! Въпрос на живот и смърт! — ухили се той и допълни, разделяйки се от ръката ѝ с нежно погалване: — Вижте вие къде са ви местата и след концерта ви искам сама в панорамното кафе, горе.

— Сама? — каза тя по-скоро на себе и приятно се изчерви. — Добре! Слушам!

Приятелките на Теодора, гледаха зяпнали какво става и не смееха дори да проговорят.

— Хайде, Силвия, да влизаме, че наистина ще ни прегазят — въодушевено изхриптя блондинката и я хвана под ръка.

Бурни ръкопляскания оповестиха отварянето на завесата. По ирония на съдбата излезе конференсието и обяви, че поради грипна епидемия в Берлин, повалила повече от половината състав, се отлага концертът на Берлинската филхармония и че вместо него, за компенсация, ще бъде изнесен концерт на Ашкенази, пиано, съпроводен от флейта.

Всички в залата станаха на крака при този нов обрат. Кой ли не искаше да слуша този известен пианист?! Билетите за такъв концерт бяха несъмнено три пъти по-скъпи от този на филхармонията. Всички посетители бяха видимо доволни.

Теодора бе на първия ред и със Силвия не можеха да се нарадват на това, което им предстоеше да видят и чуят.

Ашкенази излезе на сцената и започна с тихи акорди да омагьосва всички присъстващи. Флейтистката пък добави тънки,

нежни звуци и залата замря в наслада.

Прожекторите бяха насочени към двамата изпълнители и само отблясъци от флейтата се носеха към тавана на залата.

В един момент, може би по погрешка, лъчът на един от прожекторите се отклони и попадна върху публиката на първия ред.

Теодора бе поставила ръце на скута си.

Лъчът докосна пръстена. Ослепителна светлина се разля из цялата зала. Дъга, с всички цветове, изпълни пространството и се проектира на тавана.

Ашкенази спря свиренето и онемял загледа към Теодора. Той знаеше какво само можеше да създаде такава светлина. Пръстенът на Титос! Стана и се отправи към първия ред. Слезе от сцената и отиде при Теодора.

— След концерта, госпожо, искам да говоря с вас — прошепна ѝ той, усмихна се и се качи пак на сцената.

„Май много обожатели ще си имам тази вечер?!“ — помисли си блондинката, като отговори на майстора на пианото, че вече е заета, но и че ще се намира в кафето горе.

„Ако знае Бери какви съм ги забъркала?!“ — вътрешно се усмихваше тя на себе си.

Концертът продължи с нечувани нови изпълнения на Ашкенази. Залата аплодираше и аплодираше всяко едно от тях с овации на крака.

След концерта Теодора се отправи към кафето за срещата с тези двама знаменити мъже. Но тя никога не би допуснала, че те и двамата бяха от висшия съвет на „Братството на Шотландските бледници“ и че единствените им цели бяха всъщност да притежават изгубения от дълги векове пръстен на Титос, за да покорят света.

43.

Бери се настани удобно на бар-стола и си поръча любимата бира „Лефе“. Познаваха се с бармана от години, затова нямаше нужда да упоменава името на бирата. С годините те, Франк и Бери, бяха станали почти приятели. Франк бе от седем години на работа в изискания ресторант на британската звезда в готварството, Оливер. Защо ресторантът бе наречен „Фифтийн“, Бери така и досега не разбра, но поне си имаше приятно местенце за размисъл и отпускане след напрегнатия ден.

Франк бе извънредно интелигентен мъж и с него можеше да се говори на почти всяка тема. Разбира се, не само говоренето спадаше към задълженията му, но и професионалното му държание към клиентите, както и прецизната работа зад бара.

— Как си Бери, не съм те виждал поне седмица? — подхвърли Франк, поднасяйки му студената халба с бира.

— Ами добре, Франки. Бях на Шотландия за малко с Теодора. Празнувахме петдесетгодишнината си — отговори Бери и допълни с ентузиазъм в гласа: — Ако знаеш какви работи ми се случиха, не е за говорене.

— Защо, аз имам време в изобилие, а и дори за това ми плащат! — засмя се барманът.

— Ами не знам откъде да започна, приятелю, но може би... — Бери не успя да довърши казаното, защото забеляза как жената, с черна лъскава коса, вече настанила се до него, при ставането от стола, без да иска, бутна чашата си с червено вино. Виното щеше несъмнено да се разлее върху бялата ѝ рокля от коприна, ако Бери не бе се хвърлил към летящата чаша със скорост, която не би била нормална за обикновен човек.

Жената виждаше как чашата вече заливаше роклята ѝ и си мислеше вече какво ли ще прави след това. Как ще трябва да се прибере, как ще трябва да ходи до дамската тоалетна, в опити да отстрани донякъде червената боя от виното.

За нейно щастие, Бери в последния момент хвана чашата и успя да укроти виното, намиращо се в нея.

Франк и брюнетката се спогледаха и с отворени уста понечиха да се попитат как е възможно такова движение, когато Бери пръв започна с обяснението:

— Тренирам от години рефлексите си с китайски изкуства. Не се безпокойте, всичко е наред.

— Та то дори и Брус Лий не би могъл да направи това, човече! — чернокосата явно бе под голямо впечатление от случилото се.

— Приятелю, какво бе пък това? — барманът също зададе въпрос, на който Бери нямаше желание обстойно да обяснява.

— Нали ви казах. В нова непалска секта съм. Много тренировки и така... — заоправдава се Бери.

— Секта? — жената, въпреки че вече си тръгваше, искаше на всяка цена дори да се запознае с необикновения мъж. — И моята приятелка е в секта, но може би много по-различна от тази вашата, господине.

— И тя каква е? — намеси се барманът.

— Сатанинска! — заобяснява жената, като допълни: — Тя и мен искаше да ме завербува, но не е за мен. Само татуировката ми остана от това ми безразсъдно увлечение — с един замах, чернокосата разголи рамото си.

Бери и Франк се опулиха, като невиждали женско рамо. Брюнетката се усмихна, като задържа ръкава си вдигнат.

От рамото ѝ надничаше дяволско лице, с червени очи. Татуировката бе майсторски направена. Личеше си професионализма в изпълнението ѝ.

Бери се загледа по-продължително и тогава видя как сатанинското лице изведнъж се изкриви и очите му станаха още по-червени, дори достигащи оттенъка на черното.

Барманът също гледаше с удивление промяната на лицето на дяволското изчадие, не се стърпя и извика уплашено:

— Коя сте вие? Какво правите тук в моя бар? Дяволска поклонница!

— Спокойно, нали ви казах, че това е минало. Не мога да я изтрия от рамото си. Какво да правя? Май трябваше да си мълча по-

добре — чернокосата пусна ръкава си и понечи да си тръгне, вече разочарована от реакцията на бармана.

Бери отпрати укорителен поглед към Франк и каза:

— Франки, по-спокойно. Господжата не е виновна за това. ОК!

— Да, тръгвам си. Вече не ми е приятно тук. Колко ви дължа? — чернокосата се обърна към бармана.

— Не ви искам парите. Отивайте си и не се връщайте повече тук — Франк бе извън себе си. И знаеше защо. Преди време сестричката му бе въввлечена в такава секта и й костваше живота. Умря от наркотици.

— Франк, не толкова грубо, приятелю — Бери не знаеше как да успокои създалата се ситуация.

Дамата обидено взе чантичката си и напусна бара, отправяйки се към гардероба. Бери не издържа на, според него, неправилната постъпка на приятеля си и тръгна след нея, казвайки на Франк, че ще се опита да се извини.

— Прави каквото искаш, но тази не е за тук. Само беля ще си навлечеш — отвърна барманът и се обърна с гръб, което бе знак за завършен разговор.

Чернокосата вече бе облякла палтото си от ангорска вълна, излъчващо статус и струващо поне 10000 евро.

— Госпожо, бих искал да се извиня за поведението на бармана — настигна я Бери и я погледна с примирен поглед.

— Жанин, се казвам. Приятно ми е — каза тя със засмяно лице, оглеждаща заинтригуващо поднасящия извинението.

— Тъъ... Да..., да. Бери. Бери съм. Приятно ми е.

— Най-послед един мъж да се застъпи за мен — подаде ръка тя и добави: — Вие не сте длъжен да се извинявате ни най-малко, Бери.

— Да отидем да пием някъде по нещо, Жанин? — Бери изрече тези думи повече да подчертае извинението, отколкото той самият искаше това.

— Защо не?! — Жанин се обърна към него с приятелско изражение на лицето и добави: — В кафето на „Мюзикхебау“. Там имам среща след концерта, със съпруга ми. Сега е осем часа, а концертът привършва към десет. Ще имаме доста време да си поговорим.

— Добре, но само да не стана причина за ревностна драма? — усмихна се Бери.

— О, не, няма. Бъдете сигурен, Бери. Съпругът ми е Йоп Янсен. Кметът на Амстердам! — закиска се чернокосата.

— „Мадам“? — почти извика Бери и си спомни за разказите на колегите му за тази колоритна жена.

— Да! Тава съм аз. Но да ходим, Бери. Кафето не е далече. Дори такси не ни трябва — хвана го тя под ръка и излязоха навън.

44.

Часът бе осем, когато камбаната на близката църква, наречена „Остеркерк“, заби и отмести стрелките на часовника на позицията осем.

Клас се сепна от двата удара на камбаната и погледна към екрана. Легналата в „ковчега“ лейди Ашли помръдваше леко с миглите си и това издаваше, че тя е още жива.

Стажантът се наслаждаваше на картините, идващи от монитора и присъствието му на кораба на Греам го правеше горд.

— Вижте кой ще командва света! Моят инспиратор в живота! Не е ли прекрасен, не е ли убедителен във всеки си жест? — каза Клас, забивайки поглед в професор Сторх.

— Да. Да. Така да бъде — отвърна професорът, само и само да угоди на психичноболния си стажант.

Крис, програмистът, завързан с белезниците и повален на пода, поглеждала от време на време навън и се надяваше да дойде някой, и да им помогне. Камбаната на църквата го обнадежди със своя звук, защото по това време се сменяха постове на охраната в сградата и имаше възможност идващите служители да открият убийствата, извършени от Клас.

Самият Клас бе така улисан в гледането на излъчените образи от екрана, че не му и идваше на ум за евентуалното му разкриване, като убиец на двамата служители. Той бе просто забравил този факт и това личеше от държанието му.

— Вижте го Греам, каква осанка, какво прекрасно тяло! Как да не го обичаш! — стажантът се наслаждаваше, без да прикрива порива си към този мъж.

На екрана картината се промени. Лейди Ашли бе излязла на палубата и бе оставила Греам сам. Морето бе прекрасно, тюркоазено синьо и неимоверно прозрачно. Вълнението бе минимално, поради което яхтата изглеждаше почти като замръзнала на място. Парис се отпрати към близък шезлонг и понечи да легне на него, когато ѝ се

чуха странни звуци, идващи от каютата на Греам. Тя стана и отиде до прозорчето. Надникна вътре и с удивление загледа, невярваща на очите си. На екрана се показаха кадрите от това, което тя виждаше.

Греам бе гол и впил устни в Клас. И двамата се любеха така страстно, че бяха забравили за останалия свят. Звучите бяха пронизателно високи, че дори служителите се зачудиха какво ли става в каютата на Греам.

— Ето за това копнеех да видя още един път в моя живот, затова съм и тук, професоре — каза Клас въодушевено, обръщайки се към Сторх и продължи монолога си: — Затова и тези убийства, за които съжалявах, но сега вече не. Заслужавах си, нали?

— Но да продължим сеанса, Клас — психиатърът искаше да отклони вниманието на лудия стажант, за да може да види какво се е случило на острова.

— Да, да видим какво се е получило от моята далновидност, ха, ха, ха! — изкиска се Клас, но продължи, говорейки като че ли само на себе си: — Този пръстен, който уж Греам купи на тази пачавра тук, не е нищо друго, освен едно мое творение.

— Как така? Тя ми каза под хипноза вече, че е видяла как антиквар ѝ го е поставил на пръста — намеси се Сторх.

— Да, така е — потвърди Клас, но продължи с присвити, изкривени устни: — Но всичко аз бях нагласил.

— Не разбирам? Как можеш да сътвориш същия пръстен, Клас!? — направи се на учуден професорът, знаейки, че момчето не е с всичкия си.

— Отвори този шкаф, професоре! — нареди Клас, като повлече вързания с белезниците за него Сторх със себе си до заключен, дъбов шкаф.

— Заключен е — Сторх понечи да го отвори, но не успя.

— Ето го ключа в мен — извади някакъв ключ от джоба си Клас и го пъкна в ключалката.

Крис бе в непосредствена близост до шкафа и с невярващи очи видя как Сторх извади оттам уред от бяла пластмаса.

„Тридименционален принтер“ — сети се веднага програмистът и му стана ясно, че Клас е използвал това техническо чудо, за да сътвори копие на пръстена на Титос.

— Професоре, това какво е според вас? — задърпа го стажантът за веригите на белезниците.

— Ами, не знам. Ти си работил тук, не аз — заоправдава се Сторх.

— Принтер — провикна се Кристофър — и то тридименционален! Този ваш стажант е просто гениален.

— О, да? — Крис получи злокобен поглед от лудия младеж. — Ти все още си жив, копеле! Но това действително е принтер. С него сътворих материята. Душата е друго нещо. Великият Аз вдъхнах живот на този пръстен, посредством заклинанието на Вергилия.

— Вергилия, „Вещицата“ ли? — провикна се пак Крис. — Знам за нея. Наследница на Лукреция от легендата на остров Тасос и пирата Джакомо? Нали?

— Ти май много знаеш, копеле! — Клас насочи пистолета към него, но не стреля. След като се замисли за миг, той продължи: — Сега ви е ясно, професоре, за пръстена и за това как тази пачавра Ашли откачи, ха, ха, ха! Но да видим как той я изгори, нали?

— Да, да. Добре, да се върнем на пулта — Сторх просто искаше да отклони вниманието на Клас.

Върнаха се към „ковчега“, където лейди Ашли леко похъркваше. Образът на екрана бе замръзнал, понеже управляващият лост не бе покътван.

— Да се залавяме за работа! — Клас повлече професора със себе си, грабвайки лоста на съоръжението.

Екранът потрепна и образите се раздвижиха бързо, понеже лудият стажант грубо го задвижи и времето се задвижи с часове напред. Чернокосата Парис потрепна и понечи да извика насън, но от устата ѝ излезе само един тъжен стон.

Намираха се с Греам в ателието на антикваря. Младата жена бе любопитна какво ще ѝ подари той, за да може да заличи причиненото ѝ страдание от него. Разбира се, той не знаеше, че бе видян от нея. След като тя бе свидетелка на това как той се люби с Клас, то тя запази разочарованието за себе си. Не искаше да му открива случката, за да може поне да се върне в Англия, пък там щеше да го разкара. Поне така си мислеше. Затова се съгласяваше на всичко и правеше, каквото той ѝ кажеше и каквото той пожелаеше.

В този ден той пожела да ѝ купи пръстена на Титос. Как се смееше тя вътрешно. Знаеше много за този пръстен, но това, че ще бъде дубликат, също го знаеше, защото познанията ѝ по стари, антични предмети ѝ бе почти хоби. Тя бе издънка от стар аристократичен род и бе запозната с историята на Англия и света много добре.

— Да го видим този пръстен, скъпи Греми — бе казала тя и се бяха отправили към антикваря-препродавач.

На екрана ясно се видя как съдържателят на антикварната къща ги посрещна, разбира се с привичните гръцки поклони и любезности. Греам му каза за желанието си. Старият продавач се замисли за момент, изгледа ги и двамата подозрително, каза им да изчакат и влезе в друга стая. Върна се след няколко минутки с кутия в ръка.

При излизането и затварянето на вратата, на екрана на монитора ясно се видя как човек, с бяло лице, затвори много внимателно вратата след него. След това остана в стаята, откъдето излезе антикварят.

— Спри, Клас, да видим кой е този зад вратата! — нареди Сторх, несъзнаващ, че той е този, който трябва да се подчинява.

— Ха, ха, ха! — изсмя се стажантът. — Та това съм аз, професоре.

И действително, след като той върна записа с образа, ясно се очерта лицето на Клас.

— Какво си правил там, по дяволите, Клас? — запита психиатърът.

— Как какво? — не издържа на забележката Клас и продължи с ликуващ поглед: — Просто смених и без това фалшификата-пръстен с моето творение и вдъхнатата от Вергилия душа в него.

— Ами как след това, в лабораторията е доказано, че този пръстен е на 1000 години? — заразитва Сторх, като доуточни: — Поне така ми каза лейди Ашли, когато бе под хипноза.

— Вергилия, както вие я нарекохте „Вещицата“, може всичко. Тя състарява материята, когато си пожелае — изопна устна Клас и продължи с ехидна усмивка: — Да те запозная ли с нея? Може и теб да състари, професоре! Ха, ха, ха!

— Аз съм си достатъчно стар, но да продължим по-нататък? — Сторх наведе уплашен поглед надолу.

— Да, и на мен ми е ужасно интересно да видя как пръстенът е жарнал пачаврата. По това време бях в склада.

— Жарнал?

— Ами виж й пръста. Обгорял е доста, а? — Клас посочи белезите на ръката на Парис.

— Но нали първо въпросният пръстен е бил подложен на тест в лабораторията?

— Да, имаш право, затова ще видим — Клас подаде лоста на Сторх.

Професорът го пое и го насочи в посока на часовниковата стрелка. На екрана замръзналият образ пак се раздвижи и те видяха как чернокосата Ашли, с престорено удивление пое кутията. Отвори я и се загледа в съдържанието ѝ. „Това не може да бъде?!“ — помисли си тя. — „Абсолютно същият е!“

— Греми, та това е моята мечта! Но все пак бих желала да бъде изследван първо в лабораторията на яхтата и после бихме го взели, нали скъпи? — каза тя и се овеси на рамото му, гледайки го престорено влюбено.

— Да, така е! — отвърна той и се обърна към антикваря. — Ще го вземем временно, като предплата ти давам десет хилядарки, след като установим, че е истинският, ще ти платя, колкото поискаш. Става ли?

— Ами да — с невярващи очи антикварят се съгласи веднага, мислейки си: — „Та то самият пръстен ми струваше само шест хиляди. Още отсега имам вече печалба!“

— След няколко часа ще се върнем — каза Греам, пишейки чек за десет хиляди.

— Няма ли дамата да го постави първо на ръката си? — попита свенливо антикварят.

— Не, разбира се, че няма да го сложи, преди да се уверя, че е истинският. Ако е измама, то си искам чека незабавно — заплаши го Греам.

— Не се тревожете, човече. Ако не е истинският, то аз пак бих го взела — зауспокоява го Парис и добави с усмивка: — Но на половин цена.

— Добре, така да бъде.

Излязоха и се отправиха към яхтата.

— Професоре, превъртете с лоста, нямам време да гледам как се разхождат! — нареди Клас и Сторх се подчини, защото пистолетът бе в

ръката на лудия.

Намираха се в каютата на Греам. Изглежда пръстенът бе минал теста от лабораторията, поради което и двамата изглеждаха толкова доволни.

— Това е пръстенът на Титос! — каза Ашли с истинска радост в очите. — Не мога да повярвам. На хиляда години е, наистина! Самата аз видях как го изследваха, скъпи!

— Ами, тогава ще е твой, ако ти стане, разбира се! Крайно време е да го поставиш? — каза Греам, сияейки от радост, като в същото време си мислеше и за чудесния секс с Клас, новото му завоевание.

— Честно казано, Греам, не бих посмяла — заоправдава се Парис. — Да нося пръстена, носен от Пелопония?

— Хайде, хайде! — настоя милиардерът. Взе кутията, отвори я и извади златното изделие. — Подай си пръстчето, мила!

Парис поиска първо да седне на канапето, за да не припадне от радост, подаде пръста си и Греам нежно го постави.

Първоначално тя почувства леко замайване, после остра болка я срязва в пръста, като че хиляди игли я убодоха и раздраха плътта ѝ. Огън и жарава бликна от мястото, където пръстенът бе поставен.

Тя извика от болка и ужас. Стана и не знаеше какво да прави. Да потопи ръката си във вода ли, да го махне ли? Уплахата бе неимоверна. Нещо в главата ѝ, като че ли превъртя и тя загуби съзнание. Падна на пода и започна да говори несвързано, с изцъклени очи.

Греам и той се уплаши от станалото. Наведе се над нея и започна да дърпа пръстена от пръста ѝ, но без особен успех.

След още няколко опита, то той видя как пръстенът започна постепенно да изчезва, стопявайки се в плътта на чернокосата. Това го хвърли в отчаяние е ужас.

„Що за пръстен бе това?“ — питаше се той, когато вратата на каютата му се отвори и Клас влезе, с неизбежната ехидна усмивка на лицето си.

— Аха, пръстенът е проработил — каза младежът и се залепи за Греам, като впи устни в неговите.

Милиардерът не се отдръпна, защото желаше тези устни, но забележката на Клас го смути и той попита, след като отлепиха устни:

— Не те разбирам, приятелю? Ти ли си причината за всичко това?

— Ами кой друг? Аз не мога да те дяля с друго. Не мога! — Клас не бе на себе си. Гласът му прозвуча дори заплашително: — Или аз или тя!

— Но първо ми обясни, какво става и какво е проработило с този пръстен? Той вече го няма, дори на ръката ѝ. Виж сам! — уплашено промълви Греам и посочи пръста на лейди Ашли. — Какво си направил?

— Тримеренционален принтер, приятелю! Това е истината. Е, и малко магия от нашата Вергилия, разбира се. — Клас продължи със същия монотонен глас: — Не е ли гениално?

— Да, така да бъде, но какво ще правим с Парис?

— Ще я присвоим към сектата „Демонус“. Вече има достатъчна доза сатанинска материя, вкарана в тялото ѝ, посредством пръстена. — Клас прокара пръсти през косата на своя любовник и заби пак устни в неговите.

Греам обичаше да се люби, както с жени, така и с мъже, но си падаше по принцип по млади момчета, като Клас. Не можеше да им устои. Плътта им го караше да губи контрол на себе си.

Така и сега се получи. Вместо високопоставената в обществото брюнетка от аристократичен произход, получи млада плът на душевноболен младеж.

Но той трябваше да има някого след смъртта на жена му, сестрата на Вергилия, „Вещицата“. Греам бе в период на разруха, след като злощастната случка с катастрофата на жена му се появи на бял свят и медията я раздуха още повече. Не искаше да си спомня за това, затова и предприе пътуване с Ашли до Тасос, заради пръстена. Но откъде да знаеше, че този младеж щеше да бъде толкова зловреден за аристократката.

— Да извикаме Джералд да я татуира, а? — извика Клас, отлепвайки устни от ирландеца.

Страстната целувка бе подействала на Греам, защото той бе под влиянието на младежа и се подчиняваше чинно на неговите желания.

— Да. Подай ми телефона!

След минути на екрана на монитора се видя как мъж с инструменти влезе в каютата на милиардера и започна да рисува странните и сложни татуировки по гърба на лейди Ашли.

Професор Сторх не вярваше на очите си какво вижда. Кристофър също бе потресен от видяното, но все още се надяваше, че смяната ще дойде и ще могат да им помогнат.

За щастие тези му мисли се сбъднаха и на вратата се появиха няколко охранители с пистолети в ръце.

Сторх също ги забеляза навреме и бутна с все сила Клас. Младежът изгуби равновесие и се удари на ръба на „ковчега“. Изгуби съзнание и полетя към пода, повличайки със себе и професора.

Охранителите се струпяха върху Клас и го вързаха, като междуременно отключиха белезниците на професора и Крис.

— След като дойде на себе си, заключете го в единичната килия! Този младеж е просто луд! — заповяда Сторх на охранителите. — Крис, ние да видим какво да правим с Парис? Горкото момиче! Как си е изпатил с тези психопати. Въпросът е дали ще можем да ѝ помогнем?

— Ти си шефът тук, професоре! — каза Крис, изправяйки се и продължи с усмивка: — Моят шеф се казва Рим. Аз ти помогнах. Ще ти струва шест хиляди, нали? Шест часа в твоята клиника! Ще ги фактурирам.

45.

Огромна яхта, с флага на Великобритания, се носеше по Ай канала, минаващ покрай „Централна гара“ Амстердам и отправящ се за „Пасажер терминал“, до концертната зала „Мюзикхебау аан ет Ай“. Много рядко минаваха толкова скъпи яхти тук и появата ѝ веднага привлече вниманието на мнозинството от хора, намиращи се на брега. Повечето от тези зрители бяха на велосипеди или гледаха изящната яхта от трамвай номер 26.

Греам бе на палубата на същата тази яхта и гледаше пък оттам събралата се тълпа по брега. Амстердам бе за него град на възможностите в черните дела. Имаше клон на сатанистите, който бе вторият по големина, след този в Лондон.

Греам бе подкарал яхтата си към Холандия, специално за посещението на този клуб и разбира се да види младия Клас. За Ашли бе дочул, че се подвизава и тя в някаква психиатрична клиника.

Официалното му идване бе обявено в медиите, като посещение на концерт, по покана от пианиста Ашкенази, негов приятел.

Яхтата намали ход, пусна котва в пристанището и долепи нос до Терминала.

Греам, придружен от собствената му охрана, слезе на брега и продължи към зданието, където вече концертът на Ашкенази бе започнал от няколко минути. Дали щеше да го пуснат вътре, зависеше само от Марлете.

— Господине, концертът вече е започнал — каза приемащата на входа жена, добавяйки: — За жалост ще трябва да изчакате до паузата.

— Аз не говоря вашия език, госпожо — отвърна с усмивка ирландецът на развален холандски и продължи на английски, посочвайки един от неговите бодигардове: — Този момък до мен ще ви обясни.

— Вижте какво, моят шеф е позакъснял, но затова си има причина. Ние бяхме задържани от недружелюбните ви пропускателни

органи на терминала и... — започна младежът да обяснява на чист холандски, с лек шотландски акцент.

— О, това не ме интересува ни най-малко — сръза го Марлете и с раздражителен тон повтори: — На паузата, господа!

В това време, Греам бе извадил скъпия си мобилен телефон и пускаше есемес на някого.

— Но, госпожо, ние не можем да изпуснем важното изпълнение на пианиста Ашкенази! — заупорства младежът, изваждайки билетите за концерт. — Ние сме поканени лично от композитора.

— Разбирам ви, но правилата са такива и не ги пиша аз, господа — Марлете губеше вече търпение. — Ако настоявате, ще извикам охраната.

Неочаквано, зад нея вратата се отвори и оттам излезе Йоп, кметът на Амстердам. Тя се обърна, чувствайки хлопване на врата и учудено отвори уста да каже нещо, но Йоп я взе под ръка и почти насила я повлече настрани, и с доста убедителен тон каза:

— Марлете, това е много важен гост от Англия и те моля да не правим сцени.

— Ама, разбира се, господин, кмете! Аз само следвам правилата... — не можа да довърши оправданието си жената.

Йоп се обърна на английски към госта, с извинителна усмивка:

— Добре дошли, Греам! Тук все още не ви познават кой сте, затова така се получава.

— Не се притеснявайте, господин кмете — каза сатанистът и със засмяно лице добави: — Да влизаме, че Бени ще изпълни сонатата без нас.

— Да, наистина — съгласи се кметът и хвана под ръка госта, като тихо промълви на ухото му: — Имам голяма изненада за вас! А... една...

— Да влизаме, да влизаме! — нетърпеливо изрече Греам и го побутна напред леко с рамо, като не го изслуша докрай.

Влязоха в залата и почти всички се обърнаха към тях, защото групата бе доста голяма. Някои познаха ирландеца, защото го бяха виждали по медиите на снимка и си зашушукаха помежду си.

Ашкенази видя с раздражение, че се отваря главната врата и че се нарушава концентрацията му и тази на публиката, но като зърна кой

идва, дори спря концерта и даде знак на придружаващия го оркестър да спрат сонатата.

— Дами и господа, да ви представя Греам, великият английски джентълмен и бъдещ покорител на света! — Ашкенази с широка усмивка оповести влизането на групата и предвождащия я мъж.

— Бъдещ покорител на света? — зашепна Теодора на седящата до нея Силвия. — Що за представление е това? Или е част от програмата.

Групата, водена от кмета се отправи към местата, които бяха запазени на първия ред. Греам, минавайки покрай Теодора, се загледа в ръцете ѝ, защото оттам се промъкна някакъв лъч светлина, който му бе познат до болка. И го видя! Пръстенът! Пръстенът на Титос!

„Това не може да бъде вярно!“ — помисли си ирландецът, но кметът, отгатнал мислите му и проследил погледа му, му каза:

— Това бе изненадата, скъпи ми приятелю! Но всичко по реда си. Ще го имаме в края на концерта.

Всички седнаха на столовете и Ашкенази, видимо облекчен, продължи с изпълнението си.

Теодора бе забелязала погледа на Греам, който се бе плъзнал по ръката ѝ и веднага го свърза с пръстена. „Какво ли толкова има в този пръстен?“ — помисли си тя и започна да се притеснява леко за него.

За миг тя се пренесе в близкото минало, когато забелязваше нередностите в поведението на Бери. Приятелят ѝ не беше вече този, изтънчен и шармантен мъж, който тя познаваше отпреди. Той се бе променил, както физически, така и душевно. Да улавяш ловко, още във въздуха, падащи предмети, което никой нормален човек не би могъл да го направи и то със скорост, близка до тази на светкавицата. Това не бе нормално. И не само той умееше това. Преди малко забеляза как кметът на Амстердам прояви същата сръчност. Греам бе оповестен за бъдещ повелител на света. Всичко това водеше до нещо ново, което биваше да се роди. Нова ера в развитието на човечеството? Нови, съвършени хора, с изумителни способности.

Тези нейни наблюдения наистина имаха почва за размисъл, но тя така и не си даваше сметка, че всичко това бе заради пръстена, който тя носеше на ръката си. Имаше предчувствието, че наистина той е бръмка от събитията, които минаха и които ще се състоят. И то много скоро.

— Тед, ти не слушаш концерта, скъпа? Какво ти е? — загрижено зашепна на ухото ѝ, приятелката ѝ, Силвия.

— О, нищо особено, скъпа. Само размишлявах за момент!? — отвърна ѝ Теодора и добави: — Но това, което оповести Ашкенази ме кара да мисля, че нещо ще се случи.

— Не се безпокой! — засмя се Силвия. — Всичко това е фарс. Част от представлението. Не го вземай насериозно.

След като и последната част от концерта бе изпълнена виртуозно от извънредно популярния пианист, публиката стана на крака и заръкопляска.

Ашкенази се поклони няколко пъти и след последвалите поднасяния на цветя, той се отправи към гримьорната.

Теодора си спомни за уговорката с Йоп в кафето, намиращо се на втория етаж на концертната зала. Това я обнадежди, че може би ще може да разкрие част от мистерията, за която тя бе убедена, че съществува. Искаше да знае защо и Бери е такъв? Искаше да знае кой е този Греам? Може би и той щеше да присъства на тази среща с Йоп, защото ирландецът дойде така непредвидено на концерта и през цялото време бе с кмета. Или пък Йоп ще отмени, заради него, срещата в кафето? Но той пък бе казал: „Заповядвам ти да бъдеш там!“. Въпроси, които Теодора си задаваше, хванала под ръка Силвия и изкачвайки стъпалата, водещи към кафето.

Вторият етаж можеше да се достигне само чрез стъпала, които бяха доста стръмни и Силвия почти се задъхваше. Теодора бе малко или много по-спортна натура и нямаше проблеми с изкачването, затова почти мъкнеше нагоре приятелката си. Всъщност поканата бе само за нея и тя се чудеше как дипломатично да каже на Силвия да се откаже от изкачването на стъпалата, и с това да не присъства на почти интимната среща с Йоп, когато на площадката, където свършваха първите сто стъпала, бодигардовете на Греам препречиха пътя на дамите, обръщайки се делово към Теодора:

— Госпожо Александридис, за съжаление само вие можете да присъствате на срещата на грандовете. Вашата приятелка не е поканена и ще се наложи да се върне обратно, ако няма нищо против.

— Грандове? Що за глупости говорят тези момчета?! — опули се Силвия, обръщайки се към своята приятелка.

— Нямам и понятие, но изглеждат сериозни. Имат и пистолети под костюмите си — забеляза Теодора и продължи умоляващо, но с усмивка на уста: — Прибирай се Силвия, аз ще се оправя. Мога и аз да стана един от грандовете.

— Добре, добре! — като че ли само това и чакаше Силвия и се запъти надолу по стъпалата, като с лекота преодоля разстоянието до изхода на зданието.

— Заповядайте, оттук, госпожо! — каза един от бодигардовете на Греам и показа пътя на Теодора към кафето.

— Ох, знам го този път наизуст, момко! Бях заместник-шеф в това здание — каза Теодора и се отпрати след тях.

В кафето бе мрачно, като светеше само една огромна, истинска свещ в средата на помещението. Не бяха пуснати лампите и това изглежда бе направено с умисъл от бодигардовете. Те изглежда бяха хванали режисурата на срещата в свои ръце. Нямаше никакви други посетители. Теодора бе първата.

В същото време композиторът пианист Ашкенази се отпрати към гримьорната си, следван по петите от Йоп и Греам. Двамата мъже го настигнаха точно преди той да влезе в нея.

— Ех, най-послед да ти стисна ръката, приятелю! — прозвуча искрено гласът на Ашкенази, като протегна ръката си към Греам. — Не сме се виждали от последното ни събиране в Тел Авив? Нали?

Греам се опита да отклони ръка си, но не успя и израелецът я хвана здраво. Греам знаеше за способностите на Бени, за това как чрез допир може да чете мисли и да вижда в миналото. Но вече бе късно.

— Приятелю, ти си станал сатанист? И какво е това? Момче в обятията ти?! — Бени Ашкенази се сепна от картините, които се явиха пред него. — Пръстенът-фалшификат в тялото на лейди Ашли?

— Какви ги говориш, Бени? — Йоп не се стърпя и се намеси в монолога на Ашкенази.

— О-хо..., ако знаеш какъв е синът ти, Йопи? — пианистът изопна устна и като в транс продължи: — Какво става с вас бе хора? Хомофили ли станяхте? Не ти, Йоп! Синът ти и Греам, приятели. Интимни приятели. Разбираш ли?

— Греам, какво става тук? — облещи се кметът, като забеляза от устата на Бени да излиза пяна.

Пианистът падна на земята и започна да ритя с крака. Бе получил припадък, вследствие от виденията си.

Греам знаеше, че това е временно и че това ще премине, но искаше по някакъв начин да прикрие разкритата от Бени истина. Затова, както винаги приложи заучената от него техника на хипноза и „укроти“ погледа на Йоп. Откопча сакото си и оттам извади спринцовка с течност. Смъртоносна течност. Вкара я в жилите на пианиста, който след секунди престана да ритя, като пяната от устата му замръзна около киселата му усмивка. Бени умря на място от силната отрова.

Йоп, все още под хипноза, гледаше вяло. След като бе изведен от хипнозата, то той зяпна с удивление:

— Та той не диша. Той е мъртъв, Греам?! — завика Йоп. — Помощ!

— Тихо! Набери само номера на бърза помощ, Йоп — каза спокойно Греам. — Ние не трябва да сме тук. И ти знаеш защо? Нали? Да вървим за пръстена! И то веднага. Моите хора държат под око госпожата, която е горе в кафето.

— Добре — съгласи се Йоп, набирайки телефона на бърза помощ. — Да използваме външния вход, който е само за артисти. Знаем и кратък път за кафето. Идвай по-бързо, Греам. Ето там, където е стъклената преграда. Само някой да не ни види.

Измъкнаха се незабелязано и се отправиха към кафето на втория етаж, където ги чакаше вече Теодора, обградена от бодигардовете на ирландеца.

46.

Бери и Жанин, хванати под ръка, се носеха към концертната зала и по-специално към кафето, където очакваха да си поговорят и да се почерпят за новото им запознанство. Наречената от многото хора, тук в Амстердам „Мадам“, бе дори вече и малко влюбена в новото си откритие, Бери. Напомняше младините ѝ и лудуванията ѝ с другите мъже от „Червения дистрикт“. Свеж мъж, с приятна осанка, а за бързината и рефлексите му, тя не искаше да мисли, защото си имаше един такъв вкъщи и това не трябваше да ѝ прави впечатление. Потопена в тези си мисли, тя не забеляза, когато стигнаха пред зданието „Мюзикхебау аан ет Ай“.

— Виж тези мъже как се промъкват през стъклените врати! — понечи да каже Бери и загрижено продължи: — Та те са нелегално тук! Това място е забранено за посетители.

— Къде? — каза „Мадам“, която се заинтригува от забележката на Бери.

— Ето там, госпожо — посочи мъжът стъклената врата.

При обръщането си към нея, то той почти я докосна с устните си по бузата. Това бе неволно, но тя си помисли, че той се шегува с тези стъклени врати и иска незабелязано да я целуне.

— Вижте какво, Бери — хвана го тя за шала, уви го около нея, след което впи брутално устни в неговите. — Аз също ви харесвам.

Бери се опита да се дръпне, защото не мислеше да се целува с току-що запознала се жена, но тя го държеше доста силно в прегръдката си.

— Господи, какво е това? Та това е Йоп, съпруга ми! — отблъсна тя Бери и се намери до прозореца, откъдето се виждаха стъклените врати и движещите се две фигури вътре.

— Казах ли ви, че това са нелегално влезли посетители — засмя се Бери, надявайки се, че „Мадам“ греши в определението си за личностите вътре. Не би било логично и правдоподобно, кметът на града да е влязъл нелегално в зданието.

— Това е той! Сигурна съм сто процента! — прошепна Жанин на ухото му и продължи: — Ела, ще ги проследим тайно. Най-после ще го хвана в „престъпление“! Или той е гей?! Това другото е мъж.

— Жанин, да ходим да пием кафе — каза отчаяно Бери и добави: — Това не е кметът на града. Вие си въобразявате. Толкова ли много го обичате, че ви се привижда вече?

— Това е той! — отрязва тя, като почти насила го помъкна след нея.

— Както кажете, госпожо! — смирено възрази той.

— И престани с това „госпожо“! Аз съм Жани за теб, Бери. ОК! Вече се целувахме — усмихна се тя невинно, но предизвикателно.

— Да, разбира се! Щом трябва, тогава да минем на ти — ухили се мъжът.

— Добре, добре, а сега да побързаме — понесе го тя, почти насила, към вратата, в която влизаха само артистите.

— Но тук е забранен вход... — понечи да каже той, но без успех.

Портиерът, слаб и висок, типичен холандец ги спря незабавно и каза с недвусмислен тон:

— Само за артисти, моля!

— Ами ние сме артисти! — Жанин промълви с многостранна усмивка и се опита да внуши на мъжа, че това е истина.

— Името ви? Не ви познавам, госпожо. Или по-скоро ви познавам, но не си спомням откъде — заупорства портиерът, но вече с по-примирен тон в гласа.

Бери не издържа на създалата се ситуация и се изправи срещу портиера, като зашепна на ухото му:

— Това е „Мадам“, глупако, съпругата на Йоп, градоначалника на Амстердам — и продължи с настоятелен тон: — Тя си мисли, че той ѝ изневерява и си въобразява, че го е видяла да минава през гримьорните на артистите.

— Аха, така значи — с подозрителни нотки в гласа каза сухият холандец, добавяйки думи, преливащи в заразяващ смях: — А аз съм Майкъл Джексън, ха, ха, ха!

— Пусни ни веднага, ако не искаш да си имаш проблеми, момко! — Бери го хвана за дрехата, като за малко не му откъсна ревера.

— Ах, сетих се! Мадам, да..., така кажи. Ами аз съм постоянен клиент в „Червения дистрикт“. О, да..., вие сте си артисти, наистина!

— портиерът отвори вратата и все още заливайки се от смях се опита да стане сериозен: — Извинете ме, госпожо. Няма да се повтори. Моля ви не му казвайте, не искам да ме уволнят.

— Ами вие си изпълнявате просто задълженията. Няма да му казвам, разбира се. Благодаря ви! — каза Жанин, хвана за ръка Бери и поеха към коридора, водещ към гримьорните.

След като видяха, че вратите бяха отворени, те влязоха в крилото за мъжете и с удивление и ужас видяха на пода да лежи неподвижно мъж, с пяна на устата.

Бери го позна незабавно, та това бе световноизвестният Бен Ашкенази. „Какво ли е станало тук, та така бързо кметът бе трябвало да напусне това място? А дали това бе наистина кметът? Дали Жанин не грешеше? Дали това не бе убиецът на композитора?“

С тези мисли в главата си, Бери не знаеше какво да предприеме. Остави се на Жанин да реши.

Жената също бе изненадана и уплашена:

— Бери, тук нещо не е наред. Да проследим накъде тръгнаха тези двамата.

— Няма ли да вдигнем всички на крак? Портиерът вече знае, че ние сме тук и ще ни хвърлят на нас вината, ако е станало нещо нередно! — започна да мисли той рационално.

— Не вярвам, но си прав по принцип! Да вървим да видим докъде ще ни заведе този коридор.

Изведнъж те се намериха на сцената. В залата последните посетители излизаха и не ги забелязаха. Бери скочи от сцената, висока около метър и половина, след което подаде ръце на Жанин. Тя се просна в обятията му, без той дори и да си помисля, че това е необходимо.

Излязоха от залата, като на изхода срещнаха Силвия. Бери я познаваше от многобройните ѝ срещи с Теодора.

— Каква изненада! — каза тя и хилейки се продължи: — Вие с „Мадам“, а Теодора с Йоп?!

— Да. Така е — Жанин нямаше време да отговаря на закачката с подобна такава: — А видяхте ли накъде запраши моя Йопи?

— Имат среща на грандовете, горе в кафето на „Бимхауз“. Ха, ха, ха! И някакъв англичанин е тук.

— „Бимхауз“? Да тръгваме, Бери. Ей там са асансьорите — посочи тя посоката.

След това, те двамата, промъквайки се ловко между посетителите, се добраха до мястото, където се намираше асансьор с дълга опашка пред него.

— Да се изкачим по стъпалата — каза Бери свенливо и посочи многобройните дървени стъпала, които водеха също към кафето на „Бимхауз“.

— Ти луд ли си? — с усмивка запротестира Жанин, но добави: — Може би си прав! Май имам нужда от малко поправка на фигурата си, а?

— Ами..., може би — отговори ѝ той, примигвайки с двете си очи.

Заизкачваха се по стъпалата, които бяха най-малко 200. Мадам се задъхваше, но не спираше. Искаше по-скоро да научи отговорите на изникналите въпроси, свързани с нейния съпруг.

„Дали не бе той убиеца на пианиста Ашкенази? Или бе другият, бягащ с него мъж?“ — мислеше си тя. — „Ако е така, свършено е и с мен, и с него. Скандал!“

Стъпалата намаляваха прогресивно, но задъхването на жената все повече се чувстваше. Бери нямаше никакъв проблем, дори се отегчаваше на бавното темпо на спътничката му.

— Хайде, госпожо, още малко остана. Може би повече от половината разстояние минахме.

— Ох и ти с това „госпожо“! Аз съм Жанин за теб. ОК!

— Моите извинения, Жанин, но трябва малко да се забързате. Ще изпуснем срещата на „Грандовете“ — с леко повишен тон каза Бери и продължи, но мислейки си: — „Какви ли са тези «Грандове»? Ха, ха, ха! Глупости и мании за величие“.

Мадам Жанин наистина увеличи скоростта и забърза нагоре по стълбите, с напрегнато и навъсено лице. Нямаше и помен от любовното ѝ увлечение по Бери. Просто искаше по-скоро да научи какво става тук и що за проблеми я чакат. Започна да се поти и тя го чувстваше, защото капки пот вече бяха избили по бельото ѝ.

„Дали ще мога да достигна кафето?“ — бяха мислите ѝ. — „И то без да се изложам?“

Тя видя как Бери припка пред нея без никакво напрежение. Опитваше се да го догони с огромни за нея усилия. Той ѝ се подхилваше само и я предизвикваше.

Изведнъж тя почувства силни болки в гърдите. Гъста пелена се спусна пред очите ѝ и тя загуби съзнание. Преди това видя само как Бери с неимоверна бързина се пусна с три стъпала надолу и я подхвана с ръце, поставяйки я на скута си. Ако не бе той, тя би паднала надолу по стъпалата и би се сгромолясала чак в началото на първия етаж.

Бери се чудеше какво да прави. На него му бе ясно, че това бе инфаркт, вследствие от прекомерното напрежение по изкачването на стъпалата и от подозрението на жената, че съпругът ѝ е убиец.

Вдигна безжизненото тяло високо над главата си и с бързи стъпки се отправи към кафето, защото знаеше, че ако се върне в тълпата, ще е по-зле. А и си мислеше, че все пак съпругът ѝ е в кафето и той може да продължи своите отговорности към Жанин, като например да извика спешно хеликоптер на помощните служби. Все пак е кмет на Амстердам и събитията биха се развили по възможно най-бързия начин, за спасяването на живота на жената.

Достигна за секунди входа на кафето и там бе спрял от яки момчета в униформа на служители за сигурност. Явно бяха наети, защото Бери не бе виждал такива униформи и знаци по костюмите им.

— Къде сте се запътили с този труп? Вие артисти ли сте? — каза грубо, със силен английски акцент, единият от наемниците.

— Моля ви бързо извикайте спешна, медицинска помощ! Тази жена получи току-що инфаркт! — извика Бери и положи жената на пода.

Жанин, след като бе изгубила съзнание, наистина приличаше на безжизнен труп. Разбира се, това не попречи на охранителите на Греам да продължат със съмненията относно „артистичния акт“, както го бяха нарекли.

— Артисти! Какво ли не им идва на ум, само и само да могат да минат в „забранената зона“ — каза пак служителят и с подчертано засилен тон продължи: — Това няма да мине! ОК! Назад!

Бери не се стърпя, взе Жанин на ръце и подскокна във въздуха. Полетя напред и премина над главите на слисаните служители на Греам. Контролираше летенето, като бе разтворил краката, все едно когато плуваше във вода. Не беше лесно. Почти се удари в горния ъгъл на

входната врата, но запази равновесие. Важното, че бе далече зад гърба на охранителите. Те пък гледаха и си мислеха, че това наистина е представление и това са истински артисти, изпълняващи сложни акробатични номера.

Строполили се на земята, Бери и безжизнената Жанин привлякоха вниманието на седящите в кафето.

47.

След като бяха избягали от мястото на убийството и се бяха изкачили незабелязано по стълбите, то Греам и Йоп бяха стояли няколко минути, изправени и със зяпнали уста пред Теодора.

— Здравейте, госпожо! — бе казал Греам на английски език, но с видим интерес към ръцете на Теодора или по-точно към пръстена. — Казвам се Греам.

— Това ли е „гранда“, Йоп? — с присмехулен тон бе казала Теодора.

Бяха говорили около десетина минути общи приказки и тъкмо когато Теодора попита къде е Жанин, всички присъстващи в кафето се извърнаха към вратата, до която бяха паднали Бери и почти мъртвата Жанин.

— Ами ето я там — посочи Йоп, смеейки се. Мислеше си, че правят някакъв театър с някого. — Тя винаги си е била такава, нестандартна.

Бери се бе съвзел от тежкото падане на земята. Не бе преценил способностите си да лети в малки пространства. Ситуацията бе сериозна, защото той знаеше, че до шест минути може да се овладее инфаркт, ако има нужната медицинска техника. Бяха изминали вече повече от две минути.

— Моля за помощ! — развика се той и сочейки към Йоп, продължи: — Остават й още няколко минути. Тази жена получи инфаркт току-що.

Йоп видя, че може и да е истина казаното от мъжа до нея, защото пяната, която излизаше от устата й беше знак за нещо сериозно.

— Имате ли някой, който бързо да помогне — обърна се той към бармана, набирайки междувременно номера на хеликоптерната помощ, по приоритетен телефонен номер.

— Аз съм лекар, моля направете ми място! — отекна гласа на младо момче. — Току-що съм завършил, но знам какво да правя.

— Отивам за уреди за възстановяване на сърдечния пулс — барманът побягна в съседното помещение, където винаги имаше уреди за спешно намесване, защото тук винаги се случваха какви ли не случки, когато човек е пийнал повече или изпаднал в емоционално, повишено състояние на духа.

След минутка всичко бе наред. Жанин се бе поизправила леко и гледаше гневно в Йоп. Той бе до нея и стискаше ръката ѝ.

— Ти ли го уби? — прошепна му тя на ухото.

— Не, Греам бе, скъпа. Но ти откъде знаеш?

— Видяхме всичко с Бери.

— Бери? — Йоп посочи с очи приятеля на Теодора и продължи: — Откъде се познавате?

— Ох, дълга история! Той е приятел на Теодора, жената с хубавия пръстен, която преди малко бе до теб. Просто се запознахме в 15-тия, ресторанта на Джими Оливер.

Не след дълго се появиха служители, както на полицията, така и на медицинския състав от хеликоптерната служба. Зданието бе отцепено и всички посетители трябваше да изчакат до изясняване на убийството на Бен Ашкенази.

— Господин кмете, аз съм майор Куман от отдела за убийства — представи се мъж в униформа, с русоляви мустачки и ехиден поглед. — Бих желал да спазвам протокола за разпити, но за вас ще направя изключение, разбира се.

— Но защо? — невинно промълви Йоп, забравил дори за това, че е кмет на Амстердам. — Аз съм като всички други хора тук.

— Защото сте заподозрян в убийство! Бен Ашкенази е убит преди час, а той ви е близък приятел. Нали? — запита майорът и добави, отговаряйки си: — Вие с него сте били заедно в гримьорната?

— Кой каза това? — запита Йоп, с престорено строг глас. — Това са лъжи и измислици.

— Ето този мъж ни каза — капитанът посочи Бери.

— Но той е любовник на съпругата ми, разбира се, че така ще каже.

— Господин кмете, въпреки всичко ще трябва да ви разпитам, заедно с вашия приятел, ирландеца, този Бери и тази дама — посочи той към Теодора. — Съпругата ви ще бъде настанена в болницата.

Бъдете благодарни на момчето, което я е спасило навреме. След малко ще разпитаме и нея.

— Аз нямам нищо общо с това! — намеси се Греам на английски. — Искам да си тръгвам и то веднага! Имам важни срещи днес, тук в Амстердам.

— Ще трябва да изчакате, господине! — с недвусмислен тон отговори майорът, също на английски. — Вие сте заподозрян в убийство. Ако в Англия не го вземате това насериозно, то тук ние сме по-различни от вас. Моля, последвайте ме! Ще отидем в стаята на директора на зданието, то е на по-горния етаж.

Няколко полицейски служители принудително придружиха групата към директорския кабинет. От охраната на Греам не бе останало и следа. Бяха се покрили, чакайки заповед от шефа си.

Стаята, която директорът на „Мюзикхебау аан ет ай“ използваше по-скоро за събирания и оперативки с персонала, бе обширна и с изглед към водата. Освен луксозното бюро на директора бе поставена и голяма правоъгълна маса, с около двайсетина кожени стола.

— Влизайте и сядайте, господа и разбира се, вие госпожо! — майорът се обърна към влизащите и с поведение на истински кавалер, подаде стол на единствената жена от групата.

— Благодаря ви! — обърна се Теодора любезно към него и хапливо продължи: — Не знаех, че в полицията има и кавалери.

Сухият майор не реагира на закачката на жената. Отиде до вратата, за да я затвори, като каза на всички полицейски служители да напуснат стаята. Явно искаше да остане сам с четиримата обвиняеми.

— Не искам да ни безпокои никой, което означава да не влиза никой тук без мое разрешение! — заповяда той на сержант, с широки плещи и почти толкова голям корем.

— Ясно ли е!

— Да. Разбира се, майоре! Ако имаш проблеми, то дай сигнал. Ще бъда на секундата вътре — започна да философства сержантът и това не се хареса на майора.

„Затваряй си плювалника!“ — мислено затвори той вратата и се устреми към мястото, където бе директорският стол.

Седна на него и се завъртя в кръг. Обичаше да си играе на котка и мишка със заподозрените, като винаги пускаше нелепи въпроси. Вторачи се в седналите на масата.

— Е, кой е убиецът сега?

Бери стана и започна да обяснява какво се е случило по време на идването му с Жанин в сградата. Как те са видели Йоп и Греам да се изнизват от гримьорната, в която бяха намерили безжизнен Бен Ашкенази.

Греам само повтаряше на английски:

— Глупости и пак глупости!

Йоп си мълчеше и гледаше в огледалната повърхност на масата. Имаше раздвоени чувства. Бе дори забравил, че е кмет.

В стаята имаше и едно огромно, навито платно, което служеше за екран. То бе необходимо, когато директорът трябваше да прожектира кадри с проектора. Висеше застрашително над главата на Теодора.

Майорът го бе забелязал още при влизането и точно в момента, в който той си мислеше, че е възможно това платно да падне, то това се и случи.

Навито и прибрано, платното приличаше повече на дърво, с олющена кора. От шарнирите на механизма излетяха стоманените свързки и платното полетя към главата на Теодора. Тя нищо не подозираше и си седеше спокойно, чакайки края на разказа на любимия ѝ другар Бери.

Изведнъж присъстващите мъже се стрелнаха към платното с такава бързина, че и четиримата се озоваха във въздуха, висящи над главата на Теодора. Всеки бе хванал част от него и го държеше в ръцете си. Това бе просто рефлекс, рефлексът на новите хора, бледниците. Изглежда и четиримата бяха такива.

Пръв се осъзна Йоп, който с лекота се приземи до жената. Погледна, с радост в очите, как и другите го последваха с финес. Засмяха се и четиримата и се прегърнаха. Знаеха, че вече са братя по природа. Бяха спасили живот. Животът на жената, която носеше пръстена.

— Ами..., благодаря ви! — каза Теодора, като не знаеше какво повече да добави.

Пръстенът като че ли засия с още по-голяма сила, след като тя го опря в лъщящата, стъклена маса. Лъч от прозореца се бе прокарал и я бе осветил доста обилно.

В стаята стана толкова светло, че сержантът, който стоеше отвън, си помисли, че са пуснали проектора. Малко странно му се стори

това, но спазваше заповедите на майора и не посмя да влезе вътре, за да пита дали има проблеми.

Мъжете, вътре в стаята, бяха пленени от сиянието на пръстена. В очите и на четиримата се прокрадваше някаква лудост.

48.

Теодора също бе в състояние, което не би могло да се окачестви като нормално, докато лъчът не се скри.

— И така, братя! — кметът поде с неподправен тон — мога да ви наричам братя, нали?

— Разбира се, че сме братя! Уверихме се и то по какъв начин?! — майорът бе седнал на масата, невярващ на очите си, че има и други такива, като него.

— Братя, да, такива сме, но какво ще правим с престъплението? — намеси се Бери, като продължи, говорейки по-скоро на себе си: — Ще трябва да го поделим май.

На всички бе ясно, че Греам е лицето, което би трябвало да признае и вземе вината върху себе си. Майорът се бе стъписал, след този нов обрат на събитията и само гледаше в пръстена. Теодора забеляза това и сложи ръката си под масата.

— Наистина, аз убих Бен, но имаше за какво да го направя — започна Греам на чист холандски. — Имах си своите причини и тайни, но сега разбирам, че трябва да ги разкрия на вас, защото вие сте мои братя и защото ви вярвам.

— Кой сте вие? — окопити се майорът.

— По нашата йерархия аз съм „барон Олаф Хайландски“, скъпи ми майоре — отговори ирландецът и се обърна към Йоп с виновна физиономия — и любовник на сина Ви, кмете! Аз съм хомосексуален, но съм и би, тоест обичам и жени.

— Клас е хомосексуалист? — изсумтя кметът и гледайки го с ококорени очи добави: — Моят син, хомо..., хм..., да, може би си прав, бароне, но аз никога не съм забелязвал това.

Бери се отправи към Теодора, грабна ръката ѝ и недвусмислено я вдигна нагоре, за да я видят всички и каза:

— Мисля, че е по-добре да гледаме на фактите, господа. Видяхме, че този пръстен е разковничето на нещо, което само баронът знае. Бихме искали да научим всички кои сме и какво ни предстои да

предприемем. За мен знам, че имам нови качества, които другите хора ги нямат. Виждам, че и вие също ги притежавате, с изключение на Теодора, носителката на пръстена. Но тя е с нас, тя е с мен и винаги е била с мен. Така че трябва да гледаме на нея, като на един от нас, като наша сестра и да я пазим.

— Ами май преди малко ме опазихте! — засмя се жената и завъртя пръстена встрани, за да не блести така силно в очите на присъстващите бледници.

— Добре, тогава — каза Греам решително. — Ще ви разкажа всичко, което знам за нас, така наречените „бледници“. Знам цялата история за създаването на нашата „порода“. Всичко идва от Шотландия.

— Така си и мислех — с умислено лице промълви Бери. — Ние тъкмо оттам идваме и то само преди 24 часа, нали Теодора?

— Ами да, този пръстен оттам го имам. Бери ми го подари за рождения ми ден и то как само!? — потвърди тя, усмихвайки му се.

Майорът от полицията слушаше внимателно и невярващ, както винаги на казаното досега, то той само анализираше. Знаеше, че напоследък става с него нещо необикновено, докато днес не се сблъска със събития, които не бе очаквал и в сънищата си. Но той искаше да чуе истината и както подобава на началник, каза строго:

— Братя, да изслушаме барон Олаф или както ние го наричаме с името „Греам“.

Йоп и той се приближи до барона и също с повелителен тон каза:

— Да, и аз искам да чуя истината за нас. Моля те, бароне, слушаме те!

Ирландецът седна на стола до Теодора и започна с равномерен тон да разказва:

— Както казах, всичко започва от Шотландия. Било е преди хиляди години, когато в пещерите на Хайландската планина са живеели местните племена.

Имало едно племе, което като негов поминък бил ловуването, не с лък и стрели, ами с отправяне на звуци към тогавашните животни и с това ги убивали. Те не ядели месото им, а просто изгребвали само мозъка им. С течение на времето, това племе надраснало другите по хитрост и умствен прогрес. За разлика от другите племена, то хората му имали много бледа кожа, с което си спечелили и по-късно името

„бледници“. Вождът им бил суров човек и откакто се помнело, то той бил винаги вожд и винаги жив и неостаряващ. Според легендите, той все още е жив и се говори, че това е днешният доктор Лукас. Но за него по-късно ще ви разказвам.

И така тези бледници изминали съвсем друго развитие в сравнение с другите, нормалните хора. Всичко това, което притежавате вие и аз, като различност го имали и те. ДНК-то им и гена е в други форми и в това се състои и различието. Дали това се е дължало на консумацията на мозъци или са се развили по друг начин, различен от този, който Дарвин е предрекъл е все още въпрос. Дори самият доктор Лукас все още не може да даде отговор.

Напоследък една компания, наречена Стоймат е в състояние да даде приемлив отговор, като под хипноза човек може да се върне в минало време и всичко това се вижда на екран.

— Да, така е — с убедителен тон каза Бари, като продължи: — И аз чух за това, и дори в следващите дни съм се записал за участие в този експеримент. „Стоймат“ е само на 10 метра от моето жилище.

— Но да продължа с разказа си — прекъсна го Греам с вдигната ръка.

— Да, разбира се, „бароне“ — с лека ехидна физиономия отговори Бери. — Аз само исках да отбележа, че ще бъда при вашия доктор Лукас, за който така и все още нищо не знаем.

— Доктор Лукас е всемогъщият вожд на това древно племе или поне така говорят наследниците на рода „бледници“. Той може всичко. Наистина всичко.

— Но кои са наследниците? — почти се провикна майорът — Какво знаеш за тях? Колко са и къде се намират?

— По-спокойно, господин началник. Това не ти е полицейското бюро! Не забравяй, че си един от нас, „бледниците“ — не изтърпя да отбележи ирландецът.

— Простете му, Греам. Навикът не се забравя лесно — подметна, с усмивка, кметът на Амстердам.

— Вижте какво, братя. Аз мисля, че е време да се срещнем с доктор Лукас и да ви се разясни всичко. Каква е йерархията, какво предстои да правим? На нас ни е нужно да си изясним, кои сме ние? Това, с опитите на Стоймат, ще заинтригува доктора. Сигурен съм. — Греам продължи да говори вече по-разгорещено.

— Но къде е този доктор? Ако е в Шотландия, то ще ни е необходимо време. А и планината е далече и труднодостижима в областта, за която се говори — каза Бери навъсено, изправяйки се.

— Ах, може би ще се изненадате, ако ви кажа, че доктор Лукас е съвсем наблизно — Греам също стана, хвана ръката на Бери и посочи сграда, намираща се отвъд градската библиотека ОБА.

— Това са Валовете, скъпи ми приятелю! — закиска се Йоп, намигвайки на майора.

— Знам много добре къде са проститутките, кмете, но ти не знаеш кой ги лекува и ги подготвя за нови нощи.

— Ако ми говориш за доктор Вирюли, то грешиш, Бароне! — намеси се Теодора, засегната от това изказване на Греам.

— О, господи..., та той наистина се казва Лукас. Доктор Лукас Вирюли е вашият Лукас!? — каза Бери, отхвърляйки ръката на Греам встрани. — Това е невъзможно! Това е нашият домашен лекар. Никога не бих си помислил, че той е това, за което говорите.

— Хм..., разбира се, че това е той и добре се прикрива тук, в сърцето на Амстердам — изрече с гордост ирландецът и добави: — А сега да тръгваме при него! Нещо против?

— Да тръгваме, но какво ще кажем на полицаите отвън? — запелтечи кметът Йоп.

— Оставете на мен! — с горда осанка каза майорът и отвори вратата.

Отвън чакаха група полицаи, като сержантът веднага предостави услугите си:

— На кого да поставим белезниците, шефе?

— Тук всички са невинни! — остро каза майорът и продължи да нарежда: — Всички вие заминавате в управлението, а аз имам още работа с кмета и неговите гости. Разбрано!

— Разбрано! — отговори сержантът и занарежда на своите подчинени какво да правят.

Охраната на Греам също питаше с искащи очи. Ирландецът направи необходимите инструкции, като им обясни да се прибират на кораба и там да чакат по-нататъшни нареждания, ако е необходимо.

49.

След това петимата особи, начело с кмета, се запътиха към посочената от Греам сграда. За да отидат дотам, то бе само необходимо да преминат моста, свързващ Мюзикхебау и улицата Питхайнкаде. Висящият мост бе едно от последните творения на Амстердамската архитектура. Направен изцяло от желязо и железни въжета, то той бе мултифункционален. Ако се наложеше, то мостът можеше много лесно да се премести, като се повдигне с кран и се постави за минути на друго място. Но засега този мост бе неделима част от сградата на музиката в града.

След като премина моста, малката групичка се понесе към библиотеката, движейки се забързано и мълчаливо. Преминаха до новата придобивка на Амстердам, а именно заведение с около 500 вида бира от цял свят, след което се насочиха към подлеза, водещ до новата част на града. Подминаха библиотеката, петзвездния хотел Хилтън и магазина Макро Медия. От лявата им страна бе водата, която бе част от така наречените „храхтове“ или с други думи канали, пълни с вода, идваща, както от морето, така и от реката Амстел. Пресякоха доста натоварената улица Принц Хендрих. Оттук нататък се простираше царството на проститутките, наречено „Червените фенери“.

Амстердам е много необичайно място и почти неразбираемо за обикновения човек, когато стане въпрос за устройството на това царство. Намира се в самото сърце на града, непосредствено до централната гара. За голямо разочарование на вярващите в Исус, то дамите на любовта са разположили своите палати около така наречената „Стара църква“. Сградата, в която се намира тази църква е построена през 1306 година и тогава е била една от най-почитаните в Амстердам. Сега е превърната в сорт музей. Но най-фрапиращото е, че срещу вратите ѝ са се облещили полуголите, пищни гърди на тлъсти, сластолюбиви дами.

Минавайки покрай вратите на проститутките, малката групичка дори и не забелязваше как дамите ги канеха в будоарите си. Дори

Греам, който бе така заинтересуван от този вид любов, не ги поглеждаше.

Отминаха „Червената зона“ без особени инциденти и тръгнаха в посока към така наречените „кофишопове“. Тези малки заведения за продажба на леки наркотици се намираха от дясната им страна. Ужасна и неприятна миризма на марихуана се стелеше във въздуха. Разбира се, те бяха свикнали отдавна с тази типична за Амстердам смрад, но знаеха, че без продаването на наркотиците, то градът би изгубил самоличността си и най-вече данъчните приходи от това.

Туристите, предимно младежи от Западна Европа влизаха на малки групички в тези заведения, разполагаха се на масите и пушеха марихуана, необезпокоявани от никого. В другите държави това бе забранено, а забраненото винаги зове. Затова и тук, в Амстердам, свободата на това да имаш достъп до забраненото бе оценявана от туристите. От това печелеше градът на Йоп.

— Вече приближаваме, господа! — задъхвайки се каза Греам и продължи на пресекулки, сочейки напред и нагоре към върха на кръгла кула, построена с малки тухлички. — Това там е кулата на Калкмаркт, където е и практиката на доктор Лукас. А дали се казва Вирюли, това не знам, Бери. Нали така се казвахте, господине?

— Да, така се казвам, бароне — отвърна Бери, с все още кисела физиономия.

Когато приближиха, практиката на домашния лекар на Бери и Теодора, то жената недвусмислено се обърна към Йоп с думите:

— Кмете, тук нещо не ми харесва. Всичко това е толкова неестествено. Нашият доктор Лукас не може да е това, което го описва този английски джентълмен!

— Не се притеснявайте ни най-малко, скъпа. Сега ще научим всичко.

— Дано, дано — отговори тя, като погали пръстена си.

— Предлагам да вляза сам, за да го подготвя за това ни посещение — оповести Греам, когато наистина пристигнаха на точното място, а именно Калкмаркт 8.

— Не, аз не мисля така! — каза Бери с подозрителен тон в гласа и продължи: — Ще влезем ние с Теодора първо, за да не будим подозрение в присъстващите. Ще го изведем навън и тогава ще видим.

— Добре — съгласи се баронът, като и другите кимнаха с глава за одобрение.

Практиката на доктор Лукас Вирюли се намираще в стара, но красива сграда. Тази сграда била построена по времето на голямото величие на Амстердам, а именно 1680. Тогава градът бил един от най-важните търговски центрове в Европа. Много злато и скъпоценни стоки заграбила Холандия по това време от колониите си, както на Изток, а именно Индонезия, така и в Южна Америка. Всичките тези богатства дали възможност на тогавашните собственици на кораби да строят разкошни сгради в града.

Наследница на тази великолепна постройка била доктор Степанхов, също бивша домашна лекарка. Тя излязла в пенсия миналата година и оттогава, Теодора и Бери не бяха чули нищо повече за нея. Тя бе позволила на доктор Вирюли да продължи с практиката на домашен лекар.

— Добър ден! — каза Теодора, обръщайки се към дежурната асистентка. — Нямаме уговорка с доктора, но се налага да се срещнем с него незабавно! Ще го уведомяте ли?

— Разбира се! — отговори асистентката, като добави: — Изчакайте само малко. Той е зает в момента с току-що пристигнал пациент, който също е без уговорка за време.

Бери се прилепи до вратата, придавайки си вид, че търси някаква брошурка. В кабинета на доктор Лукас Вирюли се чуваше, доста ясно и детайлно, странен разговор.

Доктор Лукас се обърна към влезлия вече мъж, който се представи за доктор Сторх, психиатър в Амстердам:

— Познавам ви много добре, колега Сторх! — и продължи, питайки най-учтиво: — Какво ви носи насам? Доколкото знам не сте мой пациент.

— Да, така е колега, но мой пациент е и ваш пациент и ми се налага да ви помоля за помощ.

— Разбира се! Надавам се също, че вашето питане няма да е в разрез с нещо, което ние лекарите наричаме „медицинска етика“ — засмя се Лукас.

— Ами честно казано, колега, има елементи на съмнение за нарушаването на етиката, но като чуете за кого става въпрос, сигурно ще ми помогнете.

— Интересно, изплюйте камъчето!

— Става въпрос за сина на Йоп, кмета на Амстердам.

— За Клас ли? — учудено засили глас Лукас — та той не е идвал от много време при мен. Млад е, не се е оплаквал отдавна от главоболието, което пък винаги е било нещо, като част от ежедневните му оплаквания миналата година.

— Така си и мислех — каза Сторх.

— Но аз, като че ли много се раздрънках, колега. Какво е станало, за да питате за него?

— Ами в момента е в „лудницата ми“ — със загрижен тон каза психиатърът и продължи: — Той наистина е луд, колега!

— Всички сме луди във вашите очи — засмя се Лукас.

— Добре, тогава слушайте какво се случи днес в моята практика и вие ще решите дали да ми дадете досието му или не.

— Досието на Клас? Това е изключено, колега! Но ми е интересно да чуя какво се е случило. Слушам ви!

Сторх описа всичко с подробности какво се бе случило в неговата клиника.

Бери се бе слял почти с вратата, като едва не бе влязъл вътре в кабинета, вследствие натиска му върху дръжката, за да чуе по-добре разказа. Нищо не му убягна.

Явно досието на Клас бе предадено на психиатъра, защото Лукас неочаквано отвори вратата и Бери почти падна в кабинета.

— Бери, какво правиш тук? Подслушваш ли? — засуети се Лукас. — Хайде влизай. Колегата ми, доктор Сторх си отива и без това.

— Нека остане, докторе, има за какво да остане. Отвън е кметът Йоп с още няколко особи, които ще ти е интересно да видиш — каза Бери и продължи с по-строг тон: — Вече всичко се знае! Кой сте вие, кои сме ние „бледниците“. Имаме много да си говорим.

— Но, Бери, какви ги говориш?

— Само името Греам или „барон Олаф“ ще е достатъчно, за да ги приемеш и да ни разкажеш всичко.

— Ясно! — предаде се Лукас. — Викай всичките и затворете вратите. И Теодора ли е „бледник“, което не го вярвам.

— Да, така е. Тя не е, но тя има пръстена на Титос.

— Какво? — едва не припадна Лукас в ръцете на Сторх и промълви с умопомрачен поглед. — Пръстенът на Титос е намерен?

50.

Бери излезе забързан от зданието на частната поликлиника и отиде да извика останалите „бледници“. Те явно губеха търпение, защото Майорът и Греам все повече кръстосваха думи, като японски самураи, готови за бой.

Теодора, чула разговора през отворената врата влезе и показа пръстена. Той заблестя с всичка сила, след като слънчев лъч го огря.

— Здравейте! — каза тя засмяно.

И двамата не обърнаха внимание на жената, а на пръстена.

— Та това е наистина неподправеният пръстен, Лукас — каза Сторх със захласнат поглед и продължи унило: — Досега си имах работа с подобния, подправения от Клас.

— Как така, подправен? — зачуди се доктор Лукас. — Този пръстен не би могъл да се подправи от никого.

— Ами с 3D-принтер — отбеляза психиатърът. — Клас е специалист в тази област. Затова и тези проблеми с него. Но ако знаеш какво се случи преди броени часове.

Вратата на кабинета на Лукас се отвори с трясък. Греам явно бе дочул какво казва Сторх за любовника му Клас и изрева:

— Къде е моят Клас? Не мога без него.

— Спокойно, спокойно! — уплашено се засуети психиатърът и продължи с още по-тих глас: — На сигурно място е. В затвора е!

— Какво? — не издържа ирландецът и хвана за гушата Сторх, повдигайки го във въздуха. Достигнаха тавана, който бе най-малко три метра висок.

— Ако ме пуснеш, мога и да ви разкажа какво се случи днес. Тъкмо и Йоп е тук, виждам — запелтечи психиатърът, обръщайки очи надолу към кмета.

— Пуснете го незабавно, бароне! — разпореди се Йоп.

Кабинетът на доктор Лукас се изпълни с влезлите „бледници“.

— Седнете кой където намери, „братя“! — засили глас домакинът. — Мисля, че настъпи време да се опознаем.

Той се запъти към нещо, което наподобяваше завеса, отмести някакъв медицински шкаф зад нея и натисна бутон. Отвори се врата на асансьор.

— Аха, скришни места си имате, докторе? — каза Греам с насмешка. — Тук ли преглеждате пациентите си? Ха, ха, ха...

— Идвайте всички, ще се поберем — провикна се докторът, като не обърна внимание на закачката на ирландеца.

Асансьорът бе доста стар на пръв поглед. Бутоните бяха от предния век, зацапани, като няколко от тях дори не светеха. Интересното бе, че тези бутони бяха повече от стотина и обхващаха почти цялата стена.

Със силно скърцащ звук, вратата се затвори и доктор Лукас Вирюли натисна на бутон номер 100. Всички със затаен дъх очакваха да поемат нагоре, поне до втория етаж на сградата. Тази сграда нямаше повече от два етажа.

Неочаквано за всички, обаче асансьорът хвана обратна посока, а именно надолу. Скоростта бе толкова голяма, че всички увиснаха във въздуха, като в космически кораб.

„Бледниците“, Лукас, Греам, Йоп, майорът и Бери, инстинктивно се бяха отлепили от пода и висяха във въздуха, но Теодора и психиатърът едва дишаха, залепени един до друг. Налягането бе неимоверно високо.

— Ах, простете ми Теодора и вие колега Сторх, но забравих, че сте земни хора — изломоти Лукас, след като се „приземиха“. Той мислеше тези негови думи да минат за извинение.

— Не мога да се помръдна — каза тихо Сторх.

— И аз — потвърди и Теодора — Като че ли си счупих тазобедрената става.

След няколко секунди асансьорната кабина спря. Вместо да се отвори вратата, то тя се понесе със същата скорост, но този път хоризонтално, в посока север.

Ако се съдеше по посоката, то те би трябвало да се движат под терена на морския флот на Холандия или така наречения административен отдел на „Марине“.

Особеното на това парче място Амстердам бе, че то единствено бе на държавата, а не на града и от години се водеше борба за притежаването му. Парцелът земя бе толкова голям, колкото един

среден градски квартал и бе запълнен със сгради, тип военен. Имаше и стадион за игри, на който ежедневно се водеха игри и състезания на военните от флотата. Най-особените и забележителни здания бяха трите „Титанови полупирамиди“ и високата сграда на отдела за кибернетично развитие.

В сградите, облепени с метала титан, се намираха на съхранение и опазване съкровищата на държавата. От висококачествени картини до изящни златни огърлици и скъпоценни камъни, с неимоверна стойност и невиджани, и недокоснати досега от никой обикновен човек, само от упълномощените, които влизаха със специални облекла и спазваха строги инструкции.

Асансьорната кабина, с необикновените си пътници, се движеше вече с по-умерена скорост, но все пак бе доста натоварваща за „земните“, Теодора и доктор Сторх. Те охкаха от болки и се бяха свили на кълбо в един от ъглите.

Тунелът, в който се движеше или по-скоро летеше кабината, бе един от тунелите, построени преди векове, за които никой нищо не се знаеше.

Начинът, по който се движеше, наподобяваше на придвижването на супер бързия влак от Париж за Амстердам.

Кабината спря изведнъж и доста рязко. Това накара „земните“ да извикат от болка.

— Ужасно ме боли... — заоплакваше се Теодора, ловейки се за кръста.

— Нищо ви няма, сега ще се оправите! — каза Лукас, отваряйки вече вратата на асансьора и обръщайки се към всички, почти заповяда: — След мен, моля!

След като изкачиха високите и стръмни стълби, всички се намериха в помещение, наистина обковано от метал или по-скоро титан.

Йоп, кметът на Амстердам, вече знаеше къде се намират. Те бяха в базата на военноморския флот и по-точно в суперсекретното здание на „Титановите полупирамиди“. Само, че на него този периметър не му бе познат, въпреки че бе идвал няколко пъти тук.

— Доктор Лукас, бихте ли обяснили! — каза Йоп с тон, неподлежащ на съмнение, че бе извън себе си.

— Спокойно, господа! Всичко по реда си! — каза Лукас, усмихвайки се.

Сторх бе дошъл на себе си от свръхнапрегнатото пътешествие. Теодора опипваше ставите на краката си, които все още я боляха. Останалите от групата не бяха усетили нищо и затова се бяха събрали около Лукас, с надеждата да получат отговори на многото въпроси, които ги вълнуваха.

В залата бе тъмно и мрачно. Доктор Лукас се приближи до затъмнен, със сивкава щора прозорец. Отвори го посредством един прост на вид механизъм, познат от предните векове. Изглежда този прозорец не бе отварян от много отдавна, защото изскърца остро. Вдигна се и прах. Докторът кихна няколко пъти, засмя се и каза:

— Явно не е проветрявано отдавна тук, но това не е толкова важно за вас. Вижте прекрасната гледка.

Малката групичка погледна към отварящия се прозорец и всички, с изключение на Греам, зяпнаха с учудване и изненада. Виждаха се високи, студени планини, покрити с лед и някои от тях, облети с неоново зеленикаво сияние, присъщо за северното сияние.

— Та ние не сме в Холандия, така ли? — възкликна Теодора. — Пак сме в Шотландия? Това не може да бъде вярно!

— Не, разбира се, че не сме в Шотландия — със засилена усмивка каза Лукас и продължи: — Всичко по реда си. Сега ще ви обясня и отговоря на, може би, многобройните ви въпроси. Но първо бих желал Бери да вземе този лист и да го пусне във въздуха.

Бери взе подадения му лист и демонстративно го пусна пред всички, разбира се, с пресилена усмивка, като на актьор и се закикоти:

— На вашите услуги, доктор Лукас Вирюли!

Листът, който бе просто празно парче хартия се понесе първо наляво, после пое надясно и точно преди нападне на мраморните плочи на пода изчезна. Нямаше и следа от него.

— Но това е невъзможно! — промълви Бери, като спря вече да се смее и актира, добавяйки вече със сериозен тон: — Това бе трик нали, докторе?

— Не, това не е трик, скъпи ми Бери. Това го направи ти, не аз, нали? — каза докторът, заливайки се от смях и се обърна към групата: — Това не е нито илюзия, нито трик. Това е просто нанотехнология, но

не тази, която познавате вие и вашите учени. Това е технология, развита от нас, старите „бледници“.

— Ами ние младите „бледници“, какво сме? Защо нищо не знаем? Кои сме ние? Какви сме ние? — Бери отправи редицата въпроси към доктора.

— По-спокойно, Бери. Всичко по реда си! — намеси се Греам. — Нека докторът да продължи своята демонстрация.

— То демонстрациите ги правя като че ли аз, с тези листове, които падат в нищото — засмя се Бери.

— Ще ви е трудно да разберете всичко от първия път, но времето е назряло да знаете истината за вас, за нас, за света, в който живеем и за новия свят, в който ще живеем — започна своята изповед доктор Лукас. — Кои сме ние старите „бледници“? Това съм аз и МакЕвън, който работи в сянка в супер лабораторията ни в Кайрнгорм, планините в Шотландия.

— МакЕвън? — прекъсна го Бери. — Та това е моят прапрадядо. Аз го видях или поне така си мислех, когато бяхме с Теодора миналата седмица там на острова, в някакво имение. Оттам имам и пръстена. Теодора, покажи му го!

— Да, знам за всичко това, затова и сега всичко ще бъде комплект. Повярвай ми. Този пръстен е разковничето на цялата истина за нас и за света, от който идваме ние. Или по-точно от вселената, от която идваме ние.

— Вселена?! — почти извика Теодора и добави истерично: — Вие всички сте луди и сте за лудницата. Дори има и психиатър тук, нали професор Сторх? Вие сте такъв и все още сте с всичкия си?

— Хм, след последните научни развития и откритието на сферата на Рим Стоймат, май си имам и аз моите съмнения — каза професорът, свил вежди почти до болка.

— Но да продължа, Теодора, може ли? — запита вежливо Лукас, обръщайки се към жената.

— Ами какво ми остава друго, освен да слушам бръщолевенията ви. Само не ми казвайте, че идвате от друга вселена.

— Не аз, скъпа Теодора. От другата вселена са дошли тези, които са искали да посадят семето на знанието и силата на вида технология, приличащ на сегашната „земна нанотехнология“. Това е било преди хиляди години. Тогава човечеството се е състояло само от първобитни

племена и без много, много ум в главата. Но с течение на времето и посадените от тях семена, в главите на някои от тях, включително и на това семе, в моята глава, то човечеството се отправя в друга насока.

— Значи вие сте един екземпляр от тези племена, живеещи преди хиляди години? — изкикоти се Теодора и продължи, обръщайки се към Сторх: — Професоре, затворете този мъж там, където му е мястото. В лудницата! Та той се изкара безсмъртен!

— Да, такъв съм, скъпа! — изпъчи се Лукас, взе един молив, който бе на масата и го заби в шията си.

— Ах, не! Какво правите, докторе? Аз просто... — изрече Теодора, причерня ѝ и почти се свлече на пода.

Бери я подхвана, плесна ѝ две леки плесници и тя се съвзе за момент. Видя как от гушата на доктор Лукас бликна кръв, но в следващия момент, отворът моментално се сви и раната заля на минутата. Лукас бе същият, както и преди да направи демонстрацията. Теодора пак припадна, като този път плесниците на Бери не помогнаха.

— Поставете я на пода, Бери! — каза спокойно Лукас. — Ще се оправи, не се притеснявайте.

И наистина, тя се съвзе след около минута, стана и се вторачи в Лукас. Попипа мястото на раната и смело каза:

— Разказвайте, докторе. Вече съм съгласна с вас и с това, че чудеса съществуват. Аз съм вече Алиса в страната на чудесата!

— Радвам се да го чуя! — изрече докторът, като се притече на помощ на Теодора, придържайки я и поднасяйки ѝ стол.

Всички от групата го бяха обградили в кръг и със зяпнала уста чакаха какъв разказ ще им поднесе Лукас.

— В основата на всичко е изкуството да можеш да управляваш материята — поде докторът и с недвусмислен жест вдигна ръка нагоре, като продължи да говори: — Сега внимавайте какво ще стане с моята ръка.

Всички изчакаха няколко минути, но нищо не се случи.

— Май нещо триковете ви не стават всеки път, докторе? — изрече Теодора, с лека ехидна нотка в гласа.

— Да, така е! И знаете ли защо? Защото го няма пръстена на Титос. Без него не можем да управляваме материята. Но ако Теодора ми го подаде, така нареченият от нея трик ще се получи.

— О-хо, разбира се?! Заповядайте пръстена на Титос, ха, ха, ха!
— ухили се Теодора, вадейки пръстена от ръката си.

Лукас го взе и го потри в костюма си, който бе от лен. Тогава се случи нещо необикновено. Ръката му се извиси над тялото му и в един момент се откъсна от рамото му, и от тялото му. Раздробиха се на малки късчета или по-скоро на малки топчици, наподобяващи молекули, но тогава в уголемен вид. Рана нямаше, нямаше и кръв. Просто всичко бе залято с тези малки топчици, дори на цвят те бяха кървавочервени.

Ръката продължи да се рее в пространството над групата, достигайки тавана. Възклицанията на всички и викът на Теодора не попречиха, същата тази ръка да премине през тавана и да изчезне от погледите им.

Не след дълго, облак от малки топчета премина през тавана и спускайки се надолу, се насочи към мястото, където бе ръката на доктор Лукас. Оформи се пак ръка, която се долепи до тялото на доктора и след това, всичко бе, както си бе и преди. Ръката бе на мястото си. Лукас пак я вдигна, стисна и разпусна няколко пъти юмрук и каза:

— Това се казва управление на материята. С ума си ние можем да я насочваме. Самите ние, вие, сме материя. Нашите тела са материя, съставени от молекули, атоми и всичко онова, което сте учили за нея по физика и химия.

— Но какво е пръстенът на Титос? — запита Бери, треперейки от напрежение след случилото се.

— Пръстенът!? Да. — Всичко, целият свят дори ще се върти около този пръстен, мили хора. Това е ключът към управлението на материята. Това е средството да отключиш молекулите, да преминеш на ниво наночастици, да ги придвижиш същите тези частици и след това да ги подредиш пак, както са си били. Сами видяхте, нали?

— Но как се осмелихте да жертвате собствената си ръка, докторе? — запита професор Сторх. Той бе като онемял досега.

— От толкова отдавна чакаме с МакЕвън да се появи този пръстен! — отговори докторът.

— А защо той не ви го е дал досега? — отправи въпрос Бери и продължи: — Защо той ми го даде на мен, а не на вас?

— Да, наистина, защо? — поде също и Теодора. — Нали казвате, че той е в Шотландия, също безсмъртен, като вас.

— МакЕвън е само една субстанция сега. Или по-скоро дух, вкаран в робот. Но не точно робот, който вие познавате от филмите или японските роботчета от тенекийки. МакЕвън е материя, която взема всякакви форми. Може да ги движи, може да ходи, но всичко това не е твърдата материя, която представлява човека. Просто е трудно за обяснение — заоправдава се Лукас, като ученик незнаещ урока си, но продължи: — МакЕвън не си спомня този епизод от живота си. Това е причината. Но връзката му с Бери е била така силна, че дори след векове, то той е могъл да се свърже с него в това имение, където пръстенът е бил толкова години.

— И сега какво ни чака, докторе? — изрече Греам, който бе в сянка досега. — Имаме пръстена! Мисля, стига с тези демонстрации и обяснения!?

— О, по-спокойно Греам. Нашето общество се гради на принципи. И тези принципи са по-добър живот, зачитане, както на нашия сорт хора, така и на хуманоидния, в лицето на Теодора и професор Сторх! ОК? — отвърна Лукас с леко разочарование. — Вие, барон Олаф, като ще ли не принадлежите на това общество. Досега ви понасях, защото няхах пръстена, но сега, приятелю, ще съм безкомпромисен към такива като теб.

— Ха, ха! Така ли? И как ще стане това? — запита високомерно Греам.

— Ами просто така — Лукас духна с устни, долепени до пръстена, право в лицето му, част от което се превърна в купичка малки топчици. Това бе същото действие, като и преди малко откъсването на ръката му.

— Върнете лицето ми, докторе! — изпищя като обезумял Греам. — Ах, какво става с мен?

Лукас продължаваше да духа през пръстена и вече цялото тяло на Греам се превърна в облак от топчици, насочващи се към тавана. Преминаха необезпокоявани през него и поеха нагоре към синевата.

— Май се разтвори в небитието, този неприятен Греам — ехидно се засмя Лукас и добави: — Не се страхувайте, това бе нужно да стане. Аз искам да създам идеалното общество, приятели. И това ще стане, повярвайте ми! Имам пръстена, имам и вас, какво повече ми трябва.

— Без съд и присъда? Просто изпепелихте ирландеца? Вие никога няма да създадете идеалното общество, докторе! — изкрещя

Теодора.

Тя не бе на себе си от гняв. Бутна силно близкия стол към Лукас. Той понечи да се запази с ръката, в която бе пръстенът. От удара, сътворението на Титос излетя между пръстите му и се понесе нагоре. Всички „бледници“ погледнаха към него и се издигнаха, политайки, към тавана. Най-бърз бе Бери. Той хвана пръстена още във въздуха и изчезна заедно с него в пространството. Погледите им се насочиха нататък, но от него нямаше и следа. Само някакъв мъглив образ, във вид на субстанция, се бе проектирал на тавана. Образът на МакЕвън!

— Без пръстена не можем нищо да направим — констатира доктор Лукас с разочарование и добави: — Можем да си ходим по домовете.

— Ами къде изчезна Бери? — извика Теодора.

— МакЕвън го прибра, скъпа — отговори докторът. — Въпросът е дали ще може да премине през „Ада“.

51.

След като хвана пръстена на Титос, Бери не осъзна напълно какво става с него. Премина през тавана, необезпокояван нито от материята на бетонното здание, нито от обшивката му от титан. Подобно на духовете, както в повечето филми на ужасите, той полетя в пространството над военния комплекс „Марине“.

Пелена от малки, сребърни топчици се метна върху него и той увисна като в паяжина. През цялото време обаче Бери чувстваше, че има някой до него, някой, който направлява тази пелена.

След няколко мига Бери се осмели да погледне надолу. Под него се простираше градът Амстердам в цялата си големина. Имаше чувството, че е отворил Гугълмап и гледа в екрана на компютъра си. Това, че висеше в пространството, не бе голяма изненада за него, но когато погледна към краката си, чак тогава забеляза, че няма такива. Нямаше и тяло, нямаше нищо от него. Попипа се и установи, че движенията му бяха по-скоро мисловни, отколкото физически. Нямаше плът, която да пипне, нямаше нищо материално около него.

Тогава го обзе паника. Помисли си, че е мъртъв и че това е неговият дух. Но въпреки че бе заклет атеист, Бери започна да вярва в това предположение. Как иначе би могъл да обясни всичко това? Нанотехнологията на „бледниците“, може би? Самият той видя как изчезна листа, когато доктор Лукас го пусна. Още няколко минути продължи висенето във въздуха и тогава се случи нещо, което човек не би помислил, че е възможно.

Земята под Бери се разтвори и той се спусна към процепа със скоростта на светлината. Обгърна го тъмнина и плътна материя.

„Това трябва да е «Адът»!?!“ — помисли си той и изгуби напълно съзнание.

Когато отвори очи, Бери видя, че се намира в модерно, болнично легло, с различни апарати, прикрепени към тялото му.

„Поне тяло си имам!“ — ухили се вътрешно той.

Погледна към нещо, което бе седнало на стол до него и много приличаше на обрисуваната субстанция на прапрадядо му МакЕвън.

— Събуди ли се най-после, Бери? — попита съществото и добави: — Вече три месеца си в кома.

— Ти си МакЕвън, нали? — отговори Бери на въпроса с въпрос и добави: — Или си поне нещо, останало от него?

— Да, така е, остроумнико! — засмя се субстанцията.

— Три месеца? И къде съм бил? Все тук ли?

— И аз не знам, Бери. Изгубих управлението, когато те взех от Амстердам. Исках да те „транспортирам“ с новата нанотехнология, тук, при мен в Шотландия, но пелената от малките топчици се разпадна и ти пропадна в земята. Тъкмо бе разчленен на наномолекули и всичко се срина. Пръстенът ни изигра! Като че ли това бе негова, малка шега?! — заобяснява субстанцията, стана от стола и се приближи още по-близо до Бери.

— Нищо не помня, дядо! — каза легналият в леглото холандец и попита: — Мога да ти казвам дядо, нали?

— Да, разбира се, аз съм твойт прапрадядо, но просто „дядо“ ми звучи добре! — засмя се МакЕвън.

— Помня само тъмнината, която ме обзе и нищо повече. Три месеца? По-скоро бих казал, че бяха три мига.

— Много е важно да си спомниш какво стана, синко? — започна пак да говори субстанцията — от това зависи дали ще победим злото. Ти бе в „Ада“, Бери!

— В ада? Има ли такъв?

— Да, има, синко! И го изучавам от векове. Това е черният свят на сенките. Затова те и отнех от Лукас и от твоя свят. Първо искам да победя злото и тогава да сътворим новия свят с теб, Бери. Лукас искаше да започне сам, без мен и без да знае как да победи злото.

— И какво общо имам аз, дядо?

— Ти бе там цели три месеца. Трябва да си спомниш. Ще те оставя на спокойствие. Необходими са ти още наномолекули на втора степен. Не си още целият — каза МакЕвън и посочи под завивката, където трябваше да бъдат краката му.

Бери погледна натам, отви одеялото и забеляза, че е без крака. Бе само с труп и ръце.

— Какво съм аз? — промълви холандецът и добави: — само един труп!

— Не се безпокой! — обади се дядо му. — Всичко ще се възстанови. Важното е, че те намерихме и те възпроизвеждаме!

— Но къде бях?

— Точно това искам и аз да знам, синко. Остави се на медитацията. Сигурно знаеш как се прави? Или и това не си научил в твоя свят?

— А къде съм сега?

— Ах, много е за разказване, Бери. Сега си в Шотландия, под планината Кайрнгорм, в главната ни резиденция. Но първо си почини, възстанови краката си и след това ще знаеш всичко. Ще ти пратя наставник. Той ще те подготви за транспортирането ти в твоя свят, който за теб се нарича Амстердам.

52.

След като Бери излезе от претъпкания с бледи същества асансьор, то той се запъти към току-що спрялата метална совалка в подземния град на бледниците.

Бери бе потънал в спомените за прекараните три дни тук, в лечебния център. Възстановяването бе протекло добре. Краката му изцяло се бяха изтъкали с наноматерията. Чувстваше се като прероден.

Той бе посрещнат от Картникос, неговия наставник.

— Хайде Бери, че закъсняваме. Излитаме нагоре след няколко минути — с видимо напрежение изговори бледоликия и добави, ловейки го за ръка: — Побързай, моля те!

— Спокойно, Карт, ще я хванем. Я виж колко бърз съм станал — и докато изказа тези думи, то Бери се намери на площадката, носейки наставника си на ръце.

— Браво, ти наистина си добър! — изненада се малко Картникос. — Вече и в твоя свят ти ще бъдеш най-добрият, сигурен съм.

— Разбира се, а сега сбогом, приятелю мой! — почти се разплака Бери, прекрачвайки прага на совалката.

Пътуването бе дълго, защото технологията да минаваш през земните пластове все още бе в зачатъка си.

„Какво ли прави Теодора в този момент?“ — запита се той и продължи да мисли: — „Дали ме е забравила и вече ме е отписала от света? Но тя не знае, че всичко това е в името на експеримента. Аз трябваше да направя този експеримент, МакЕвън трябваше да ме прати в «Ада», иначе бях загубен и аз, и света. Сега нямаше да бъда самоуверения, бликащ от сила и енергия мъж, пък макар и «бледник» по природа“.

Совалката бе транспортна машина, изобретена от великия ум на Лукас. Всъщност, тя не бе машина в буквалния смисъл на думата. Това бяха мисли, обгърнати от енергията на индивидите, поставени в нея и с тази неимоверна сила, совалката се придвижваше между пластове на майката Земя.

Пристигнаха в Амстердам.

Той знаеше, че Теодора ще слезе от самолета и отиде веднага на летището. Чакаше я с нетърпение.

След като той бе изчезнал, преди три месеца, то тя бе заминала за Гърция и се бе установила там за постоянно. Разбира се, след няколкото имейла през последните дни, разменени от нея и него, то тя бе променила начаса намеренията си и бе резервирала самолетен билет за Амстердам.

Той я посрещна и отидоха в кафето на последния етаж на летището „Схипхол“.

След като закусиха, Бери я заведе на мястото, което преди много пъти посещаваша, а именно пейката, от която се виждаха как излитат самолетите.

Той ѝ поднесе пръстена, изработен преди хиляди години от великия майстор Титос.

Клекна на колене и направи предложение за женитба. Тогава се случи нещо забележително.

Пръстенът засия и огря цялото летище, като пилотите, които излитаха в този момент, бяха заслепени от любовта на божествения пръстен и даже самите самолети спряха. Застинаха на място!

Бери поиска също и прошка за престоя му в „Ада“.

Какво се бе случило там, в „Ада“, той все още не можеше да си спомни.

А МакЕвън чакаше. Чакаше тези негови спомени, за да знае къде се намира „Ада“ и как да победи „Злото“. А даже и не подозираха, че то, „Злото“, бе толкова близко до тях!?

ДОРИС КЪСЕЛ

КРАЙ

Как се роди „Мистерията на изгубения пръстен“?

Романът „Мистерията на изгубения пръстен“ от Иван Стоянов-Бари е не само един вълшебен разказ, а разказ, базиращ се на една истинска случка, с преживявания, като в приказките! След прочитането на този предислов кой би твърдял още, че чудеса не се случват, случват се, стига да вярваш, че ще се случат!

Годината е 2008, годината, в която навършихме и двамата петдесетата си година, аз, Дорис Александрова-Късел, Сара, а той, Иван Стоянов-Бари, Абрахам, заедно на сто години и започнахме втората половина от живота. Не само 1958 година е еднаквото при нас, а и месецът (октомври), и денят на раждане (сряда), и кръвната група А, и реузс-фактора дори, отрицателен!

Спонтанна бе идеята за заминаването за Шотландия, Единбург, за седмица, с което да отпразнуваме това двойно събитие в живота ни! Речено-сторено, както е винаги при нас, единият дава идеята, другият я одобрява!

Билети за самолета от летище Схипхол, Амстердам, с холандските въздушни линии, КЛМ, резервация за хотел, Холидей Ин до Ошън терминал в Единбург, документи, банкови и кредитни карти, по куфарче ръчен багаж, за да не чакаме куфари след полета, а пък и там щяхме да си купим всичко, което се окажеше, че сме забравили и ни е необходимо, нали кредитните карти бяхме взели със сигурност.

На другия ден кацнахме на летището в Единбург, любезна служителка ни засъбира разпръснатите се по земята документи и кредитни карти, след порядъчна консумация на студени бели вина (аз) и бира (той), и то в средата на деня, което никога не си позволявахме. При изваждане на папката с документи за контрол на митницата, всички те се пръснаха на четирите посоки, но това не ни притесни, чувството беше, като че ли пристигнахме у дома!

А кога ли намери време той да Гугълне и да разучи, с кой автобус можем да се придвижим от летището до хотела? Такъв си беше, всичко детайлно оглеждаше! Пътуването до хотела трая час и половина, колкото полета, но затова пък видяхме целия Единбург, от единия до другия край, а чувството, че като че ли сме били много пъти тук, се потвърждаваше! Всичко изглеждаше познато, от друга страна впечатлението бе, че сме не в 21 век, а 18 век, не само архитектурата бе виновна за това, сферата, мистерията, вълшебството, витаещо във въздуха и навсякъде около нас! Бяхме в приказка, разказваща за крале и кралици, само че в сегашно време!

За два дни обиколихме и посетихме музеи, галерии на изкуството и много други забележителности на Единбург, но погледът ни все се приковаваше от двореца „Единбург“, буквално кацнал над града и забелязващ се и видим от всички места, независимо в коя част на столицата се намирахме.

Третият ден от пребиваването ни бе резервиран специално за посещението му и обстойното му разглеждане.

Цял ден се разхождахме по стъпките на крале, принцеси, лордове, войни и се потапахме в събитията от няколко века, вече приятно поуморени решихме негласно, че е време за вечеря и чаша уиски, разбира се, нали бяхме в Шотландия?!

В търсене на подходящ ресторант се отправихме по каменния път надолу, където от двете страни вече се виждаха и светлините от свещниците, запалени за създаване на сфера на задушевност, която не липсваше на това необикновено място.

И в този момент, когато цитирах „Bankstreet“, името на улицата, по която вървахме, Бари се наведе, взе нещо от земята и ми го подаде, първо видях излъчваната от него светлина и след това разбрах, че е пръстен! Вдигнах го нагоре и размахвах ръка, за да се уверя, че някой не го търси, никаква реакция, след което го сложих на безименния пръст на дясната си ръка, все едно беше направен по поръчка за мен, така ми пасна и продължихме да търсим хубав ресторант.

Чак когато се настанихме в удобните кожени фотьойли на уютния ресторант, се върнахме към обекта на невероятната случка!

Блестеше и отразяваше светлината от свещите, свалих го от ръката си и се взрях в пръстена, по всичко личеше, че беше златен, с гръцки мотиви и дизайн на Версаче. Вечерта продължи с вкусни ястия

и много питиета, което не остана незабелязано на другия ден, след събуждането.

Първото нещо, което погледнахме и двамата, след като отворихме очи, бе пръстенът. Излъчваше ярка светлина, отражение от слънчевия лъч, прокрадващ се от процепа между двете пердета. Станах и дръпнах завесите, отворих широко прозореца и се върнах в леглото, за да продължим с изследването на обекта, който ни бе грабнал напълно вниманието, констатирахме, че е притежаван и носен дълги години, може би десетки, от състоятелна дама, съдейки по дизайна и тежината му, а и каратите бяха високи!

И от този ден, всеки божи ден в продължение на една година, първото нещо, което правех, като се събуждах, бе да сложа пръстена, който вечер поставях на нощното шкафче. Започна да се оформя като ритуал! А какво щастие ме обземаше сутрин, след като го поставях, не мога да ви опиша чувството с думи?! Не играеше роля фактът, че беше златен пръстен, не че беше намерен, аз имах преди това десетки златни украшения, самото чувство, което изживях, беше невероятно!

А защо споменавам по-нагоре, че в продължение на само на една година изживях невероятно щастие, ще разберете от следващата книга на Иван Стоянов-Бари, а дотогава, въоръжете се с търпение!

И както в приказките се казва, всичко е добре, когато завършва добре, така и при нас, всичко завърши добре и се появи на бял свят „Мистерията на изгубения пръстен“!

Благодарим Ви, уважаеми читателю, за отделеното време и за прочитането на тези слова, без вас всичко написано нямаше да има такава стойност, каквато притежава сега!

Дорис Късел

Издание:

Автор: Бари Късел

Заглавие: Мистерията на изгубения пръстен

Издание: първо

Издател: Баридор

Град на издателя: Хага

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: българска

ISBN: 9789463187565

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11607>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.